

CAMEL**Footage****(CAMEL PRODUCTIONS)**

In 2003 verscheen de DVD Curriculum Vitae, die voornamelijk interviews bevatte alsmede flarden van concerten en tv-optredens. Dat fragmentarische vond ik jammer, maar gelukkig heeft men de live-beelden nu afzonderlijk uitgebracht. Het begint allemaal wat vreemd met Never Let Go uit 1973. We zien de band live aan het werk maar horen de albumversie van het stuk (Peter Bardens speelt hier namelijk Mellotron). Op zich gaat het wel behoorlijk synchroon. Wat mij direct opvalt, is het uitstekende drumwerk van Andy Ward en dat Andy Latimer -hoewel destijds bedekt door nogal wat haar- toen al zijn bekende gekke bekken trok. The Snow Goose, Friendship en Rhayader Goes To Town zijn opnamen van het befaamde BBC-programma Old Grey Whistle Test uit 1975. De band wordt hier bijgestaan door een klassiek ensemble. Interessant zijn de beelden uit 1977 waarop First Light, Metrognome, Unevensong, Lunar Sea en Rain Dances te zien zijn. Richard Sinclair en Mel Collins hebben de band inmiddels versterkt en vooral Collins brengt met zijn saxspel het geluid van de groep wat meer in de richting van de jazzrock. City Life is een studio-opname uit 1981 waarin Latimer zijn gitaar gebruikt als sigarettenhouders. Helaas is dit de enige opname op de DVD met de toetsenist Kit Watkins. De DVD Pressure Points uit 1984 bevat niet alle gespeelde muziek. Captured werd toen onder meer gespeeld en dat vinden we op deze DVD terug. Datzelfde geldt voor Preparation en Dunkirk, afkomstig van het optreden uit 1997 waaruit de CD en DVD Coming Of Age is ontstaan maar die niet op de DVD terecht zijn gekomen. Daartussen vinden we nog Hopeless Anger en Whispers In The Rain, een amateuropname uit 1992 met Mickey Simmonds. Als bonus is er nog de reünieopname Left Luggage van Latimer, Ward en Doug Ferguson. Een prima initiatief dat deze DVD is uitgebracht, nu is het wachten op een opname van de laatste tournee.

Paul Rijkens

CASUAL SILENCE**Live At Plato, CD-Release 12-04-2003****(EIGEN BEHEER)**

Op 12 april 2003 presenteerde Casual Silence vol trots haar nieuwe CD Once In A Blue Moon. Het werd een geslaagde avond, want licht en geluid waren een CD-presentatie waardig, de band zelf speelde goed en de aanwezigen reageerden enthousiast. Een optreden dus om met genoegen op terug te kijken. Dat is vanaf nu niet alleen figuurlijk, maar ook letterlijk mogelijk. Het gehele concert is nu op DVD uitgebracht. Daarbij dient wel enige terughoudendheid in acht te worden genomen. Ten eerste omdat de oplage zeer beperkt is en ten tweede omdat men alleen gebruik kon maken van de diensten van goedwil-

lende amateurs, dit om deze release financieel mogelijk te maken. Het betreft hier dus geen professioneel product dat tot in perfectie is uitgewerkt. Het is echter vooral mooi deze avond opnieuw te beleven omdat de muziek toen nog volslagen onbekend was en een beetje overdonderend overkwam. Nu je kunt letten op details, en valt pas op hoe goed de muziek destijds gebracht werd. Of je geniet nogmaals van het schitterende Dreamweaver, waarvoor V-Male zangeres Sandra Peeters speciaal naar Helmond was gekomen. Nadat de gehele CD gespeeld was, kwam Henry Meeuws achter zijn toetsen vandaan en nam de akoestische gitaar ter hand voor het rustige Medea-nummer A Dream Left Behind. Hierin zingt Rob Laarhoven een duet met Marina van der Aa. Kortom, Casual Silence had er alles aan gedaan om deze avond tot iets speciaals te maken en deze DVD geeft dat goed weer. Dat niet alle zaken honderd procent vlekkeloos verlopen, zul je op de koop toe moeten nemen. Bovendien zijn de schijfjes zelfgebrande exemplaren. Soms echter is meedoen belangrijker dan winnen en dat is hier overduidelijk het geval. Info www.casualsilence.nl

Antonie Deelen

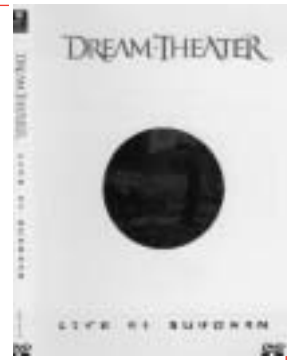
ECHOLYN**Stars And Gardens, Vol. 4****(EIGEN BEHEER)**

Het is voor de gemiddelde Europese prog-liefhebber niet echt eenvoudig een band als Echolyn live te zien. Een live DVD als deze kan dan als troostprijzen dienen. Het gaat hier om een ruim twee uur durend concert dat in mei 2003 opgenomen werd. De heren laten zien de bepaald niet eenvoudige muziek niet alleen in de studio, maar ook live uitstekend ten gehore te kunnen brengen. Zelfs de close harmony klinkt geweldig. Zonder dat men zich verliest in eindeloos gefreak of met het hoofd te slaan op keyboards (en dergelijke) is de beleving van de muziek erg sterk. In de montage heeft men ervoor gekozen niet simpelweg live beelden te laten zien, maar die ook nog wat te bewerken. Zo worden er tijdens My Dear Wormwood ook wat live opnamen van lang geleden doorheen gemixt. Daarnaast zien we af en toe natuurbeelden, en worden met enige regelmaat collages getoond en beeldbewerkingen gedaan (bijvoorbeeld een contrastplaat van het origineel). Je moet er van houden dat niet gewoon sec het concert getoond wordt, maar ik moet zeggen dat ik zelf snel uitgekeken ben op spelende mannen. Op deze manier is het visuele aspect meer de moeite waard. Dat deze DVD opgenomen is ten tijde van de release van Mei komt tot uitdrukking in de aanwezigheid van een integrale uitvoering van dit album, waarbij de band aangevuld wordt met een aantal strijkers. De tweede DVD vertelt in zo'n 75 minuten de inmiddels 15-jarige geschiedenis van de band, vooral bij monde van gitarist Brett Kull, toetsenist Chris Zubzy en zanger Ray Weston. Het is opmerkelijk hoe veel beeldmateriaal men nog heeft weten vinden: repetities, studio-opnames en concerten. Dat maakt deze tweede schijf ook de moeite waard. Desondanks kun je er niet omheen dat de curiositeitswaarde van zoiets het muzikaal gehalte ver overstijgt. De prijs-prestatieverhouding zou ermee gediend zijn als de interviews achter het concert geplakt waren. De 35 minuten As The World opname, met voortdurend melig commentaar van de band, voegen sowieso weinig toe, dus die kunnen er makkelijk uit. Dit punt van kritiek ten spijt kan ik niet anders dan stellen dat zowel

VETTE KRENT**DREAM THEATER****Live At Budokan****(WARNER / ATLANTIC)**

Wat een enorme dimensie voegt het beeld hier toe aan de muziek! Kwam in de vorige iO de driedubbel-CD voorbij, nu laat de dubbel-DVD zien dat Dream Theater op eenzame hoogte staat. Het is werkelijk niet te filmen, wat een klasse! En juist die superioriteit is toch vastgelegd op de bewegende gevoelige plaat. Plaatste ik vorige keer (zie titels) nog kanttekeningen bij teveel nootjes of te ruige metal, nu zit ik met open mond en oren gekluisterd aan de buis en vreet ik alles. De opnames zijn perfect in alle opzichten, zodat niemand er meer omheen kan dat we hier te maken hebben met de meesters van de progmetal. Het klinkt zo transparant dat elk riffje of een solo perfect te volgen is. Een verademing bij sommige DVD's uit de jaren '70 van symfo-groepen, waar frustratie toeslaat, omdat het geluid en het beeld abominabel slecht is. En ja, Dream Theater is ongelooflijk virtuoos op de instrumenten en wat is dat een genot om naar te kijken en te luisteren. Vooral omdat negentig procent uiterst melodieuze blijft klinken, naast enkele agressieve betonpassages. Het boeit de volle 172 minuten lang. De drie kolossale schermen met afwisselende tijdsbeelden achter het podium voegen een dimensie toe qua beleving. Na de volledige concertregistratie zie je op de andere DVD de weergaloz Instrumentedley (look met stukjes Liquid Tension Experiment) nogmaals vanuit andere hoeken gefilmd. Bovendien krijg je hier uitleg van Rudess en Petrucci hoe hun trucendozen werken. Erg leuk. Portnoy trekt twee Japanners het podium op en laat ze even meemepen. Eentje mag zelfs achter zijn giga-kit plaatsnemen. De Riding The Train Of Thought-reportage geeft een aardig kijkje achter de schermen bij het toeleven naar de DVD-opname in Budokan, waarbij de spanning voelbaar is. The DT Chronicles geeft in vogelvlucht de geschiedenis weer van deze nu al legendarische band, ook hier met aardige beelden en oude bekenden. Live At Budokan is een fantastische en monumentale registratie.

Freek Wolff

concert als interviews bijzonder de moeite waard zijn en ook nog fraai verpakt. Info: www.echolyn.com.

Roberto Lambooy

EMERSON, LAKE & PALMER**Live At Montreux 1997****(EAGLE)**

Momenteel worden er diverse DVD's uitgebracht met concerten van het prestigieuze Montreux Jazz Festival. Het mag dan wel een jazzfestival zijn, maar er treedt van alles op: van Deep Purple tot The Pogues. Bij Emerson, Lake & Palmer kan ik me nog iets voorstellen want daar is het element jazz vaak wel aanwezig. Het optreden laat ELP zien tijdens dezelfde tournee toen ze Paradiso aandedden. Dat vond ik een memorabele avond. Hoewel de set niet zoveel verschilt van die van de DVD Live In The Royal Albert Hall, vind ik deze interessanter. De muziek wordt namelijk wat meer "scaled down" gebracht met minder ruimte voor digitale synthesizers en met meer gebruik van de modulaire Moog. De muzikale inhoud is vergelijkbaar met die op de CD's Live In Poland en Then And Now. Na het bekende sample and hold-effect opent met men Karnevil 9, 1st Impression, Part 2. Dit keer speelt Greg Lake geen elektrische gitaar maar horen we het bekende brass-synthgeluid van Emerson. Na het bluesy Tiger In A Spotlight kan Keith Emerson zich

even uitleven op de Moog in Hoedown. Touch And Go van de Emerson, Lake & Powell-plaat heb ik altijd een juweel van een nummer gevonden. Daarom ben ik blij dat ze het in de set hebben opgenomen. Na verplichte stukken als From The Beginning en Knife Edge volgt Bitches Crystal, een van de minder bekende ELP-songs. Emerson kruipt vervolgens achter de piano voor Creole Dance, Honky Tonk Train Blues en een schitterende uitvoering van Take A Pebble. De rust blijft in Lucky Man, waarna livefavorieten volgen als Tarkus/Pictures For An Exhibition en de toegiften Fanfare For The Common Man, Rondo, Carmina Burana, Carl Palmer's Drum Solo en Toccata In D Minor, uiteraard met Emerson's orgelcapriolen. Een fraai document.

Paul Rijkens

ENCHANT**Live At Last****(INSIDE OUT / BERTUS)**

Bijna 11 jaar had de band uit San Francisco er voor nodig om mee te kunnen doen aan de modegrill die DVD heet. De band pakt uit met een veel langere show dan gemiddeld van maar liefst ruim 2 uur. Al is de geluidskwaliteit (2.0 dolby surround) zeker in het eerste deel niet geheel perfect (vermoedelijk vanwege het beperkte budget geen 'strakke 5.1' beleving), maar wel alleszins het aanhoren waard. Ook het camera-

werk is weliswaar goed, maar toch ook wat beperkt, terwijl de op zich leuke shots van boven soms ietsje overbelicht zijn. De band zelf oogt zeer overtuigend en gedreven en is naar mijn smaak beter ingespeeld en meer een eenheid dan tijdens het laatste concert dat ik van ze gezien heb (Tivoli, oktober 2003) toen drummer Flanagan en toetsenist Jenkins er recent bij gekomen waren. De synchronisatie van beeld en geluid is niet steeds optimaal maar de één zal zich daar aan storen, de ander totaal niet. Enchant speelt kris kras door elkaar nummers van alle zeven studioalbums, waarvan ook twee in een akoestische versie (Black Eyes en Colors Fade). Uit alles blijkt hoe goed deze mensen zingen en spelen, en hoe puur en natuurgetrouw zonder kunstgrepen en geknutsel achteraf deze DVD gemaakt is. Met een wat vetter budget en in bijvoorbeeld een zaal in ons land zou het misschien een nog grotere knaller geweest zijn dan nu, in het niet echt imposant ogende I-Musicast in Oakland (California, USA). DVD 2 geeft inzicht in het ontstaan van de band, wie hun idolen zijn en wat voor instrumenten en hulpmiddelen ze gebruiken. Ook hier een open en eerlijk beeld van vijf muzikanten onder aanvoering van motor Doug Ott, gecompleteerd met een fotogalerij en interviews met fans. Al met al een uitstekende weerspiegeling van de ins en outs van een goeie band die het grote succes echter (nog?) niet heeft weten te bereiken maar wel een vaste schare fans in zowel eigen land als Europa heeft...en terecht! Website: www.theoasis.cc.

Menno von Brucken Fock

EVANESCENCE Anywhere But Home (SONY MUSIC)

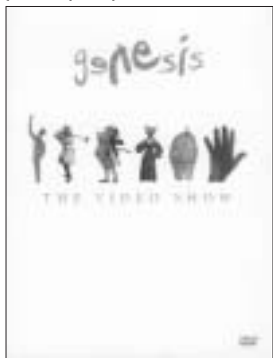

Als een komeet schoten ze omhoog na diverse succesvolle singles en daardoor is de Amerikaanse formatie rond zangeres Amy Lee een regelrechte top-act. Met een knip-oog naar de gothic metal, speelt de band aansprekende 'catchy' rock, enigszins vergelijkbaar met Nickelback of Green Carnation. Wat de heren en dame live (uit Parijs) brengen komt gedeeltelijk van een schijfje want behalve de incidentele vleugel die door Amy wordt bespeeld, speelt er niemand toetsen. De orkestraties en waarschijnlijk ook de backing vocals komen derhalve uit deze vorm van elektronica. Amy Lee is een geweldige frontvrouw, maar voor wat betreft haar zangkwaliteiten ben ik niet geheel overtuigd. Daarbij kan ze ondanks haar uitstraling qua verschijning niet tippen aan 'onze' Anneke, Sharon, Floor, Nienke en Manda (ben ik nog iemand vergeten?) en nog minder aan de Finse schone Tarja Turunen (Nightwish). Ondanks het poetswerk is haar zang niet altijd even zuiver, met name als zij ietsje forceert. In de rustiger stukken zingt ze echter wel wonderschoon. De geluidskwaliteit is echter prima. Maar het is natuurlijk het totaal, met name de beelden op de DVD, die het verschil maken met 'zo maar een live CD'. De show bestaat uit

dertien songs, plus de nog niet eerder uitgebrachte studiotrack Missing, een schitterende lieflijke ballad. Op het nummer Hello na, staat het album Fallen er compleet op, aangevuld met Thoughtless, Farther Away en het naar mijn idee op Queen's Bohemian Rhapsody geïnspireerde Breathe No More. De extra's op de DVD zijn vier muziek video's, achter de schermen opnames, bloopers etcetera. Voor de gevraagde prijs een prachtige kennismaking met Evanescence en voor de liefhebbers een mooi visueel spektakel van 'hun' idolen. Info: www.evanescence.com.

Menno von Brucken Fock

GENESIS The Video Show (VIRGIN / EMI)

'Touch the screen!' Phil Collins in zijn beste rol als malafide tv-dominee tijdens Jesus He Knows Me. In deze 32 songclips kruip hij graag in de huid van tietpjetjes. Is het niet van een zwerwer (That's All) dan is het wel van een buitenlander (Illegal Alien) of boef (Robbery Assault & Battery). Met die laatste van A Trick Of The Tail heb je meteen de oudste tijd van deze Video Show te pakken. Leuk om ze bij een harmonium die titeltrack te zien spelen, de enige met Steve Hackett goed in beeld. Want tijdens Ripples is het erg donker, maar wel zeer sfeervol. En waarachtig...Phil Collins met waterige oogjes van ontroering. Dat is dan ook een fantastisch nummer met al dat akoestische gitaargetokkel. Grappig om de haardracht te zien veranderen, inclusief wel of geen baard (Mike & Phil). Speelt Genesis niet in een café (Hold On My Heart), dan is het wel in een kelder (Duchess) of een kledkamer met een humoristisch verhaaltje (Anything She Does). Het kan ook broeierig en spannend, zoals bij Mama en Tonight Tonight Tonight. Tijdens Paperlate en No Reply At All doet de hornsectie een duit in het zakje. Voor Keep It Dark koos het regenjastrofota bene een Nederlandse grachtenstad als decor. De auto staat centraal in Misunderstanding (saai) en I Can't Dance (grappig!). Een paar keer werd de clip opgenomen tijdens een tournee, zodat je de band op het podium ziet spelen. Dit gebeurt bij Abacab, Throwing It All Away (ook achter de schermen), Many Too Many en Home By The Sea. Tijdens het tweede deel van die laatste valt de imposante lichtshow op. De Spitting Image poppenclip voor Land Of Confusion blijft natuurlijk fantastisch. Ook geëngageerd is Tell Me Why, met beelden van armoe en ellende. De band is de band in Follow You Follow Me, Turn It On Again, Man On The Corner, In Too Deep en Invisible Touch (leuk). No Son Of Mine vertelt een treurig verhaal. Uiteraard verloochent de toename in clipkwaliteit zich niet naarmate de jaren verstrijken. Het geluid (5.1 surround en remixed) is overal geweldig. Fantastisch is de watervideo van Congo, hoe matig ik die song ook vind, naast andere beelden met Ray Wilson in Shipwrecked en Not About Us. Klap op de vuurpijl is de 1999-versie van The Carpet

Crawlers, waar Peter Gabriel opnieuw zong en het jasje aanzienlijk veranderde, met een grotere rol voor het ritme. De gehele Video Show omvat maar liefst twee en een half uur Genesis. Gaaf dus. Maar uuh...doe ze toch maar liever live.

Freek Wolff

STEVE HACKETT Once Above A Time (EAGLE)

Deze DVD is de beeldregistratie van het dubbele live-album Live Archive 04, een opname in Budapest uit april 2004. De tracklisting is exact dezelfde. In 2002 verscheen reeds de DVD/CD Somewhere In South America... en sommigen zullen misschien de vraag stellen waarom er nu weer een DVD wordt uitgebracht. Wel, het mooie is dat Hackett kan putten uit een rijke carrière (solo en met Genesis) en dat hij steeds weer met andere dingen komt. Slechts een klein aantal ingrediënten is standaard zoals de gitaarsolo van Firth Of Fifth en de afsluiter Los Endos, maar verder is de keuze van de nummers een heel andere dan op Somewhere... Dat komt deels ook omdat de CD To Watch The Storms op dat moment nog niet uit was. De band is gelukkig wel dezelfde gebleven: Roger King (toetsen), Rob Townsend (sax, fluiten, zang), Terry Gregory (bas, zang) en Gary O'Toole (drums, zang). Op deze DVD staan uitstekende uitvoeringen van eigen stukken als Valley Of The Kings, Slogans, Ace Of Wands, Please Don't Touch, Brand New, Air-Conditioned Nightmare, Clocks en Spectral Mornings. De grootste verrassingen zijn de schitterende uitvoeringen van Blood On The Rooftops met sterke zang van O'Toole en Fly On A Windshield. Ondanks dat hij het geluid en de stijl van Genesis trouw blijft, blijkt Hackett zich toch steeds weer te kunnen vernieuwen. Knap!

Paul Rijkens

IONA Iona (OPEN SKY)

In 1991 zond de Evangelische Omroep een documentaire uit over Iona. Op dat moment was alleen nog hun titelloze debuut uit en werkten men aan het conceptalbum The Book Of Kells. Ik wist niet dat er een DVD van was gemaakt maar met dank

aan de Rotterdamse platenzaak It, ben ik aan een exemplaar gekomen. De documentaire brengt de originele bandleden (Dave Bainbridge, Joanne Hogg en Dave Fitzgerald) naar het Schotse eiland Iona waar ze vertellen over hun muziek en geloof. Zeer interessant zijn de getoonde livebeelden die negen nummers (soms delen) van het album laten zien. Live werd het trio destijds bijgestaan door onze landgenoot Frank van Essen (drums, die tegenwoordig ook weer in de groep zit) en de uitstekende Stickspeeler/bassist Nick Beggs. Wat vooral opvalt aan deze opnamen, is dat men in de begintijd wat meer jazzy klonk en dat tegenwoordig meer folk in de muziek is verweven. Het zal ongetwijfeld iets te maken hebben met het feit dat Fitzgerald ook saxofoon speelde en Troy Donockley niet. Hoewel deze DVD niet veel meer dan een half uur klokt, is het voor de fans een fraaie aanschaf.

Paul Rijkens

NITS 2004 (WERF / PIAS)

In 2003 kwam de meest succesvolle line-up van Nits, namelijk Henk Hofstede (zang, gitaren), Robert Jan Stips (toetsen, zang) en Rob Kloet (drums), weer bij elkaar om het album 1974 op te nemen. De titel was een verwijzing naar het jaar van oprichting van wat toen nog The Nits heette. Deze plaat bracht iets van de magie terug van hun beste tijd en beviel mij beter dan de Stips-loze albums Alankomaat en Wool. Een lange tournee langs theaters en zalen bracht hen op 20 maart 2004 in Paradiso en daar werd deze DVD opgenomen. Het trio werd vergezeld door Laetitia van Krieken (toetsen, zang). Geheel in stijl van deze "arty" band was de achtergrond gevuld met schemerlampen (zie ook de hoës). Het is niet de eerste DVD van de band: reeds in 2000 verscheen Songs From The Album Wool, een in eigen beheer uitgebrachte DVD-R met een concert uit de Haarlemse Lichtfabriek, en bij 1974 is ook een DVD gevoegd. 2004 bevat vrijwel alle hits en andere bekende stukken als The Train, Sketches Of Spain, Nescio, J.O.S. Days, The House, In The Dutch Mountains en Adieu Sweet Bahnhof. Daarnaast speelt men een aantal van hun meer avontuurlijke nummers als Bike In Head (met samples van fietsbellen), het minimale A Touch Of Henry Moore, het intieme Cars & Cars alsmede enkele composities afkomstig van 1974. Zoals we gewend zijn van Nits, wordt de muziek in een ontspannende ambiance gespeeld. Daarbij valt het me wederom op wat voor een uitstekende toetsenist Stips is. Tijdens de toegiften Home Before Dark en Adieu Sweet Bahnhof halen hij en Van Krieken accordeons te voorschijn om te bewijzen dat de muziek van Nits ook zonder samples gespeeld kan worden. Klasse van eigen bodem.

Paul Rijkens

THE MUSICAL BOX From Genesis To Re-Creation (MMP)

"Je vraagt me om liefde te beschrijven..." Sébastien LaMothe, bassist en leider van The Musical Box (TMB) gaf aan dat woorden tekort schieten als hij de eerste elpees van Genesis moet typeren. Op de DVD From Genesis To Re-Creation is te zien en te horen hoe ver die liefde gaat. Je beleeft hoe de Canadezen tot in het kleinste detail alles uitzochten om de authentieke shows te realiseren. Drie verschillende tours worden boeiend belicht. Elke keer moest alles opnieuw onder de loep: een andere dubbelnek voor 'Mike', een nieuw decor, een gips-hoofd van zanger Denis Gagné om al zijn maskers op te maken, de (originele) dia's in de goede volgorde, het maken van Slipperman (twee maanden werk) en vooral nieuwe instrumenten en effecten voor de exacte klank. De echte Rutherford en Hackett kwamen zelfs even bij TMB op bezoek om hun respect te tonen en nostalgie te snuiven. Steve was zelfs bereid zijn bekende Firth Of Fifth solo met de Canadezen mee te janken. Je ziet hem kort in de oefenruimte en op het podium van The Royal Albert Hall. Het was een ongelooflijk tijdrovend gepuzel, maar het resultaat is er dan ook naar! Tijdens die uitleg zie je flarden van songs, zoals het indrukwekkende slot van Supper's Ready met 'Gabriel' hangend in de lucht. Daarna volgen bij elke show een paar volledige live-nummers. Van de Frotrot-tour zijn dat: Get Em Out By Friday en Return Of The Giant Hogweed. Van de Selling England-tour pakten ze: Watcher Of The Skies, Firth Of Fifth en The Musical Box. Tot slot hoor en zie je van The Lamb: de titeltrack, Back In New York City en The Carpet Crawlers. Van die laatste show is dit niet de meest gelukkige keuze. De beelden zijn soms wat aan de donkere kant, maar dat heeft alles te maken met de originele belichting van 'toen' en geeft juist veel sfeer. De shows zijn qua beeld en geluid in het algemeen niet super, maar veel beter dan je ooit kunt genieten van de originele Genesis-concerten tussen 1970 en 1975. Als je die belabberde video's al te pakken krijgt. Daarom dank ik The Musical Box op mijn blote knieën dat zij een weergaloos goede personificatie van Genesis neerzet. Als je dit in een concertzaal meemaakt, geeft dat nog een dimensie extra! Zeer binnenkort in Nederland met The Lamb...en een extra show op 1 maart in Den Haag. Info: www.themusical-box.net.

Freek Wolff

MIKE OLDFIELD Elements, The Best Of Mike Oldfield (VIRGIN)

Mike Oldfield is een artiest wiens muziek perfect gevisualiseerd kan worden. Elements biedt een verzameling van -chronologisch weergegeven- gemasterde clips, livestukken en tv-opnamen alsmede videoproductions. De DVD begint al met het meest interessante onderdeel: een liveversie uit 1976 van Tubular Bells, Part 1 waarin Oldfield onder meer wordt bijgestaan door Steve Hillage, Fred Frith, Pierre Moerlen en zijn broer Terry. Oldfield speelt hier voornamelijk akoestische gitaar en bas. In zijn begintijd had hij de gewoonte om bepaalde nummers als single uit te brengen die niet op zijn LP's stonden. Deze stukken waren soms afwijkend van het "reguliere werk", zoals het komische Don Alfonso, In Dulci Jubilo (waarin zijn werkwijze als pure solist goed te zien is), Portsmouth, William

Tell Overture, Guilty, Blue Peter en Wonderful Land. Niet alle composities en bijbehorende filmpjes zijn even goed maar het laat wel de groei zien van de artiest. Vervolgens gaan we naar zijn hitperiode met vocaal werk als Five Miles Out, Moonlight Shadow, Shadow On The Wall, Crime Of Passion, Tricks Of The Light, To France, Pictures In The Dark en Shine, waarin notoire vocalisten als Maggie Reilly, Roger Chapman, Barry Palmer en Jon Anderson te zien en te horen zijn. In Tricks Of The Light zien we zelfs Harald Zschneider, de Fairlight-specialist van het fameuze Blue Chip Orchestra. Datzelfde instrument is prominent in beeld in Etude uit de film The Killing Fields. In Heaven's Open zingt Oldfield zelf, maar dat had hij van mij mogen laten. Als extra's vinden we The Space Movie, een documentaire met muziek uit Incantations er onder alsmede de videoproductie The Wind Chimes waarin vrijwel het album Islands is verwerkt. Als laatste is de meester zelf aan het woord. Een prima overzicht van de carrière van deze alleskunner.

Paul Rijkens

SBB Szczyliwi Z Miasta N. (SILEZIA)

Naast het Hongaarse Omega was de Poolse band SBB (spreek uit: SBuhBuh) wellicht een van de bekendste bands uit het voormalige Oostblok. Ze maakten een jazzy variant op symfo waarin veel ruimte was voor leadgitaar (geen bas!) en de toetsen van bandleider Józef Skrzek. Zo heeft hij een Moog Sonic Six staan, een soort "instructiesynthesizer", ingebouwd in een koffertje. Deze DVD bevat een opname van de "Jazz Jamboree '79" in de Sala Kongresowa te Warschau. De muziek lijkt wel wat op die van Camel (de jazzy momenten van Rain Dances), Happy The Man (door het vele gebruik van de Fender Rhodes elektrische piano) en Focus (de latere periode; Skrzek lijkt zelfs wel iets op Thijs van Leer). De band speelt prima maar het is geen muziek die bestaat uit lange, supervirtuoze improvisaties; het wordt allemaal vrij ingetogen gespeeld. Door het ontbreken van pakkende melodieën die genoemde namen wel kunnen componeren, vind ik niet alles even boeiend maar desondanks klinkt het allemaal best goed. De meeste stukken zijn lang en kennen de nodige afwisseling tussen solo's en rustige passages. Soms zingt Skrzek maar dat duurt meestal niet lang. Naast het uitstekend opgenomen concert bevat de DVD bevat o.a. een interview met Skrzek en oudere opnamen, waaronder een waarop hij als een volleerde Geddy Lee toetsen en bas tegelijk speelt.

Paul Rijkens

ACHE Pictures From Cyclus 7 (GREEN TREE RECORDS GTR 621)

In 2000 verscheen er een CD getiteld De Homine Urbano waarop twee albums stonden van de Zweedse formatie Ache uit de periode '70-'71. Ik was bijzonder aange naam verrast door de melodieuze sound vol wervelende Hammond-spel naast prettigitige en vaak felle gitaarstukken. Als referentie gold de sound van de Early British Progressive Rock Movement (met groepen zoals Rare Bird, Gracious, Quatermass en Beggar's Opera). Ik vond het nivo van deze onbekende groep erg hoog, daarom was ik erg benieuwd naar Pictures From Cyclus 7 met materiaal uit '76. Alleen Hammond wizard Peter Mellin en gitarist Finn Olafsson zijn hierop nog over. Het is goed te horen dat hier een nieuwe bezetting speelt, want de sound is nogal verschillend van het oude materiaal. Het klinkt wat moderner maar nog steeds erg warm en gevarieerd, regelmatig moet ik denken aan Eela Craig en Camel maar dan minder symfonisch, meer als een 10CC. Mellin blijft degene die het geluid het mooist inkleurt met zijn toetsen. Vooral in Roses met een boeiende opbouw van piano en Hammond, halverwege aangevuld met een felle gitaar. Hoewel deze CD me minder aanspreekt dan De Homine Urbano, is Pictures From Cyclus 7 een geslaagde re-release. Info: www.numusi.de.

Erik Neuteboom

STEVE ADAMS Maiden Voyage Vertigo (OSKAR)

De eerste twee solo-albums van Mirage gitarist Steve Adams zijn opnieuw uitgebracht. Verschenen die in het verleden bij het Flying-Cat label, nu gebeurt dit bij platenmaatschappij Oskar uit Polen (helaas zonder extra's). Maiden Voyage laat een Adams horen die nog een beetje zoekende is naar een eigen stijl. Het levert een tien nummers tellend album op met verwijzingen naar Camel, Chris Rea en Steve Cochrane. Op Vertigo klinkt het geluid homogener, temeer omdat Adams zich bedient van een echte begeleidingsband met Desha Dunnahoe op toetsen en fluit, Susan Lyster op bas en Andy Ward op drums. Het is een album vol uptempo, instrumentale symfo variërend in lengte van 6 tot 10 minuten, waarbij de Camel-cover Lunar Sea het klapstuk vormt. Deze heruitgaves zullen alles te maken hebben met de recent uitgebrachte CD Camara Obscura, die al eerder op het Oskar label verscheen.

Wilco Barg

ALIEN DREAM Alien Dream Dogon Dance Eleven Realms Of Night (EIGEN BEHEER)

Het hoesje van Alien Dream uit 2000 vermeldt het volgende: 'Special thanks is given to Dave Brock (Hawkwind) for musical & creative inspiration ...' dus de lief-

hebbers weten wat voor vlees ze in de CD-kuip hebben: pure spacerock. Het is heel aardig om de stijgende lijn te zien van de eersteling (die eigenlijk nog beschouwd kan worden als een vingeroefening van Michael Blackman, de grote man achter de buitenaardse dromen), via het tweede album Dogon Dance (uit 2001, doet denken aan het rustiger Hawkwind-werk uit de jaren '80) langs Eleven Realms Of Night (2002, met de eerste tekenen van een mix van spacerock en symfo) naar het magistrale Samsara uit 2004 (recensie in iO 56) dat een echte aanrader is voor alle spacerockliefhebbers. Alien Dream maakt voornamelijk instrumentale spacerock, ondersteund door een ritmebox en gelardeerd door ijle vrouwegejodel van vrouw Renee. Het debuteert in niet opzienbarend maar Dogon Dance en Eleven Realms Of Night hebben wel die tranceopwekkende kwaliteit die een goede spacerockplaat behoort te hebben, dus deze twee albums zullen niet misstaan in je collectie. Info: www.alien-dream.com.

André de Waal

AMETHYSTIUM Evermind (NEURODISC RECORDS)

Amethystium is het pseudoniem waaronder de Noor Oystein Ramfjord muziek maakt in het grensgebied tussen New Age en rustige melodieuze symfo. Evermind is alweer het derde album, met keurig verzorgd artwork (digipack). Qua stijl is deze CD een logisch vervolg op de voorgaande platen Odonata en Aphelion. De muziek is enigszins te vergelijken met die van Gandalf in de jaren '80, maar ook kun je denken aan een rustige Yanni of misschien zelfs wel Patrick O'Hearn. Dezelfde rust en melancholie vinden we terug in de elf tracks op dit album. De gebruikte instrumenten zijn meest synths, waarbij talloze (samples van) orgel, strings, fluit en andere blaasinstrumenten de revue passeren. Een enkele keer horen we ook een akoestische gitaar maar de elektrische ontbreekt. De vocale arrangementen (van Lee Nisbet in Arcus, Shadowlands en Fable en van Marthe Krossbakken in Imaginatio) alsmede de veelvuldig gebruikte percussie- en drum-samples zijn verschillpunten met bovengenoemde artiesten. Ramfjord creëert prachtige sferen die een lust voor het oor zijn en zijn inspiratie voor lieflijke melodietjes komt nogal eens uit de (Keltische) folkmuziek. De nummers hebben alle een kop met staart structuur. Bovendien lijkt er gewoon een complete band te spelen. Hier geen langdradige sequences of kosmische trips, maar soms wel licht progressieve trekjes (bijv. in Lost). Een mooi plaatje! Info: www.amethystium.com.

Menno von Brucken Fock

ANGELZOOM Angelzoom (NUCLEAR BLAST)

De Duitse Claudia Uhle, artiestennaam Angelzoom, heeft een plaat gemaakt die prima geschikt is voor de tijd waarin deze uit is gekomen, namelijk de Kerstperiode.

Er staat zelfs een nummer op dat Christmas Dreams heet. Sfeer is dan ook een belangrijk element in haar muziek, waarvan de meeste composities zijn geschreven door toetsenist Bernd Wendlandt. Die houden het midden tussen klassiek, Gotisch, ontspannend, dreigend en duister en soms zelfs ietsje poppy. Daarbij komt haar fraaie, engelachtige stem die haar artiestennaam eer aan doet. Een vergelijking die bij het horen van de eerste noten direct bij me op kwam was met Dead Can Dance. Dit stuk (Turn The Sky, met medewerking van het "metal-cellotrio" Apocalyptic) is orkestraal en gotisch. Ook de synthesizer-arpaggio's in Back In The Moment lijken op Dead Can Dance. Blasphemous Rumours is een geslaagde cover van Depeche Mode. Niet alle nummers vind ik echter even sterk: soms wordt het namelijk te zoetig. Als de dreiging terugkeert, bijvoorbeeld in Guardian Angel, Dream In A Church en Newborn Sun, wordt het weer een stuk interessanter. Al met al een artieste om in de gaten te houden.

Paul Rijkens

ARCHITECTURAL METAPHOR Other Music: A Pre- Apocalyptic Rock Opera (AFR 200-2)

De spacerock van dit trio heeft even tijd nodig om te groeien. In eerste instantie is het nogal overweldigende herrie, maar na een aantal keren de spacetrip te hebben ondergaan, begin je de sterke composities en uitvoeringen te waarderen. De moeilijkheid om gelijk te genieten wordt veroorzaakt door de neiging van Architectural Metaphor, zoals de naam al aangeeft, om composities geheel te verbouwen. Zo zijn de Pink Floyd-cover On The Run en Hawkwind's Hassan I Sabbah door de molen gegaan om daar bijna onherkenbaar uit te komen. Ook zijn de nummers een stuk korter dan we gewend zijn in dit genre, alleen de track Kairos klokt een fatsoenlijke 10 minuten. Een groeiplaatje dus, dat doet verlangen naar meer.

André de Waal

ARENA Pepper's Ghost (VERGLAS RECORDS)

Met hun 10-jarig jubileum voor de boeg, brengt Arena met Pepper's Ghost het zesde studioalbum uit. Na Contagion, later verrijkt met de EP's Contagium en Contagium heeft meesterbrein Nolan dit keer zijn inspiratie gezocht in het door hem zo geliefde Victoriaanse tijdperk. Op prachtige wijze worden de teksten in de vorm van een cartoon over die periode gepresenteerd. Samen met Mick Pointer en John Mitchell heeft Nolan een zeer consistent en sterke CD met zeven nummers in elkaar gesleuteld, goed voor 55 minuten luisterplezier. Ian Salmon speelt schitterende partijen bas, Pointer drumt beter dan ooit tevoren en ook Sowden doet het uitstekend. Na een marktplein-achtig (draaiorgel) begin zijn

alle karakteristieke sterke elementen van Arena aanwezig: loopjes van toetsen samen met gitaar, loopjes van gitaar met bas, zware orkestraties, prima solo's, tal van mooie overgangen en tempowisselingen. De enige twee nadeeltjes die ik heb kunnen ontdekken zijn dat het album als geheel behoorlijk stevig is (maar mag progressieve rock dat dan niet zijn?) en dat, mede door de 'type-rende eigen sound' er diverse fragmenten wel heel erg herkenbaar zijn. Zoals een thema in het indrukwekkende The Shattered Room, dat akelig veel op dat wonderschone thema in The Painted Man van Contagion lijkt. Een wat gewaagd nummer dat Nolan, die het eigenhandig schreef, toch als producer op dit album heeft gezet, her en der verrijkt met een mannelijke en vrouwelijke opera-stem is Opera Fanatica. Met al zijn grillige wendingen en schitterende refreinen, dito loopjes en gedreven (samen)zang is dit voor mij het hoogtepunt van Pepper's Ghost. Als geheel een prima album maar, vermeld als we zijn met de doorgaans ruimschoots bovengemiddelde Arena-kwaliteit, geen speciale vermelding dit keer. Wel verplichte aanschaf voor alle Arena-fans alsmede voor diegenen die een stevige Pink Floyd of een degelijke Pendragon goed kunnen waarderen!

Website: www.verglas.com/arenaworld.

Menno van Brucken Fock

ASGAARD EyeMDX-tasy (METAL MIND MMP CD 0277)

De Asgaard uit Polen moet zeker niet verward worden met de Asgard uit Frankrijk (uit vervolgen tijden), of de welbekende symfoband uit Italië/Duitsland. Zoals al in iO 40 bericht werd, is deze Asgaard net een stukje steviger, waarbij ook nog eens de nodige grunts om de hoek komen kijken. De toetsen en af en toe een viool zorgen voor het orkestrale gevoel op dit donkere en sfeervolle werkstuk, waarbij de ritme-gitaren sterk vertegenwoordigd zijn. De combinatie van grunts met zang en gesproken woord valt ditmaal erg goed uit, terwijl het ook niet allemaal treurnis is. Luister maar eens naar de vrolijke toetsen in zowel Eyes Ov Thy Soul en de piano in Mystery Ov Tzar's Visionaire Act II. Denk echter niet dat dit rechttoe rechtaan stampwerk is: tegendraadse riffs vliegen je om de oren, terwijl bovendien de maniakale wals Infernal Mask Ceremony apart is te noemen. Vergelijkingen met o.a. Opheth doemen op, maar meer nog opereert Asgaard in het straatje van The Wicked.

Jurriaan Hage

ASIA Long Way From Home (INSIDE OUT IOMCD 196 / BERTUS)

Asia toert, deels samen met Barclay James Harvest, vanaf eind januari door Europa heen (zie de concertagenda). Dus gooit Inside Out, in een periode waarin vele platenmaatschappijen de CD-single reeds ter aarde hebben besteld, een single van de groep op de markt. Hierop prijkt Long Way From Home in een radio edit en een akoestische versie. Helaas geen bonustracks of iets van dien aard maar een eveneens door de verkortingsafdeling verknipte versie van What About Love en een akoestische uitvoering van Silent Nation. Dit is waarschijnlijk niet iets waar de liefhebbers van de groep op zitten te wachten. Hopelijk zullen de concerten dat wel zijn.

Wilco Barg

ASTRAL DOORS Evil Is Forever (LOCOMOTIVE RECORDS)

Hun debuut Of The Son And The Father werd besproken in iO 53. Inmiddels hebben Joachim Nordlund en Johan Lindstedt, samen met zanger Patrik Johansson en nieuwelingen Jocke Roberg (bas) en Martin Haglund (keyboards) alweer hun tweede plaat klaar. Evil Is Forever werd (evenals de vorige CD) gemixt door Peter Tägtgren (o.a. Dimmu Borgir) en is dus qua sound en kwaliteit hiermee prima te vergelijken. De elf composities zijn goed voor bijna 50 minuten voortreffelijke (hard) rock, volledig in de stijl van Deep Purple, Black Sabbath en vooral Rainbow ten tijde van de periode met Ronnie James Dio (luister maar eens naar Pull The Break). Ten opzichte van zijn voorganger is Evil... meer volwassen en heeft het een echt 'bandgeluid'. De toetsen zijn nadrukkelijker aanwezig, met name het orgelgeluid, maar de solo's hadden nog wat prominenter in de mix mogen staan. Al laat Johansson zo nu en dan horen dat zijn stem vele klankkleuren aan kan, meestal zingt hij met een licht geforceerde 'Dio meets Lande and Coverdale' stem, waardoor de gelijkenis met bovengenoemde bands nog duidelijker wordt. Vast staat dat Johansson een kei van een hardrock zanger is waar we in de toekomst vast en zeker nog meer van gaan horen!

Website: www.astraldoors.com.

Menno van Brucken Fock

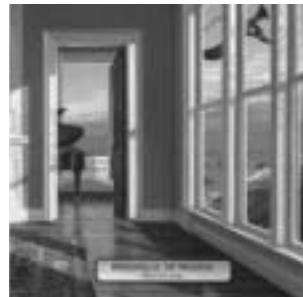
VLADIMIR BADIROV PROJECT Greeting from Nostradamus (UNICORN)

Bij het beluisteren van dit album dacht ik meteen aan de gedurfde inspanning van Peter Gabriel toen die tegen de commercie in wereldmuziek ging vermengen met rockmuziek. De uit Oezbekistan afkomstige drummer Vladimir Badirov verzorgde ondermeer het voorprogramma van Gabriel tijdens diens Grown Up tournee in zowel Amerika als Europa in 2003. Door gebruik te maken van moderne ritmes en elektronische percussie en die te verweven met oriëntaalse instrumenten als nai, ud, tanbur, karnai en sato wordt interessante, onvoorspelbare muziek voorgeschoteld. The Heart steekt boordevol adrenaline waarbij geen enkel lichaamsdeel onbewogen blijft. Authentieke inheemse viool en fluit kleuren deze bijzondere plaat nog meer in, terwijl het geheel productioneel gezien eveneens van een hoog niveau is. Het titelnummer Greeting from Nostradamus is opgebouwd uit vijf individuele stukken waarin tijdens Bottomless Abyss de karnay wordt gebruikt. Dit is een van oorsprong Perzisch blaasinstrument van circa twee meter hoog die een lage klank aflevert. In Artificial Paradoxes wordt het schitterende Vai-achtige elektrische gitaarspel in de spotlight geplaatst hetgeen een immens contrast vormt met de bijna folkly klarinet. Als toeetje worden nog eens drie alternatieve versies van eerdere nummers toegevoegd om dit album netjes af te ronden. De gitaarlijn uit Cold Passion

klinkt hier als een doordrukje van You Really Got Me van The Kinks! Hoewel dit werk zeker geen spekket voor ieders bek is wil ik Vladimir Badirov in het zonnetje plaatsen met dit toch wel indrukwekkende werk. Voor degenen die de vernieuwingen van Peter Gabriel steeds met graagte hebben meegepikt en een groep als Paranoise helemaal het einde vinden!

John Bollenberg

BIRDSONGS OF THE MESOZOIC 2001 Live Birds (NEARFEST RECORDS NFR0005)

Het Amerikaanse Birdsongs Of The Mesozoic is in eigen land razend populair, wat in 2001 werd onderstreept door een uitnodiging om het prestigieuze NEARfest van dat jaar te openen. Deze uitnodiging viel samen met de Petrophonics-tour (zie iO 31), de CD die het 20-jarige bestaan van de band opsierde. In de serie van CD's met tijdens de festivals opgenomen optredens verscheen onlangs de Birdsongs-show, wat opvallend genoeg pas de eerste live-plaat van de heren is. Dat de muziek hier minder aanslaat als in de V.S. zal ongetwijfeld komen doordat ze niet - zoals "normale" progressieve rock - stevig in de rockmuziek is geworteld. Het is eerder een mix van de klassieke kant van The Nits met de rauwe, bijna dissonante erupties en het bizarre drumcomputergebruik van Tuxedomoon, gespeeld door een modern kamerkwartet dat zowel het statige van klassieke muziek kan waarderen als zich wil uiten in jazzy improvisaties en jazzrockende ritmes. Door de jaren heen zijn de composities wel iets melodieuzer geworden, maar toch zijn de kenmerken ervan niet echt veranderd. Ze karakteriseren zich door fraaie tegenstellingen tussen minimalistische, akoestische pianopartijen en vervreemdende synthesizergeluiden, tussen elektronische en akoestische percussie (regelmatig door alle vier musici gelijktijdig bespeeld) en tussen soms melodieuze en dan weer vervormde gitaar- en saxofoon solo's. Dat humor hierbij een grote rol speelt wordt onderstreept door de aanwezigheid op de setlist van de thema's van The Simpsons en het hier minder bekende Rocky & Bullwinkle. De Birdsongs bewijzen in ieder geval dat ze ook live hun ingenieuze art rock kunnen produceren. Info: www.nearfestrecords.com en www.birdsongsinthemesozoic.org.

René Yedema

JEAN PASCAL BOFFO Infini (MUSEA FBGB4588.AR / BERTUS)

Je zou Jean Pascal de "anchor man" van Musea kunnen noemen; hij was de eerste die ruim 20 jaar geleden voor het label tekende en hij verzorgde de catalogus regelmatig van nieuwe titels. Toch wist hij steeds het predikaat "voorspelbaar" te voorkomen, door bij iedere nieuwe release andere invalshoeken te verkennen. Symfonische gitaarmuziek, wereldmuziek,

jazz, fusion, al dit moois kwam voorbij en niet zelden op één album. Met Infini (de titel is op de hoes weergegeven als het teken voor oneindigheid) begeeft Boffo zich in de wereld waarin collegagitaristen als David Torn, Eivind Aarset, Robert Fripp en Spooky Ghost Gerry Leonard hem voorgingen, de wereld van geprogrammeerde ritmes, loops (ongetwijfeld de inspiratie voor de titel) en samples. Alles is door Boffo zelf verzorgd, waardoor Infini, ondanks de moderne trippy sound, toch onmiskenbaar afkomstig is van deze ondermeer door Mike Oldfield, Pat Metheny en Anthony Phillips beïnvloede muzikant. De ritmische geluiden en atmosferische sounds zorgen voor een ingetogen doch intrigerend houvast, waarover op bijna minimalistische wijze repeterende gitaarpatronen worden gelegd. Ter verhoging van het melodische gehalte worden toetsenpartijen toegevoegd, waarvan de soms speeldoosachtige, creepy melodietjes echo's lijken van het werk van Musea-collega Dennis Moog op diens Masques. Deze als eb- en vloedbewegingen opkomende en afnemende geluidscollages worden geperfectioneerd door korte maar zeer herkenbare gitaarsolo's, die ook nu weer qua stijl verschillende kanten op gaan. Infini is een spannende reis door moderne soundlandschappen, gemaakt door een artiest die zich blijft ontwikkelen. Enig kritiekpunt: na het slotnummer Infinitude komt na een korte stilte een hidden track voorbij; een mooi werkje, maar eigenlijk had dit het begin van opener Toon Town moeten zijn, waardoor de loop, de oneindigheid, nog meer gestalte had gekregen.

René Yedema

CLOSTERKELLER

Reghina

(METAL MIND MMP CD 0289)

Vooruitlopend op de nieuwe studio-CD komt Closterkeller eerst met het mini-album Reghina. Hier presenteren Anja Orthodox en consorten zich op een manier die mensen die bekend zijn met de band versteld zal doen staan. Naast twee nieuwe nummers levert men drie covers en twee remixen van Krolowa (Queen), een track van het vorige album Nero, af. De nieuwe songs liggen heerlijk in het gehoor. Zo heeft Lunar een sterke new wave inslag, terwijl Neo veel meer naar hun eigen gotische stijl neigt. De eerste cover is Minor Earth Major Sky (de song van het gelijknamige album waarmee A-Ha in 2000 weer van zich liet horen), een lekkere stevige hardrock stampot overgoten met gotische saus. Ook het van Tegan For Fears bekende Mad World is sterk en doet de versie waarmee Gary Jules vorig jaar een hit had verbleken. De derde cover Earth Song van Michael Jackson vind ik echter de dubieuze vreemde eend in de bijt. Een goede versie, want ze grijpen Jackson flink bij de ballen, maar ik kan niet tegen die zoetzappige wereldverbeter lessen van meneer Jackson. Tenslotte volgen nog de twee remix versies van Krolowa (Queen), die zijn omgedoopt naar Reghina. De eerste remix is een stevigere uitvoering van het origineel, maar de tweede versie zou niet mistaant op een houseparty. Een aardig tussendoortje waarop tevens videoclips van de tracks Ktolokwiek Widzial en Krolowa en de liveclip van Podziemny Krag (ook op de DVD Act III) zijn te bewonderen.

Wilco Berg

CHICK COREA ELEKTRIC BAND

To The Stars

(STRETCH RECORDS SCD-9043-2)

Na tien jaar hervormde Chick Corea zijn Elektric Band en nam met Frank Gambale, Eric Marienthal, John Patitucci en Dave Weckl het album To The Stars op. Die bevat de bekende kenmerken: complexe, symfonische jazzrock, vol door elkaar kringelende melodieën, spijtig solo's, supertrak groepsspel, bombastische keyboards en overveldigende interactie, waarbij Corea's Zuid-Amerikaanse roots voor scheuten latin, samba en flamenco zorgen. De toetsenman liet zich inspireren door het gelijknamige boek van sciëntologie-goeroe L. Ron Hubbard, een SF-epos met talloze elementen die tot een afwisselende compositiereeks uitnodigen. Eén daarvan is Alan Corday, een jong, wat naïef personage, wiens pure karakter vormgegeven wordt in een even pure, akoestische track, waarin Gambale's Al DiMeola-achtige gitaarspel opvalt. Daarnaast wordt het romantische aspect in de swingende latin-rocker Mistress Luck als een Santana-sfeertje uitgebeeld. De intrigerende aspecten van de planeet Johnny's Landing levert een bijpassende suite op, terwijl ruimteschip Hound Of Heaven, dat een minimaatschappij inclusief kamerorkest herbergt, de musici stimuleert tot een hechtisch, maar melodieus nummer. Erg mooi is The Long Passage met het reizen door de tijd als thema. Hierin roepen de etherische (Barbara Gaskin-getinte) vocalen de toon van het tijdloze op, terwijl het met lichtsnelheid voortbewegen een sterk accelererende compositie oplevert. Ten slotte is er de hoofdpersoon, Captain Jocelyn, een wereldvreemde man, tevens begenadigd pianist, die vreemde, hypnotiserende muziek speelt. Corea vereenzelvigd zich, getuige een paar introverte passages, overtuigend met deze antiheld. De hoofdstukken worden aan elkaar verbonden door ambient intermezzo's, Port Views, voorstellingen van de kijk op de ruimte. Deze miniatuurtjes, maar ook - mede door de overeenkomstige thematiek - de algehele sfeer, vertonen parallellen met Amin Bhatia's The Interstellar Suite en onderstrepen het unieke van deze CCEB. Info: www.chickcorea.com.

René Yedema

CROSSBOW

Break the Ice

(SOD RECORDS)

De Duitse band Crossbow bestaat reeds 10 jaar. Wat de heren bieden is rustige, donkere metal. Dit is zeker geen high speed - high volume werk. De door hun zelf geproduceerde CD is van een redelijke geluidskwaliteit (een beetje mat, maar dat past wel bij deze muziek). De bassist is goed te volgen (dat is altijd de test) en hij is zeker niet de eerste de beste. Volwassen geluid, goede drummer, goede gitaristen, alleen de zanger zou niet mijn keuze zijn. Geen gegil, geen lange gitaarsolo's die door je oren snijden. Alle nummers zitten goed in elkaar, alleen het tempo gaat, op een enkele uitzondering na, niet echt omhoog. Toch een lekkere CD om te onthaasten, alleen niet in zijn geheel

beluisteren, maar gewoon telkens een paar nummers. Elf nummers in ruim een uur, waarvan Like A Vampire (dreigend), Mind Ripper Returns (lekker de gang er in, fijn drumwerk) en American Idol (mooie akoestische stukjes) uitschieters zijn.

Hans de Vos

CHRISTIAN DECAMPS & FILS

Murmures ...

(MUSEA FGBG 4580.AR / BERTUS)

Naast zijn werk in Ange maakt hoofdman Christian Décamps regelmatig solo-platen onder de naam Christian Décamps & Fils. In de jaren '90, de periode dat Ange op non-actief stond, was dit zelfs zijn enige uitlaatklep. De vraag is gerechtigd waarom Décamps überhaupt solo-platen maakt, hij schrijft immers nagenoeg alle muziek voor Ange en op Murmures doet de halve band mee (waaronder zoon Tristan, gitarist Hassan Hajdi en bassist Daniel Haas)? Toch zit er een duidelijk verschil tussen Ange en CD&F. De laatste band is stukken minder symfonisch en eerlijk gezegd vaak ook veel minder interessant. Als je een Ange-liefhebber bent, wil dit niet automatisch betekenen dat je CD&F ook goed vindt! Murmures begint, na een kort intro, goed met het stevige Les Choucroutiers Du Pouvoir maar al snel komen er meer folkachtige songs en door Christian voorgedragen gedichten en half gezongen/half gesproken tracks voorbij. Zo worden sterke nummers (zoals Amour Solaire Pour Lune Chaude) afgewisseld met mindere (bijvoorbeeld Dans Mon Automne Mobile). Dit maakt van Murmures een wisselvallige solo-plaat. Info: www.angeweb.com.

André de Waal

DENNIS DEYOUNG

The Music Of Styx, Live With

Symphony Orchestra

(GRAND ILLUSION MUSIC)

De eerste symfonische rockband waar ik in mijn tienerjaren mee in aanraking kwam, was Styx. Dit is een van de redenen waarom deze groep nog altijd een grote aantrekkingskracht op mij heeft. Mede verantwoordelijk daarvoor was de prachtige stem en het avontuurlijke toetsenspel van Dennis DeYoung. Helaas maakt hij al een aantal jaren geen deel meer uit van de band, maar hij heeft inmiddels wel een grote naam opgebouwd als musicalster. Het verrast me dan ook niet dat hij een dubbel-CD heeft gemaakt in samenwerking met een orkest. Hij heeft echter bovendien een (heel behoorlijke) band om zich heen staan. De plaat werd opgenomen op 4 april 2003 in de Historic Chicago Theatre. Als set koos DeYoung voornamelijk voor stukken die hij schreef voor Styx en dat zijn niet de minste: Grand Illusion, Lady, Castle Walls, Mr. Roboto, Suite Madame Blue, Best Of Times en Come Sail Away zijn klassiekers voor Styx-begrippen. Daarnaast vinden we nummers als Light Up, het zoete Babe, Lorelei en Rockin' The Paradise. De uitvoeringen zijn prima, de interactie met het orkest perfect en ook de band speelt erg

goed; met name gitarist Tommy Dziallo valt op. Behalve Styx-songs vinden we tevens solostukken als Black Wall, Desert Moon en wat nieuwe -minder sterke- composities. Wat hij van mij had mogen laten is enkele klassieke intermezzo's alsmede wat musicalstukken maar dat viel te verwachten gelet op zijn huidige status. Desondanks een bijzonder genietbaar album.

Info: www.dennisdeyoung.com.

Paul Rijkens

DIS

Escape To Reality

(EIGEN BEHEER)

Een viool tussen de zware klanken van progmetal, dat mag je toch behoorlijk uniek noemen. De viermansformatie Dis uit Utrecht pakt het op die manier aan. Intussen incasseerde het kwartet al wat lovende recensies en daar kan ik me tot op zeker hoogte in vinden. Deze jongens (gemiddeld 21 jaar) kunnen goed spelen en brengen met Escape To Reality een gevarieerd CD-tje uit. De viool herinnert soms een beetje aan de jazzrock van Jean Luc Ponty, maar de grunts die hier en daar opduiken schudden je wakker. In Awakening bijvoorbeeld, gecombineerd met het zoetgevoicede stemgeluid van Benjamin Mathot. Hij speelt ook viool, terwijl zijn broer Daniël gitaar speelt. De licks en vervormde accoorden vliegen je om de oren, terwijl Tim Numan (bas) en Remco Menting (drums) een prima ritmetandem vormen met nogal wat uptempo powerprog. Een vergelijk met Anomaly dringt zich op, maar in Dis wordt dus ook gezongen en de muziek is minder complex. Er is zelfs ruimte voor zeer ingetogen ballads (Beyond Recognition). Benjamin stortte zich qua teksten op zijn religieuze inspiraties, getuige ook het driedelige epos God van 14 minuten. Zijn zang is me iets te mager, maar de variatie en het exclusieve vioolgeel maken dit toch tot een aardig en bijzonder plaatje. Info: www.disbrotherhood.nl.

Freek Wolff

EAST OF EDEN

Mercator Projected

(ELECTIC RECORDS ECLCD 1012)

Snafu

(ELECTIC RECORDS ECLCD 1013)

Het label Electric Records is aardig aan de re-releases. Na al bijna de hele Nektar catalogus met bonusmateriaal te hebben uitgebracht, zijn hier de eerste twee albums van het progressieve collectief East of Eden, opvallend door de aanwezigheid van een viool. Hun eerste plaat Mercator Project werd in 1969 uitgebracht en muzikaal gezien is deze ook sterk geworteld in die tijd (met name de vocale stukken), maar het klinkt veel uitdagender dan de meeste acts uit de toenmalige scene. Er zijn zowel heavy progressive als meer jazzy georiënteerde invloeden hoorbaar. Het progressief gehalte is echter niet te vergelijken met bijvoorbeeld het debuut van King Crimson. Als bonus zijn demoversies

opgenomen van de twee langste nummers van de reguliere plaat, alsmede de cover Eight Miles High, die net als later door de Earring aardig is uitgebreid op basis van een eigen interpretatie. Liefhebbers van de oude heavy progressive zullen goed uit de voeten kunnen met dit album.

Bij Snafu, hoewel maar een jaar nieuwer, is het jaren '60 gevoel weg. Natuurlijk, het materiaal klinkt nog steeds oud, maar de gitaar is harder, de viool drukt meer naar de voorgrond en het experiment voert de boventoon. Bovendien horen we veel sax en klarinet op de voorgrond, ten koste van de zang. Hierdoor is de sound, zeker de eerste helft van de plaat, in de richting van Soft Machine geschoven. Overigens wordt dit mede veroorzaakt doordat men twee composities van jazzgigant Charlie Mingus heeft opgenomen. Op de tweede plaatkant horen we meer viool, gitaar en ritme. Daarmee wordt trouwens ook aardig geëxperimenteerd. De muziek wordt dan ook niet veel toegankelijker. Het bonusmateriaal op deze CD klinkt alsof het is opgenomen tussen de twee albums in: er is duidelijk sprake van songs, maar niet meer zo uitgesproken sixties georiënteerd en bovendien gelardeerd met wat blues-invloeden. Info: www.eastofedentheband.com.

Roberto Lambooy

EDGY Hall Of Flame (AFM RECORDS)

Na zes studio-albums en een live dubbelalbum leek het de mannen van Edgy (of zou het de platenmaatschappij zijn?) tijd om een 'the best of ' uit te brengen. Volgens de informatie gekozen door de band zelf, zijn hier in 24 bit remaster, de dertien beste songs (of moet ik zeggen veertien, als ik van CD2 The Devil And The Savant, van origine bonustrack op Mandrake, meereken?) die Edgy gemaakt heeft vanaf het begin tot en met Mandrake, voor mij persoonlijk nog steeds hun beste plaat. Met name de oudere nummers van Kingdom Of Madness en Vain Glory Opera komen beter tot hun recht in deze remaster. Het aantrekkelijke van deze verzameling is naast de lengte van ruim 77 minuten ook het bonusmateriaal. Het audio-gedeelte is niet steeds even sterk, maar wel een leuk hebbedingetje. Zo staan er diverse nummers op die eerder als bonustracks op gelimiteerde versies van eerdere albums zijn verschenen. Verder Avantasia Live (van Burning Down The Opera) en een enkel niemandalietje. Voor de PC bevat CD2 video's van All The Clowns en The Headless Game (live) en wallpapers. Een prima overzicht.

Menno van Brucken Fock

EDITION SPECIALE Aliquante (MUSEA FGBG 4415.AR / BERTUS)

Ik heb regelmatig de gedachte bij al die rerelease meuk die Musea uitbrengt: 'moet dat nou, wie zit hier op te wachten?' Die gedachte kwam echter totaal niet bij me op

bij het heruitgebrachte tweede album van de Franse jazzrockgroep Edition Speciale. Was hun eerste plaat Allee Des Tilleuls uit 1976 al helemaal niet slecht, Aliquante uit 1977 overtreft deze ruimschoots door de boeiende mix van Mahavishnu Orchestra, Return To Forever en vooral Larry Coryell's Eleventh House, voorwaar niet de minsten, die op deze schijf naar voren komt. Dit betekent stevige ritmes en heel veel sprankelende solo's op gitaar en keyboards. De veelal instrumentale muziek bevat talloze breaks en tempowisselingen, precies waar de ware jazzrocker op kickt. Wordt er gezongen, dan komt al gauw de naam Flora Purim naar voren: beetje galmend en esoterisch, in ieder geval niet vervelend. Kijk, van dit soort rereleases lust ik er nog wel een paar.

André de Waal

EGG Egg (ECCLECTIC DISCS ECLCD 1014) The Polite Force (ECCLECTIC DISCS ECLCD 1015)

Rereleases van twee albums van de legendarische Canterbury-scene band Egg, wat een schitterend begin van het nieuwe jaar! De in 1969 opgerichte groep had in haar geleiders bassist en zanger Mont Campbell, drummer Clive Brooks en toetsenist Dave Stewart. Met name Dave's carrière loopt als een rode draad door veel beroemde Canterbury bands: hij zat in Uriel en Khan (samen met Steve Hillage), hij was de leider van National Health en in de jaren '80 maakte hij twee enorme hits: What Becomes Of The Broken Hearted (met Colin Blunstone) en It's My Party (met Barbara Gaskin). De muziek van Egg past prima in het Canterbury-straatje: sterk keyboardgedreven met veel virtuoos toetsenwerk, lange en niet al te gemakkelijke composities die niet-fans al snel geneuzel zullen noemen. Tevens humor in de songtitels (zoals The Song Of McGillicudie The Pusillanamous, or Don't Worry James, Your Socks Are Hanging In The Coal Cellar With Thomas). Tien jaar geleden zijn deze twee albums ook op CD uitgekomen maar nu gaat het om gremasterede edities (deels met bonusmateriaal) die een stuk beter klinken. Als je Canterbury-fan bent dan is dit echt een verplichte aanschaf.

André de Waal

ELECTROCUTION 250 Electric Cartoon Music From Hell (LIQUID NOTE RECORDS LNR0002)

Als je er goed over nadenkt is virtuoos shred-fusion bij uitstek geschikt om tekenfilms te begeleiden. De ontelbare doldrieste achtervolgingen, ontsnappingen, sprintjes en andere scènes waarin vooral veel gerend wordt, vertonen veel overeenkomsten met de razendsnelle loopjes, solo's en toetsenbord- en gitaarhalzenacrobatiek uit de metal, terwijl de plotselinge omschakelingen en abrupte gebeurtenissen tijdens die halsbrekende actiefragmenten zich prima laten vertalen door complexe jazzrock vol wisselende maatsorten en bizarre

breaks. In het verleden zijn er diverse muzikanten geweest die zich door cartoons en de daarmee vergelijkbare slapstickfilms hebben laten inspireren (denk aan Frank Zappa en French TV), maar Electrocutation 250 heeft het met Electric Cartoon Music From Hell aangedurfd een hele CD met dit soort duizelingwekkend werk uit te brengen. Dat je voor deze uiterst ingewikkelde muziek goed op elkaar ingespeeld moet zijn, is een voorwaarde waaraan gitarist Todd Duane en keyboardspeler Lale Larson volledig voldoen, aangezien zij al ruim 10 jaar regelmatig hun gezamenlijke virtuositeit op het podium tonen, waarbij ze in drummer Peter Wildoor (van ondermeer de metalband Darkane) onlangs een zielsgeenoot vonden. Razende gitaarlicks en vliegensvlugge toetsensolo's, treiterende muziekdoosintermezzo's en knallende drumbreaks (alles in "real time" zo wordt ons verzekerd) kenmerken de composities, die wonder boven wonder ook nog voorzien zijn van herkenbare thema's. Daarbij wordt regelmatig van genre gewisseld, zodat het kan voorkomen dat in Funky Lizard een portie country picking wordt afgewisseld met klassiek pianospel, waarop vervolgens ingebekt wordt door progmetaalgitaren. De heren krijgen ook nog zo'n 2 minuten solospeeltijd, waarin geheel in stijl nog meer snelheidsrecords gebroken worden. Na nog geen 38 minuten is het virtuele filmpje afgelopen. Kort? Ach, Speedy Gonzalez was ook geen marathonloper. Info: www.liquidnoterecords.co.uk.

René Yedema

ETHERFYSH A Box Of Fysh (SNAUM 1002) Pandoras Box (EIGEN BEHEER)

Een bijzonder aangename verrassing die ik via het internet heb gevonden, is Etherfysh. Zoals deze naam al suggereert, is de muziek van etherische kwaliteit: elektronisch met veel referenties aan vooral iemand als Gandalf maar dan toch iets puurder. Het is lekker wegdromen bij nummers als Sanctuary en Rama (beide rond de 20 minuten). De sound is vol en er is genoeg afwisseling om het allemaal interessant te houden. De ritmes zijn nooit te opdringerig maar juist heel smaakvol. De jaren '70 Tangerine Dream overtonen met dito vreemde geluiden roepen veel herkenning op. A Box Of Fysh is een plaatje dat groeit bij elke luisterbeurt, het kenmerk van een prima CD.

Met de nieuwste van Chris Christon aka Etherfysh heb ik echter toch wat moeite. A Box Of Fysh is misschien wel van het vette krent niveau, maar met de beste wil ter wereld kan ik dat niet zeggen van Pandoras Box. Niet dat deze CD slecht is, maar wel een stuk minder boeiend. Ook deze plaat is sterk elektronisch met symfonische elementen in nummers die al snel richting de 10 minuten gaan, maar dat is op deze CD helaas soms te lang. Six Brown Eyes is daar een goed voorbeeld van, veel bubbende introgeluiden en een spannende bas maar dat gaat zo het hele nummer door, 9 minuten lang (gaap!). In het daarop volgende Fireclown gebeurt dan gelukkig weer wat meer. Deze afwisseling tussen saaie en betere tracks wordt het hele album volgehouden. Conclusie: als je nog niets van Etherfysh hebt, begin dan met A Box Of Fysh. Info: www.etherfysh.com.

André de Waal

FAR CORNER Far Corner (CUNEIFORM RUNE 194)

In 1998 liet Dan Maske het album The Age of Balance aan de wereld horen. Terwijl

Dan alle synths en percussie voor zijn rekening nam, werd hij in het nummer The Path bijgestaan door de cello en viool van Angela Schmidt. Dan en Angela musiceren samen verder als duo, doch hebben met de klassiek geschoolde percussionist Craig Walkner en de gevierde bassist William Kopecky de basis gelegd voor een nieuwe groep die als naam Far Corner heeft meegekregen. Hier wordt hedendaagse kamerstukmuziek samengesmolten met rock en een vleugje jazz. Componisten als Bartok en Stravinsky flirtten zo met het authentieke seventies gevoel van groepen als ELP en King Crimson, aangevuld met het donkere, vaak morbide geluid van groepen als Univers Zero, Present, Sotos en het vernieuwende van een Alamaailman Vasarat. Een ganse mondvul waar als een rode draad het woord improvisatie doorheen loopt. Klassieke instrumenten zoals de cello worden op een moderne manier aangewend door het gebruik van ondermeer versterkers en fuzzboxes. Compositorisch gezien is het werk van Far Corner als klassiek te bestempelen, maar het wordt op zo'n manier gebracht dat je toch met de oncontroleerbare kracht van pure rock te doen hebt. Het lange Something Out There bijvoorbeeld is een stevig brok improvisatie, terstond ontsproten en opgenomen in de studio. Vooral de samensmelting van orgel en percussie injecteert een grote dosis energie in het geheel terwijl de ronkende bas van Kopecky overuren maakt. Bas en cello kleuren de hemel nog donkerder tijdens With One Swipe Of Its Mighty Paw waar Maske zijn onbezoedelde piano doorheen loodst. The Turning is het meest toegankelijke nummer. Het beste is deze CD te omschrijven met de schitterende Engelse uitdrukking Not For The Faint Of Heart!

John Bollenberg

FOCUS Live Legends (CLASSIC ROCK CRP1521 / BERTUS)

Nadat collega Neuteboom in iO 56 Classic Rock Productions een flinke veeg uit de pan heeft gegeven, zal ik dat in deze iO Pages nog eens dunnetjes overdoen. Het gaat hier om de dubbel-CD Live Legends van Focus. Ik wil niet direct zeggen dat ik ben opgelicht maar het komt er toch wel erg dicht bij in de buurt. Wat is het geval? Nou, het staat nergens in het CD-boekje vermeld maar volgens mij bestaat deze dubbelalbum uit een samenvoeging van de CD's Focus Live In America (CRL1090) en Focus Masters From The Vaults (CRP1112), beide eerder door Classic Rock Productions uitgebracht. Die twee releases heb ik namelijk ook en ik heb ze vergeleken: ze klinken exact hetzelfde! Het enige verschil, en dat komt er ook nog even bij, is dat beide CD's van Live Legends ieder 10 minuten korter zijn ten opzichte van die andere twee omdat er nummers op missen (in het geval van Live In America is dit Cathedral De Strasbourg en bij Masters draait het om Focus I, House Of The King en wederom Cathedral De Strasbourg). De muziek is natuurlijk prima, daar niet van, maar ik

voel me toch flink genept. Stelletje boeven!
Info: www.classicrockproductions.com.

André de Waal

GENTLE GIANT Scraping The Barrel (ALUCARD MUSIC)

Na Under Construction is deze boxset, bestaande uit drie audio-CD's en één data-CD een bonte maar tevens unieke en interessante verzameling van alles wat er in de afgelopen jaren boven water is gekomen uit kasten, zolders en kelders van de ex-leden van deze vermaarde en invloedrijke progband uit de jaren '70 en begin '80. Met name producer (tevens oer-fan) Dan Bornemark en originele leden Kerry Minnear (toetsen, cello, vibrafoon, zang o.a.) en Gary Green (gitaar, fluit) hebben veel tijd gestoken in het uitpluizen van de enorme hoeveelheid materiaal. De eerste twee CD's bevatten voornamelijk demo's en studio outtakes uit de periode van 1970 tot 1979. De derde CD, voor mij de meest interessante, bevat muziek van Minnear, Simon Dupree (pre-Gentle Giant, Derek Shulman), John Weathers, Shout (Ray Shulman & Gary Green), Gary Green en Ray Shulman. De schitterende Moog Fugue van Minnear en de filmische muziek van Ray Shulman kunnen ook anno 2005 nog kippenvel bezorgen! De ruim acht en een half uur durende MP3 verzameling heb ik eerlijk gezegd niet van voor naar achter beluisterd maar 'gescand'. Tal van fragmenten, soms slechts een aantal seconden lang, uit de studio, van een live optreden, oefensessies of soms bij één van de leden thuis geven een overzicht van GG in de jaren '70. Gegeven de toenmalige stand van techniek zijn de meeste fragmenten van een te matige geluidskwaliteit om met fatsoen op een echt album gezet te worden. Verder nog filmpjes, foto's, curiositeiten en promotiemateriaal 'van toen', PDF-files van het artwork door George Underwood (in 'huisstijl') en de songteksten van disc 3. Het is verbluffend om te horen hoe deze heren te werk gingen, hoe mooi hun samenzang klonk (Giant!) en hoe enorm veelzijdig ze allen zijn geweest en met verhoudingsgewijs zeer primitieve middelen zo baanbrekend en invloedrijk hebben kunnen zijn. Als er nog twijfels mochten zijn wie Neil Morse het meest hebben beïnvloed, dan wordt elke twijfel bij het beluisteren van deze set weggenomen. Een prachtig boekwerkje met tal van commentaren op de muziekfragmenten door bandleden en Bornemark maakt deze boxset tot een 'must have' voor alle echte Gentle Giant liefhebbers. Te bestellen bij www.gentlegiantmusic.com en diverse internationale postorderbedrijven.

Menno von Brucken Fock

GENESIS Platinum Collection (VIRGIN / EMI)

Is het verbeelding of werkelijkheid? Veel materiaal (vooral het oude) is opnieuw gemixt en hierdoor klinkt Genesis op deze driedubbele Platinum Collection en in deze 'shuffle' behoorlijk fris. Misschien om Banks, Rutherford en Collins over de brug te halen en de geruchten te voeden dat er een reünie komt, maar eerder natuurlijk vanwege het commercieel geramide succes werd deze compilatie gerealiseerd. Van alle albums van Trespas tot en met Calling All Stations (alleen de titeltrack) zijn nummers geplukt, inclusief Paperlate van Three Sides Live. Het zou geen hit-collectie zijn, maar geselecteerd op kwaliteit door de Genesis-mannen zelf. Natuurlijk kan ik me dan vinden in The Knife, The Musical Box, Supper's Ready, Firth Of Fifth, Cinema Show, Ripples, Los Endos, Your Own Special Way, In That Quiet Earth en Afterglow uit de echt oude doos. Niks in die tijd was slecht, maar voor Counting Out Time, Carpet Crawlers, The Lamb Lies..., I Know What I Like en A Trick Of The Tail had ik toch andere nummers gekozen; pak em beet: Mad Man Moon, In The Cage, Riding The Scree en One For The Vine. Van het eerste Genesis-trio hoor je de prachtige ballads Undertow, Many Too Many en de doorbraakhit Follow You Follow Me. Had die laatste alsjeblieft vervangen door Burning Rope ofzo! Van Duke zijn Behind The Lines en Duchess niet verkeerd, maar Turn It On Again en Misunderstanding mogen zo ingeruild voor Cul-De-Sac en Duke's Travels. Bij Abacab begon - volgens velen - de afbraak. Nou vind ik de titeltrack en Keep It Dark ook geen gelukkige keuze, al moet ik zeggen dat die laatste me in positieve zin meeviel op basis van mijn herinnering. Maar dat album heeft toch in Me And Sarah Jane, Dodo en Like It Or Not enkele zeer smakelijke tracks. Die ontbreken hier. Opmerkelijk werd geheel kant 1 van de titelloze elpee gekozen. Mama en het tweeluik Home By The Sea zijn hoogtepunten, maar That's All had plaats mogen maken voor Silver Rainbow. Teveel van 'het goede' hoor je van Invisible Touch, met natuurlijk die hit, Tonight Tonight Tonight (edit, fraai), maar de best aardige ballads Throwing It All Away, In Too Deep en zeker Land Of Confusion mogen niet in de platinum-categorie vallen. The Brazilian had echter niet misstaan. Hoe durfden ze de hit I Can't Dance en (in mindere mate) Jesus He Knows Me te plaatsen? No Son Of Mine en Hold On My Heart (te horen) zijn inderdaad vele malen beter, maar Driving The Last Spike had niet mogen ontbreken. Doe Fading Lights er ook maar bij. Een schande is het dat The Dividing Line van Calling... niet van de partij is. Hoe verrassend was het geweest als Inside And Out (EP) en Evidence Of Autumn (3 Sides Live) waren geboekt, twee superplatinum-juwelen. Het mocht niet zo zijn.

Freek Wolff

GREENHOUSE Greenhouse

(MTM MUSIC 0681-114 / BERTUS)

Verrassend goed debuutalbum uit Noorwegen. De twaalf songs die Lars Levin (gitaar, bas, toetsen, productie) en Solli (zang) vanaf 1999 bij elkaar penden lagen al zo'n 2 jaar klaar op de plank voordat ze nu een verdiende release krijgen. De CD ademt enigszins de sfeer van de laatste twee platen van Dare uit. Schitterende, ietwat melancholische tracks op de grens van melodieuze pop en rock. Greenhouse zet ten opzichte van Dare de gitaren er

THE EXTENDED GONG

MOTHER GONG

Wild Child

(VOICEPRINT VP293CD / BERTUS)

De Gongfamilie is de laatste tijd aardig druk met het uitbrengen van allerhande CD's, hoog tijd dus om weer eens een familiebezoekje te brengen. Uiteraard gaan we eerst bij moeders langs. Op de rerelease Wild Child van Mother Gong is zij jazzier dan we van haar gewend zijn. In lange nummers worden de spacewhispers/spoken words van leidster Gilly Smyth afgewisseld met smaakvolle saxo-olo's van de legendarische Robert Calvert (ook van Hawkwind-fame). In nummers als Augement/Lady, Time en Child (ieder ruim 7 minuten lang) komt dit goed naar worden. Wild Child (oorspronkelijk uit 1989) is een van moeder's betere baksels.

EUTERPE

Studio Rehearsal Tapes 1977

(OBSCURA NO. 1)

Opgergnoom Daavid Allen toont zich de laatste tijd opmerkelijk kwiek en is bezig een serie van 20 CD's uit te brengen, getiteld Obscura, in een gelimiteerde editie van 1000 exemplaren elk. Daarvan hebben we er (voorlopig) vier van aangeschaft (het geld groeit me niet op de rug!). In de jaren '70 had Daavid naast Gong nog een band, Euterpe. Op no. 1 Studio Rehearsal Tapes 1977 bereiden ze zich voor op een Gong reünieconcert in Parijs. Dat is op zich vreemd want in Euterpe komen we als enige Gong-bekende Gilly Smyth tegen! De muziek op deze CD is een mix van Gong en Euterpe songs, met een nadruk op akoestische uitvoeringen want no. 1 zeker een meerwaarde geeft.

BRAINVILLE

Live In The UK

(OBSCURA NO. 2)

Allen verenigt zich op no. 2 met zijn oude maatjes Hugh Hopper (bas) en Pip Pyle (drums) voor de CD Brainville Live in the UK. Het trio noemt zich "the most eccentric 3 piece jazz rock outfit of the Canterbury school" en daar zouden ze wel eens gelijk in kunnen hebben. De

muziek is niet makkelijk en neigt zo nu en dan naar gefreak en free jazz, maar gelukkig hebben de lang uitgesponnen songs wel een kop en staart. Heel aardig is de uitvoering van het oude Soft Machine nummer Hope For Happiness waarin Daavid's stem niet onderdoet voor die van Robert Wyatt.

DAEVID ALLEN

Self Initiation

(OBSCURA NO. 3)

Het is altijd goed om even tot jezelf te komen en daar helpt no. 3 Self Initiation prima bij. Deze plaat bevat "meditation & healing music invoked in the mountains behind Mullumbimby" in Australië. Vier lange nummers praat Daavid rustig op ons in, beperkt met instrumenten en voices ondersteund door Mother Gong's Gilly Smyth en Harry Williamson. Zeeeeer rustgevend. Hé, ben je nog wakker...?

DAEVID ALLEN & UNIVERSITY OF ERRORS

Live In Chicago

(OBSCURA NO. 5)

Op no.5 Live In Chicago speelt Allen samen met de University Of Errors, de new wave achtige Amerikaanse underground band. Gelardeerd door absurde conferences rocken Daavid en zijn maatjes zich door vijftien nummers tijdens een concert dat is opgenomen tijdens de 2000 toer. De studenten hebben een verjongende uitwerking op de oude Allen zodat dit tot nu toe de beste Obscura-CD is: lekker up-tempo, veel gierende gitaren en uiteraard het altijd aanwezige spacegeluid. Let ook op het briljante nummer '21st Century Progrock Man'. Info: www.universityoferrors.com.

VARIOUS ARTISTS

Magick Invocations

(ATOM 2008)

We sluiten ons bezoek af op een familie-feestje waar geheel Gong aanwezig is. Allereerst om het uitkomen van weer een nieuwe verzamelaar, Magick Invocations te vieren. Op deze dubbelaar ligt het

alleen iets vetter en harder in. En dat is beslist geen nadeel! Na twee wat kalmere songs met sprankelende keyboardgeluiden speelt Levin in Here In The Air een fraaie solo op de zessnaar. Halverwege de CD staat sterk werk in de vorm van Train Song (fijne groove en sterke melodielijn) en Insanity. Samen met het van een grappige keyboardlead voorziene Everything zijn dit echt de prijsnummers van het album. In de 51 minuten muziek zijn ook twee instrumentals opgenomen. Clouds is slechts een 'verbindingstukje' van een paar gevoelige gitaarakkoorden en wat geluidseffecten. Snow On The Roof is echter een stuwende track met een paar lekkere licks. Conceptueel zijn de composities losjes opgehangen aan het verschil tussen de drukke, stadse omgeving en de rustgevende natuur. Die ambiance komt goed tot uiting en laat beslist een hoopgevend en positief gevoel achter bij de luisteraar.

Robbert Schuller

GROBSCHNITT

The History Of Solar Music

(Volume 5)

(WOLKENREISE PRODUCTIONS WOL 9003)

Alweer deel 5 uit de saga die waarschijnlijk 6 delen gaat omvatten. Zo langzamerhand kun je dit wel het levenswerk van Eric, oud-drummer van de Duitse symfo- en theatergroep Grobschnitt, noemen. Ook hier gaat het om een dubbelaar die opent met een Solar Music concert uit 1975 van niet al te beste geluidskwaliteit (daarom heet deze schijf blijkbaar CD0!). Eric schrijft in het boekje dat hij deze publieksopname (d.w.z. een bootleg) toch in de serie heeft opgenomen vanwege de muzikale kwaliteit. In het begin van de suite ben je geneigd hem ongelijk te geven want van het gekraak en geknetter word je dol. Maar

G FAMILY

accent op de oude Gong, dus de teapots en pixies vliegen je weer om 't hoofd en ook de magick brother en mystic sister vallen je weer lastig. De fan heeft dit allemaal natuurlijk allang in huis.

INVISIBLE OPERA COMPANY OF TIBET

Glissando Spirit Live

(VOICE PRINT VP341CD / BERTUS)

Leuk dat de verre neefjes Invisible Opera Company Of Tibet uit Brazilië ons met een bezoek vereren, vooral omdat ze Glissando Spirit Live meenemen, absoluut een van de beste tributes die ik ooit heb gehoord. De glissando gitaren, distorted saxes, glockenspiel en spirituele drums zijn niet van de lucht en zorgen, gekoppeld met de beroemde Gong chants, voor een space trip van de eerste orde. Vooral de sax brengt de luisteraar in hogere sferen. Dat alles wordt live gepresenteerd door maar drie (!) knaapjes, ongelofelijk! Het is te horen dat ze een aantal jaren eerder gejammed hebben met ome Daavid Allen himself. Daarbij komt dat ze veel eigen nummers in de geest van de hippies spelen, zodat dit 50 minuten puur genieten is van een echte tribute. Info: www.violetadeoutono.com.br of via de Gong website www.planetgong.co.uk.

VARIOUS ARTISTS

Histories And Mysteries Of Planet Gong

(VOICEPRINT VP279CD)

Interessanter voor die fan is de dubbelelkaar Histories And Mysteries Of Planet Gong waarop allerlei zeldzame stukjes staan uit de jaren '70 en '80: radio-opnamen, radio aankondigingen, zeldzame uitvoeringen, etcetera. De kwaliteit is niet altijd even goed (sommige stukjes zijn heeeeee oud) maar voor de echte verzamelaar is dit niet te versmaden en een goede gelegenheid om afscheid te nemen van familieleden als Keith Da Bass, Steffie Sharpstrings, Gavin Da Blitz, Kif Kif Le Bateau en Tom The World Poet.

André de Waal.

naarmate het concert vordert, hoor je dat steeds minder door het sterke spel van de Grobschnitters en tenslotte gebeurt het onvermijdelijke: je gaat uit je bol. Voor de andere stukken op beide schijven (uit 1983) geldt hetzelfde: geen beste geluidskwaliteit maar wel prima concerten en speciale uitvoeringen (Razzia, Silent Movie, Raintime, Illegal). Ik zou je niet aanraden om volume 5 te beginnen als je nog niets hebt van de serie, maar voor de verzamelaar is ook deze release onmisbaar. Info: www.eroec.de en www.solarmusic.de.

André de Waal

HARALD GROSSKOPF

Yeti Society

(GROOVE UNLIMITED)

De legendarische Duitse drummer Harald Grosskopf (ex-Wallenstein) is bekend geworden vanwege zijn specialiteit, het drummen samen met sequencers. Dit etaleerde hij als een van de eersten (zo niet als de eerste) in de muziek van Klaus Schulze (o.a. Moondawn) en Ashra (bijv. Correlations en Belle Alliance). Zijn eerste soloalbum Synthesist (waarschijnlijk binnenkort opnieuw uitgebracht door Groove) wordt beschouwd als een klassie-

ker. Tegenwoordig houdt hij zich nog steeds bezig met elektronische muziek met een sterk ritmische inslag. Dit geldt ook voor het samen met Steve Baltes gemaakte Yeti Society. In de zeven tracks op de CD staat zoals verwacht steeds het ritme centraal van Harald (elektronisch en akoestisch) en Steve (elektronisch). Deze ritmes worden samengevoegd met soms gedurfde melodieën en experimenten. Een enkele keer geeft dat aparte effecten (Bravery, met steeds doorgaande drums en een vreemde melodie). Elephant Island en Endurance (dat een typische Ashra-achtige sequence kent) klinken wat meer traditioneel. Alles wordt knap gespeeld maar de drums liggen er voor mijn doen soms wel heel erg bovenop en daardoor wordt het toch wat te vol en te druk. Info: www.groove.nl.

Paul Rijkens

BO HANSSON

Music Inspired By Watership Down

(VIRGIN 724386614124)

De Zweedse toetsenist Bo Hansson werd in het begin van de jaren '70 bekend met zijn albums Lord Of The Rings, Magician's Hat en Attic Thoughts. Van dat laatste album was de track Rabbit Music geïnspireerd door Richard Adams' boek Watership Down. Zijn vierde plaat besloot Hansson geheel aan dit boek te wijden. De opkomst van de punkbeweging vormde in 1977 echter de directe aanleiding tot het volledig floppen van Watership Down. De muziek zelf gaf daar echter geen reden toe. De koers die met Attic Thoughts was ingezet, werd hier verder ontwikkeld. Dat houdt in dat Hansson zijn orgel een beetje los liet en wat experimenteerde met Moog synthesizers en piano. Doordat ook gitarist Kenny Håkansson zich hier van zijn meest creatieve kant laat zien, is de muziek meer open en gevarieerd. Daardoor was de stijl automatisch ook een beetje minder keyboardgericht. Vrees dus geen gefrunnik op de vierkante millimeter, noch een toetsenist die zichzelf probeert te bewijzen. Nee, Watership Down is een plaat waarin het symfonische en melodieuze karakter steeds behouden blijft. Verwacht ook geen album in de geest van Rick Wakeman of Keith Emerson, maar denk eerder aan een soort cross-over tussen Tubular Bells en The Snowgoose. Een klein meesterwerkje? Wat mij betreft wel. Houd echter wel rekening met een oorspronkelijke speelduur van slechts 36 minuten. Dankzij een live in de studio opgenomen bonustrack is die op deze geremasterde heruitgave met 11 minuten opgekrakt. Soms is het niet moeilijk kiezen tussen kort en hevig genieten of lang en matig. Verkrijgbaar via smd@quantumproductions.nl.

Antonie Deelen

INDUKTI

S.U.S.A.R.

(OFFMUSIC 012)

Dit is een Pools kwintet met als gastmuzikanten Anna Faber (harp en viool) en zanger Mariusz Duda (jawel, die van de

BOEK

DAVID GALLANT

The Heat Goes On - The Authorized Asia Biography

Het eerste wat aan deze tweede herziende versie van de biografie opvalt is het formaat. Het boek is nu uitgevoerd in het Amerikaanse letter formaat waardoor Gallant meer tekst kwijt kan. Foto's, die in de eerste editie in afzonderlijke delen van het boek waren geplaatst, zijn nu tussen de tekst gezet, zeker een verrijking. Het voorwoord is nu geschreven door John Payne, terwijl Geoffrey Downes dit bij de eerste versie deed. Maar nog belangrijker zijn de extra's die aan deze tweede versie zijn toegevoegd. Sierde de appendices in het eerste boek voornamelijk de discografie en de tournees, in dit tweede boek heeft David Gallant de heren gestrikt voor uitgebreide commentaren over de totstandkoming van Silent Nation en het eerste Asia album. Met Payne en Downes gaat hij in op Silent Nation dat nummer voor nummer onder de loep wordt genomen. Met Wetton en wederom Downes herhaalt hij dezelfde procedure met het debuut. De derde appendix is weggelegd voor Amerikaanse fans die hun concertrecensies van de Asia Across America tour neerpenden. Ten slotte wordt in appendix vier een interview gepresenteerd met John Kalodner, de man die gezien wordt als de uitvinder/ontdekker van Asia. Het gevolg is dat deze versie van het boek de eerste tien hoofdstukken dubbeleert maar daarna extra informatie toevoegt. Derhalve een prachtig document.

Wilco Barg

VEITTE KRENT

HELMET OF GNATS

Helmet Of Gnats

(AMBIENT RECORDS CD-004)

De titelloze tweede CD (de eerste verscheen in 1996) van de Amerikaanse groep Helmet Of Gnats is meteen een van de kanshebbers voor een hoge notering in mijn eindlijst voor 2005. Het is een Super Audio CD (standaard bij Ambient Records releases), maar wel een die hoofdzakelijk analoog is opgenomen. Sterke punten zijn de warme sound, de uitstekende productie, het kwalitatief hoge spelpeil en de ijerztere composities op deze met jazzrock/fusion elementen doorspekte, instrumentale progschijf. Zo neigt opener Almost Babylon bij vlagen naar het vroege materiaal van Happy The Man (maar dan met Hammond-orgel) en seventies jazzrock met veel ruimte voor solistische uitstapjes. Het daaropvolgende Chinese Leftovers bevat eveneens veel orgel, naast fabuleus en zeer gevarieerd gitaarwerk. In Yesterday's Brain horen we Dixie Dregs en Happy The Man invloeden (o.a. synthsolli), flitsende gitaaruitpattingen, maar ook een korte zweverige passage. Het vrij relaxte, enigszins bluesy Crumbs doet mij in het begin een beetje aan Focus denken (gitaar/orgel), terwijl het verderop de kant van Jeff Beck op gaat, slechts kort onderbroken door een synthpartij à la Kit Watkins (HTM). Na een reisje naar de spacy krochten van de symfo (Pink Floyd-achtig) in Lesser Beings, imponeert Misfit Toys als een van de meest speelse nummers van de plaat. Hier worden talloze duels tussen gitaar (Chris Fox) en synthesizers (Matt Bocchino) uitgevochten, daarbij ondersteund door het (fretloze) basspel van Wayne Zito. Het mooiste is echter voor het laatst bewaard. De net boven de 13 minuten klokkende track Chimps In Space is namelijk een regelrechte ode aan Return To Forever, de supergroep waarmee gerenommeerde jazzrockmuzikanten als Chick Corea en Al DiMeola in de jaren '70 grote successen behaalden. Hier komt de ervaring van de Gnats door het jarenlang spelen van covers van groepen als Brand X, Bruford en Dixie Dregs goed naar voren. Luister maar eens naar het heerlijke drumwerk van Mark Conese. Wat een souplesse! Onbegrijpelijk dat deze mannen nog zo onbekend zijn. Een absolute klasseplaat van een dito band!

Rob Hanemaayer

Poole progrock sensatie Riverside). Zijn karakteristieke stemgeluid valt meteen op hoewel hij slechts in een paar nummers zingt. De sound van Indukti klinkt intrigerend en meeslepend, het is een mix van metal (ruige gitaarriffs, roffelende basdrums en soms zelfs wat grommende zang), klassiek (viool en harp), psychedelica en prog. Er zit een lekker spanningsveld in de muziek vanwege de grote verschillen in stijl, met name het opzwevende en stevige gitaarwerk (zoals bij Metallica maar soms ook Fripperiaans) en de ijle, wat jammerende viool vormen een boeiend duo, evenals de fragiele intermezzo's van de harp. Niet zelden welt

Anekdoten op vanwege de meeslepende ritmes en de heftige atmosfeer maar dan wel zonder Mellotron (er zijn trouwens helemaal geen toetsen aanwezig op deze CD). Dit mag de pret niet drukken want Indukti maakt composities waarin een prettige afwisseling zit, van traag en slepend of dromerig met akoestische gitaar en zang, tot ruig en bombastisch. Wel moet ik constateren dat enkele songs een beetje op elkaar gaan lijken (wat evenvormig door teveel dezelfde sfeer van metal en klassiek). Dat mag echter op een debuut, zeker omdat er genoeg te beleven is op deze schijf.

Erik Neuteboom

IRISH COFFEEIrish Coffee
(FUZZY)

In het zopas verschenen boek *Rock Over Belgium* las ik dat het debuutalbum van Irish Coffee uit 1971 met een prijskaartje van 400 euro tot één van de duurste Belgische platen gerekend mag worden. Na een periode van solo activiteiten heeft gangmaker William Souffreau een nieuwe Irish Coffee voor ons klaargestoomd. Hierop vinden we negen lekkere originele rockers en bluesy licks terug. Met dezelfde passie als tijdens hun hoogtepunt in de seventies laat de groep zich ook dit keer als de Belgische Deep Purple horen, met zisprongen naar Atomic Rooster. Gitaar en Hammond vormen dan ook de ruggengraat van menig nummer terwijl William's stem perfect voor dit soort muziek gesneden lijkt. Opener *Coloured Land* dateert uit de prille beginperiode van de groep en is nooit eerder op de plaat gezet. Het had niet veel gescheeld of dit nummer was als eerste single uitgebracht. Uiteindelijk viel toen de keuze op *Masterpiece*, dat het ook internationaal niet slecht deed. Irish Coffee heeft dit nieuwe album opgenomen zoals ze wellicht hun tweede elpee in de jaren '70 zouden hebben opgenomen. Met een speelduur van circa 36 minuten kun je je voorstellen dat dit toen een groots stuk vinyl zou zijn geworden. De groep heeft zich perfect kunnen onthouden van de moderne technieken en samples teneinde bij de rechttoe rechtaan rock te blijven die zo kenmerkend voor ze was en is. Nu de groep over twee Irish Coffee albums beschikt, één uit 1971 en één uit 2004, is er materiaal zat om er live een leuke boel van te maken (Arrow Classic Rock, jullie zijn gewaarschuwd!). Gezien hun sterke live reputatie mag ik dan ook hopen dat de volgende release een vet geproduceerd live album mag wezen. Doch heren, laat ons geen 33 jaar hierop wachten! Info: www.irish-coffee.be.

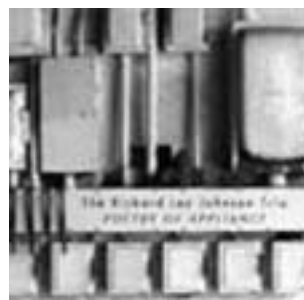
John Bollenberg

JETHRO TULL*Nothing Is Easy: Live At The Isle Of Wight 1970*

(EAGLE RECORDS EAGCD281)

Het voordeel van de huidige neergaande CD-verkop is dat er steeds meer releases op de markt worden geslingerd die al heel lang op de plank lagen. *Nothing Is Easy: Live At The Isle Of Wight 1970* is ook zo'n uitgave en wat voor een: een prima live-opname van een nog zeer jonge band die op het legendarische buitenfestival op het Engelse eiland Wight flink werkte aan haar populariteit. De energie spat af van het vijfstal Ian Anderson (fluit, zang, akoestische gitaar, op één been staan), Martin Barre (elektrische gitaar), Clive Bunker (drums), Glen Cornick (bas) en John Evan (toetsen), een heel verschil met het nogal gezapig concert dat de band vorig jaar in de Heineken Music Hall gaf. Heerlijke nummers als *My Sunday Feeling*, *My God*, *Bourée* en *Nothing Is Easy* worden eruit gefloten en gitaargegierd dat het een lieve lust is, een prima additie aan mijn Tull-verzameling!

André de Waal

RICHARD LEO JOHNSON TRIO*Poetry Of Appliance*
(CUNEIFORM RUNE 198)

Toen fotograaf Richard Leo Johnson zijn huis samen met zijn levenswerk van maar liefst 300.000 eigenhandig gemaakte foto's in de vlammen zag opgaan begon hij als therapie zijn liefde voor de gitaar nieuw leven in te blazen. Een jaar later had hij een contract bij het imposante Blue Note label op zak. Samen met twee ex-leden van Savannah Symphony richtte hij in de lente van 2003 zijn eigen trio op. Met arrangementen die zowel het klassieke als het rock idioom aanspreken, wordt verhalende instrumentale muziek gebrouwd die folk, rock, klassiek en progressieve rock bevat. De viool en theremin van Ricardo Ochoa samen met de excentrieke blaasinstrumenten van Andrew Ripley duwen de akoestische gitaareenvoud van Johnson naar ongekende horizons. Door zowel 6- als 12-snarige gitaren te gebruiken wordt het spanningsveld keer op keer aangepast, terwijl het trio ervoor zorgt dat niemand écht uit de band springt. Het eindresultaat is een boeiend instrumentaal geheel waarbij invloeden van Pat Metheny, Bert Jansch, Leo Kottke, Ralph Townner, Steve Tibbets, Michael Hedges, Bruce Cockburn tot zelfs Pete Townsend genoteerd worden. Zo levert *Her To Hymn* de perfecte anti-stress remedie op, waarbij de Yamaha WX5 van Ripley de juiste klanken boven haalt. Met *The Moon Is A Sky Thing* worden alle progressieve registers opengetrokken terwijl de geest van Isildurs Bane eveneens voorbij wandelt. Richard Leo Johnson mag dan wel zijn royale collectie foto's zijn kwijtgespeeld, met de ogen dicht is het mogelijk ze één voor één voor het netvlies te toveren. Een betoverende, boeiende en uiterst visuele plaat.

John Bollenberg

JUST OFFSHORE*Just Offshore*
(POWER VOLTAGE PV05)

Russ Mate, is de componist en muzikant achter *Just Offshore*, heeft een behoorlijk gevarieerd muziekleven achter zich. Via een punk/metal groep (als drummer), een hard-rockband en Machine Head (een Deep Purple coverband), waarin hij bij beide toetsen speelde, maakt hij nu onder de naam *Just Offshore* elektronische prog, ambient en new age muziek. De eerste drie tracks liggen lekker in het gehoor. In *Ocean Storm* mixt hij jaren '70 Tangerine Dream met het melodieuze werk van John Kerr. *The Possibility Exists* bevat meer klassieke invloeden en klinkt sprankelend. Het door The Animals bekend geworden *House Of The Rising Sun* is, in een leuk elektronisch jasje gestoken, ook te vinden op deze schijf. Daarna wordt het eentoniger. Alleen het nummer *From Here To There* onderscheidt zich in positieve zin van de rest met een aardige melodielijn die ook refereert aan John Kerr. Een instrumentale CD met enkele aardige momenten, maar niet echt boeiend. Info: www.justoff.com.

Leo Hoekstra

KAADA / PATTON*Romances*
(IPECAC RECORDINGS / BERTUS)

Mike Patton van Faith No More is iemand die zich niet in een hokje laat duwen. En laat Kaada nu ook al van dit kaliber zijn. Op Patton's eigen label Ipecac krijgt de luisteraar een vervreemdende combinatie romantische klassieke muziek en de stem van Patton zelf. Die stem varieert van superzotte croonings op *Pitie Pour Mes Larmes*, de vage *Ja-Ja*, *Nee-Nee* van opener *Invocation* en de melodieuze en aansprekende *la-la-la's* van *L'Absent*. Het eindresultaat is heel sfeervol te noemen, maar zoals gezegd wel een beetje vreemd. Zoek je vergelijkingsmateriaal dan klinkt dit als een combinatie van Karda Estra (de koralen van *Crepuscule*) en Magma. Het orgeltje van *Pensee Des Morts* doet weer denken aan *Theme Of Midnight Cowboy* (de cover op Faith No More's *Angel Dust*), terwijl het lage pianowerk op de afsluiter *Nuit Silencieuse* prachtig uitkomt. Het is de lezer misschien opgevallen dat alle titels Franstalig zijn, en dat is niet voor niets: over de hele plaat ligt een typisch Frans sfeertje, en gezien de muziek dekt de titel *Romances* de inhoud dan ook zeer. Een mooie plaat, ondanks de experimenten.

Jurriaan Hage

KADA*OHOA'E'lb*
(STEREO PERIFERIC / BERTUS)

Na het veelbelovende debuut was ik een stuk minder blij met de dubbelaar *BucsuZas*. Nu is er de mysterieuze titel *OHOA'E'lb*, waarop we live improvisaties horen van een volwassen band. Kada zoekt het in de richting van King Crimson en de jazz, waarbij opvalt dat er menig broeierig sfeertje wordt gebouwd, waar het goed toeven is. Zo brengt opener *Tokaj* ons eerst in een vrij jazzy omgeving om te wennen, waarna we overgaan tot traag tone-poem-achtig materiaal. Heel sfeervol. De bas ronkt lekker op *Ambientry*, terwijl *Jam In The Droid Coffee* mij terugvoert naar mijn jeugd, met zijn Boulderdash-achtige geluidseffecten. De koffie ruikt sterk naar de grote Crim, maar minder rockend, meer kosmische geluiden en een behoorlijke boel trompet. Die trompet is alweer dominant op *God, Devil, And The Superman*, dat sterk neigt naar gedragen en gedegen ECM-materiaal, met gitaarwerk à la Fripp en Torn. *Dragon Skeleton* dwarrelt in de richting van Jon Hassell, terwijl in *Folk Song* door mij geen Folk herkend kon worden. De afsluitende blues is wel een intieme blues. Hoogniveau gemusiceer waarbij de oever altijd goed in zicht blijft.

Jurriaan Hage

KAOS MOON*The Circle Of Madness*
(UNICORN 5014)

De geschiedenis van deze Canadese groep gaat terug tot de vroege jaren 80. In die tijd richt drummer/zanger Bernard Ouellette de band *Moon Project* op. Enige jaren later worden er wat opnames gemaakt en wordt

de naam veranderd in *Kaos Moon*. Het zou echter nog tot 1993 duren voordat het debuutalbum *After The Storm* wordt uitgebracht. En nu is de tweede CD een feit, wat vliegt de tijd. Wel is het goed te horen waarom er zo lang overheen is gegaan voordat deze het levenslicht mocht aanschouwen. Alles is namelijk tot in de puntjes uitgewerkt. Vooral aan de zang moet enorm veel tijd zijn besteed, zo perfect als deze in de muziek ligt. De band heeft trouwens een bijzonder goede zanger, Bernard Ouellette, die in het verleden nog een tijdje de vocalen verzorgde bij zijn landgenoten van *Visible Wind*. Hoewel het vocale gedeelte dus een stevige vinger in de pap heeft bij *Kaos Moon*, mogen ook de instrumentalisten niet onvermeld blijven. Toetsen en gitaar worden bijzonder geraffineerd en vakkundig in het geheel opgenomen. Eigenlijk zou je dit album kunnen opsplitsen. Op de eerste schijf neem je de zang, eventueel aangevuld met een akoestisch gitaartje, terwijl je op de tweede alleen de begeleidende instrumenten plaatst zoals die op *The Circle Of Madness* te horen zijn. Je zou er twee prima albums aan overhouden. Wel had er wat meer ruimte vrijgemaakt kunnen worden voor instrumentale passages en bovendien had ik graag gezien dat de gitarist en de toetsenist wat meer 'loose' waren gegaan. Helaas gebeurt dat niet, maar een echt probleem is het niet, want *The Circle Of Madness* is een bijzonder sterke plaat.

Antonie Deelen

KHAN*Space Shanty*
(ECLECTIC DISCS ECLCD 1016)

Op deze CD spelen twee legendes uit de 'Canterbury-scene': Steve Hillage en Dave Stewart. Steve speelde in Gong, Dave in Hatfield And The North en National Health en beiden samen in Egg en Arzachel. Overigens maakte Dave Stewart later ook nog muziek met Bill Bruford en Allan Holdsworth in Bruford. Een uitstekend muzikaal curriculum vitae waarmee Khan met haar LP in '72 (zes nummers) hoge verwachtingen schiep bij de pers. Nou, die werden volledig ingelost want deze re-release op CD (totale speelduur, inclusief twee interessante bonustracks, is ongeveer 55 minuten) bevat uitstekende progressieve rock, in de ware zin van het woord! De soepele en krachtige ritme-sectie bestaat uit Nick Greenwood (bas, zang) en Eric Peachey (drums). Maar een hoofdrol is er voor de heren Hillage en Stewart. Met hun karakteristieke spel en sound kleuren zij de boeiende composities vol breaks, soli en diverse sfeer- en tempowisselingen zeer fraai in. Steve Hillage laat een afwisselende mix van blues, rock en space horen (met enkele knappe overdubs), van dromerig getokkel of slappende soli tot venijnige uithalen en krachtige riffs. Dave Stewart beheerst zijn Hammond orgel (naast keyboards, skyceleste en marimba) volledig en tovert er van alles uit, van zware begeleidende vloedgolven tot soli met vaak intrigerende geluiden. Hoewel ik bij prog-rock niet zo'n fan ben van zang moet ik hier concluderen dat de zangpartijen ervoor zorgen dat de muziek als goede composities klinken, met structuur en thema en niet vervallen in prettig maar schier oneindig 'gejam'. Ik raad vooral de jongere lezers aan dit 'muzikale document' eens te beluisteren, het klinkt allemaal zoveel avontuurlijker en opwindender dan de zoveelste van The Flower Kings, The Watch of Mostly Autumn (ja, ja, hoe subjectief!). Tot slot meld ik nog dat het info-boekje twaalf pagina's bevat met de geschiedenis van de band, cartoons en teksten. Info: www.eclecticdiscs.com.

Erik Neuteboom

VETTE KRENT

KINO Picture (INSIDE OUT / BERTUS)

John Mitchell, Pete Trewavas, John Beck en Chris Maitland zijn gewoon hartstikke sympathieke gasten en waarschijnlijk is dat de reden waarom het debuut van Kino een zelfde uitstraling heeft. Picture knalt van het begin tot het einde! Opvallend zijn de bijzonder sterke melodien van de tien nummers, maar dat is geen wonder als je weet dat deze heren hun sporen verdienen bij Arena, Marillion/Transatlantic, It Bites en Porcupine Tree. Wat een weelde. Het is telkens zeer sterke poprock dat de klok slaat, met een neusje voor symfonische arrangementen (let u op de details van toetsenman Beck) en vrij frequent gaan de remmen los voor progressieve uitbarstingen. Die variatie en die dynamiek doet het hem. In het langste nummer (9 minuten) Losers Day Parade is dat meteen hoorbaar, en het wordt gaandeweg steeds mooier. De volgende scènes van deze film doen nauwelijks onder. IJzersterke refreinen vliegen je om de oren, zodat het meezinggehalte hoog is. John Mitchell zingt uitstekend, hij mag blijven. En dat zijn gitaarspel zeldzaam melodius klinkt, is een open deur. Geweldig komt dat uit de verf in de afwisseling met Becks keyboard-solo's, in de staarten of intermezzo's van prachtsongs als Telling Me To Tell You en Holding On. Ook de track People valt daar onder, terwijl Maitland hier garant staat voor prachtige breaks. Het hoge niveau van deze drummer sluit uitstekend aan bij zijn collega's, zodat Kino zo professioneel en hecht klinkt als het acteerwerk van Anthony Hopkins en Jodie Foster in Silence Of The Lambs. Het album Picture is dan ook een thriller van de bovenste plank. De verwachtingen richting volgende soundtrack zijn hierdoor hooggespannen. Misschien mogen de nummers dan een tikkeltje langer zijn, met nog iets meer ruimte voor het instrumentale. Kino zegt in Picture part two nog meer te gaan investeren, dus dat belooft veel goeds. Ik reserveer vast een entreebewijs en een grote bak popcorn.

Freek Wolff

VETTE KRENT

KREL Out Of Space (DEAD EARNEST)

Het wordt al snel duidelijk waar Krel haar intergalactische mosterd vandaan haalt en wel van het moederschap Hawkwind. Sterker nog, Krel heeft menigmaal in het begin van de jaren '90 geopend voor de aartsvaders en Hawkwind's space captain Dave Brock rekende Krel zelfs tot zijn favoriete bands, voorwaar geen slechte aanbeveling! De mosterd is van de oude variëteit, uit de beginperiode van Hawkwind: up-tempo nummers met heerlijk rampestampend drumwerk en snijdend en gierend gitaarwerk. De zang lijkt als twee druppels water op die van Brock en de gitaar op die van mijn favoriete gitarist Huw Lloyd-Langton dus dat kan niet beter. Out Of Space is een compilatie van oefensessies voor de helaas nooit uitgebrachte tweede LP van de band en van enkele live-optredens. Ik ben zeer blij dat dit materiaal uiteindelijk alsnog op de plaat is verschenen. Sommige hypnotiserende nummers hadden van mij nog langer mogen duren want een dergelijk goede spacetrip, daar kan je geen nee tegen zeggen. Space on, man!

André de Waal

KING CRIMSON The 21st Century Guide To King Crimson – Volume One 1969–1974 (DGM 0403)

Op de valreep van 2004 liet Robert Fripp weten twee royale 4CD boxen op de massa los te laten als vervanger voor de uit 1991 daterende Frame By Frame 4CD box. Omdat ondertussen alle KC uitgaven onderdak hebben gevonden bij het DGM huislabel, heeft Fripp de mogelijkheid gezien de oorspronkelijke drie studio + één live CD van Frame by Frame uit te smeren over niet vier doch acht CD's. Uiteindelijk is enkel het debuutalbum In The Court Of The Crimson King (remaster van de oorspronkelijke mastertapes) integraal op deze nieuwe box terug te vinden aangevuld met een gretige greep uit de eerste zeven studio albums. Doorgewinterde KC fans zullen misschien niet al té blij zijn met deze dure aanvulling

voor hun inmiddels uit de voegen barstende collectie, doch voor iemand die KC een warm hart toedraagt engeen of weinig materiaal van de groep in zijn/haar bezit heeft, mag deze luxe box toch als een schitterend cadeau worden gezien. Mooi verdeeld over twee studio CD's en twee live CD's zit het geheel in een stevige slipcase verpakt terwijl grootvader Fripp een zéér gedetailleerd boekwerk bij elkaar heeft gepuzzeld. Zijn verhaal wordt chronologisch opgetekend vanaf juni 1968 tot november 1974 oftewel de dood van het eerste leven van King Crimson. Door middel van opgetekende dagboekfragmenten (waarbij het ondermeer duidelijk wordt dat een zekere David Enthoven een hypotheek op z'n huis nam teneinde de opnamekosten voor In The Court Of The Crimson King te financieren), zeldzame foto's, krantenknipsels, replica's van affiches, toerdata en een opsomming van de diverse bezettingen, wordt de muziekfan

een waardevol hebbeding aangeboden. Wanneer je luistert naar de live opname van The Court Of The Crimson King daterend uit december 1969 is het alsof je naast Greg Lake op het podium staat. Ook al vonden we deze versie reeds op de Epitaph uitgave, het is en blijft een verrukkelijke versie met ronduit schitterende bas interventies van Lake. Als schril contrast noteer ik de eerder rudimentaire drum exploten van Michael Giles die er vooral tijdens 21st Century Shizoid Man op los klopt alsof zijn leven ervan afhangt. De kwaliteit van de diverse live fragmenten varieert enorm. Zo klinkt het door Donovan geschreven Get Thy Bearings als een authentieke bootleg opname. Liefhebbers van tonnen dramatiek en het via een bolero ritme opbouwen van de magische Mellotron klanken worden op de Holst klassieker Mars getraakteerd. Dit is het soort agressieve aanpak dat ontegensprekelijk de grondslag heeft betekend voor ondermeer een groep als Anekdoten. In vergelijking met de doordachte studio-versies leveren de live registraties keer op keer bizarre wendingen op. King Crimson is dan ook uitgegroeid tot een soort onvoorspelbaar bastion van hoogstaande rockmuziek waarbij flirten met jazz ruimschoots op het menu staat. Het tweede luik van deze box belicht hoofdzakelijk de incarnatie met John Wetton die er op zijn eigen manier in slaagde om aan de niet zo conventionele muziek toch een bepaalde vorm van toegankelijkheid te koppelen. Beste voorbeeld hiervan is dat Wetton ook vandaag nog ruim uit het KC oeuvre leent. Samen met Fripp, Bruford, Palmer-James en Cross tekende Wetton eveneens voor één van de sterkste composities uit de wonderde wereld van de progressieve rock met Starless, een nummer dat hier in een abridged versie te genieten valt. Met de song Red wordt door Fripp meteen de toon gezet voor de latere versies van de groep. Ik veronderstel dat, nu het duidelijk wordt dat DGM over de rechten van al hun materiaal beschikt, we in de kortste keren alweer nieuwe versies van de individuele albums mogen verwachten. Het zou me in die context niet verwonderen dat Fripp het Japanse voorbeeld van de miniatuur LP-hoesjes nogmaals ter hand neemt om het ganse studio oeuvre op deze manier aan de DGM catalogus toe te voegen. Het belangrijkste is en blijft echter dat dit King Crimson materiaal vandaag nog steeds even fris en gedurfd klinkt als was het pas gisteren opgenomen. Een tijdloze verzamelaar van moderne klassiekers.

John Bollenberg

FRANK KLARE WITH RON BOOTS

Monumental Dreams (GROOVE UNLIMITED)

Deze is een ervaren Duitse muzikant die reeds een lange carrière achter zijn naam heeft staan in de elektronische muziek. Dat deed hij met de bands Synco en Traumklang alsmede vele solo-platen en diverse samenwerkingsverbanden. Ik kende tot voor kort nog maar weinig muziek van hem, maar die maakte niet veel indruk op mij. Datzelfde geldt ook voor Monumental Dreams, hoewel hij hier wel een stuk beter voor de dag komt. Misschien komt dit omdat hij de plaat maakte in samenwerking met Ron Boots. Ron heeft meegespeeld en meegeschreven op drie van de zeven delen van de plaat (First, Third en Sixth Movement). Frank's muziek heeft ook sporen van Tangerine Dream. De sequences en melodien in First Movement en Second Movement zouden van een album van de Duitsers uit de jaren '80 kunnen komen.

Toch heeft Frank ook een eigen geluid; dit komt terug in de gebruikte sequences. Vooral die in Third Movement en Sixth Movement zijn sterk. Een album met prettig in het gehoor liggende retro maar verder niet bijzonder opvallend. De hoers van de Argentijnse artiest Pablo Magne is wel erg fraai. Info: www.groove.nl.

Paul Rijksen

GREG LAKE Deeper Into The Mine, From The Underground Vol. II (CREATIVE MUSICAL ARTS GL-CD3004)

Was From The Underground Vol. I van een paar jaar geleden nog een heel aardig overzicht van moeilijk verkrijgbare, nog niet eerder uitgebrachte of live nummers uit Greg Lake's rijke verleden. Volume II laat pijnlijk duidelijk horen dat Lake zonder goede kompanen maar een heel matige componist is. De nummers op deze CD met Emerson, Lake & Palmer/Powell, King Crimson en Gary Moore zijn prima, maar de songs die Lake alleen of samen met Geoff Downes (van Asia) heeft geschreven zijn tenenkrommend slecht. Veel te poppy, nauwelijks diepgaand, weinig memorabele melodien, het gaat allemaal nergens over (met als dieptepunt Love Under Fire, een totaal mislukte poging tot een gevoelige ballade). Laten nou helaas die nummers in de meerderheid zijn op deze CD. Zonde van mijn zuur verdiende geld. Info: www.greglake.com.

André de Waal

MAGENTA Another Time... Another Place... I'm Alive (F2 MUSIC)

Magenta is hard bezig om door te dringen tot de eredisvisie van de symfo. Hun albums Revolutions uit 2001 (zie iO 34) en Seven uit 2004 (zie iO 51) behoren dan ook tot het beste dat deze muzieksoort de laatste jaren heeft opgeleverd en werden dan ook terecht tot Vette Krent benoemd. Tot op heden heb ik ze nog niet live mogen aanschouwen, dus is dit dubbele live-album bijzonder welkom. De opnamen zijn in de periode 2002-2004 gemaakt in diverse delen van Europa. De band staat momenteel redelijk vast en omvat Rob Reed (toetsen en zang), Christina (zang), Chris Fry en Martin Rosser (gitaren), Matthew Cohen (bas) en Allan Mason-Jones (drums). De gespeelde nummers geven een fraai overzicht van hun oeuvre

tot op heden: Children Of The Sun, The White Witch en een deel uit Genetesis zijn de opussen uit Revolutions. Gluttony, Lust, Pride en Anger komen van Seven en Opus 3, Broken alsmede Call Me van de single Broken. Openend met de kerkorgelsolo Opus 3 valt hierna de afwisselende symfo in van Gluttony. Dit stuk laat heel goed horen waar Magenta toe in staat is: prachtige wisselingen in tempo en sfeer, prima solo's op gitaar en synthesizer, veel traditionele toetsenklanken en uiteraard de fraaie stem van Christina. Zo hoort symfo te klinken. Het mooie melodieuze en korte Broken vormt een sterke brug tussen de epische stukken. In Call Me komt men aan het einde van de eerste CD even tot rust met briljante symfonische melodieuze. De prachtige tijden van Trick Of The Tail en Wind And Wuthering doemen bij me op als ik dit hoor. Op de tweede schijf vinden we twee van hun sterkste lange composities: The White Witch (met referenties aan Renaissance) en mijns inziens hun beste nummer, het Yes-achtige (periode Going For The One) Genetesis. Na Pride vormt Anger een kalme afsluiting van deze bijzonder genietbare CD. Hopelijk komt er ook een DVD uit.

Het begint een gewoonte te worden van Magenta om samen met de release van een 'regulier' album tevens een single uit te brengen. Zo werd hun tweede studioalbum Seven vergezeld van de single Broken en nu komt I'm Alive tegelijk met de live dubbelaar uit. Er staan vier studioalbums alsmede een livevideo van Broken. De titeltrack is een fraaie symforocker met redelijk stevige passages. Het stuwende Cold is een demo uit 1995 van het eerste stuk waar Rob Reed en Christina samen aan werkten. Het was feitelijk bedoeld voor de Cyan CD Pictures From The Other Side. De ruige kant van Magenta komt weer naar voren in King Of The Skies. Het muziekdeel van de single wordt afgesloten met de 'director's cut' van Pride. Ik vind singles doorgaans weinig toevoegen aan bestaande muziek van een band, maar wat Magenta doet, is een prima initiatief. Info: www.magenta-web.com of www.f2music.co.uk.

Paul Rijkens

MARILLION

Civic Centre Aylesbury, England
30.04.04

(FRONT ROW CLUB FRC023)

Wie, net zoals ik, niet zo'n grote fan is van of niet het geduld heeft voor een DVD is er nu een alternatief voor de 'Marbles On The Road'-DVD, deze dubbelaar van de Front Row Club. Het gaat hier om een prima kwaliteitsopname van de allereerste keer (!) dat Marbles voor een publiek werd gespeeld. Het aardige is dat de band hoorbaar nog moet wennen aan het materiaal dat daardoor tegelijkertijd enorm fris klinkt. Er wordt afgetrapt met het briljante Invisible Man en de hele eerste schijf bevat het verdere Marbles-materiaal. De tweede CD bevat een selectie van eerdere nummers, zoals Cannibal Surf Babe, Bridge, Party, Estonia en Made Again. Verplichte aanschaf voor Marillion-fans! Meer info: www.marillion.com.

André de Waal

THE MARS VOLTA

Frances The Mute
(UNIVERSAL)

De debuut-CD van dit heftige bandje was fris, verrassend, vurig en boeiend. Ik vrees nu dat we De-Loused In The Comatorium bij kunnen zetten in de galerij van klassiekers, zonder dat daar een andere van The Mars Volta aan toegevoegd zal worden. Bij de aftrap van Frances The Mute, met Cygnus...Vismund Cygnus (13 minuten),

herinnert het razende drumwerk van Jon Theodore, het grillige, scherpklinkende gitaarspel van Omar A Rodriguez-Lopez en de hoge stem van Cedric Bixler Zavala nog bijzonder aan het eerste album. Maar het is niet meer dan dat. Op de een of andere manier is alles veel minder pakkend. De melodieën zijn niet zo sterk en dat weegt nu blijkbaar zwaarder dan weer een container passie. Zo nu en dan mag een trompettist zijn partijtjes blazen en veel later improviseert een saxofonist er nog op los. Lekker vind ik wel de lome salsa (piano en percussie) die steeds de strakke rock afwisselt in het Spaanstalige L'Via L'Viaquez (12 minuten). Ook komt daar een smakelijke Friperiaanse solo langs. Daarna verdrinkt The Mars Volta helaas in erg veel minuten aan (te)veel experimenteerdrijf, soundscapes en improvisatie. Bij het live-debuut (2003) in Amsterdam was die neiging al te bespeuren. Deze excentrieke Amerikanen drijven verder af van toegankelijkheid, daar waar hun voormalige collega's van At The Drive-In met Sparta juist in die richting weer (te ver) doorslaan. Bere-jammer.

Freek Wolff

MARYNKA

Privet

(MAUVAISE HERBE 640442)

Dit schijfje van de Russisch-Nederlandse Marynka is een gemengd geheel. Zo zijn de eerste twee tracks Engelstalige nummers die stilistisch tegen het wat meer dansbare materiaal van Björk aanliggen, maar wat minder opvallend en daarmee saai zijn. Hierna gaan we over op een fraai melancholiek stuk in het Russisch, duidelijk het hoogtepunt van de plaat. De andere songs bewegen zich eigenlijk tussen deze uitersten. Het merendeel komt echter te kort om te boeien. De sferen zijn wel aardig, de instrumentatie is oké, de composities zeker niet slecht, maar het dreutelt te veel. Nee, die paar Russische stukken komen er nog het beste uit. Aan deze plaat werkt een bont internationaal gezelschap muzikanten mee, waarvan Nitsdrummer Rob Kloet de bekendste is. Info: www.marynkanicolai.com.

Roberto Lambooy

LA MASCHERA DI CERA

In Concerto

(MELLOW RECORDS MMP 476)

Een tijdje terug had ik de eer om de gelijknamige debuut-CD van deze Italiaanse formatie te mogen recenseren. Als liefhebber annex 'vermeend connaisseur' van Italiaanse prog raakte ik al snel in een opgewonden staat vanwege de intrigerende en meeslepende sound van La Maschera Di Cera (het masker van was). De muziek is een ode aan de Italiaanse prog uit de gouden tijd met groepen als Museo Rosenbach, Osanna, Il Balletto Di Bronzo en Biglietto Per L'Inferno. Het ene moment klinkt het melodius met zware Hammond- of Mellotron-tapijten en diepe Moog Taurus bespdaal klanken, het ander moment avant-gardistisch met bijna kakafonische fluit- en piano geluiden. Intrigerend en meeslepend is het zeker: van rustig en dromerig tot heftig en bombastisch met een dominante rol van de toetsenist (smaakvol met veel verschillende Mellotronsamples, piano, orgel en Fender Rhodes piano) en de fluitist (vaak richting Ian Anderson). Elektrische gitaar horen we niet, wel akoestische van de zanger die ook cimbaal speelt. Hoewel deze live-CD (opgenomen in het Belgische symfo-bolwerk Spirit Of 66 in Verviers) me behoorlijk heeft geboeid moet ik wel opmerken dat ik het compositorisch wat

minder vind, vaak komt de muziek op me over als een opeenstapeling van goede ideeën maar mis ik een thema of structuur. Desalniettemin maakt de band prachtige en zeer pakkende symfo. Info: www.mellowrecords.com.

Erik Neuteboom

MORPHELIA

Prognocircus

(VOSSPHOR RECORDS)

Er is goed nieuws voor de liefhebbers van forse symfo. Daaronder versta ik symfo met pit; met 'ballen' populair gezegd. Beduidend lichter dan progmetal, maar net wat zwaarder dan de standaardsymfo van bijvoorbeeld Yes, Pendragon of IQ. Speciaal voor hen is er Prognocircus, het debuutalbum van de Duitse formatie Morphelia. In een achttal tracks, die allen zo tegen de 10 minuten aanleunen, hoor je vaak een zware gitaar aan de basis staan. Maar dat wil nog niet zeggen dat Prognocircus in de categorie van-dik-hout-zaagt-men-planken valt, zeker niet. Gitarist Guido Frölich is namelijk ook in staat om mooi vloeiende solo's of heel fijne gitaarlijntjes aan zijn instrument te onttrekken. Ook toetsenist Günter Grünebast laat zich bepaald niet onbetuigd. Zijn keyboards drukken zelfs een stevig stempel op het geheel. Veelvuldig grijpt hij naar de piano, maar ook Hammondorgel en orkestrale synthesizers komen voorbij. Omdat er bovendien regelmatig omgeschakeld wordt van zware naar lichte passages, biedt dit album een redelijk gevarieerd klankbeeld. Dan is er nog zanger Kurt Stwrtzschka. Zijn stem is niet de meest opwindende, maar wel eentje die heel goed bij deze muziek past. Tikkeltje rauw, net niet té. Zijn melodielijnen zijn weliswaar niet van een hemels niveau, maar absoluut sterk genoeg om te boeien. Samen met bassist Renko Rickerts en drummer Elmar de Groot rocken deze heren een lekker eind weg. Het symfonische aspect wordt daarbij echter nimmer uit het oog verloren. Sterker nog, als iemand beweert lichte Neo-Prog trekjes te hebben gehoord, zal ik dat niet bestrijden. Het meest duidelijk maak ik het misschien nog wel wanneer ik dit Morphelia beschouw als een smeltoven van het eveneens Duitse Zenobia en ons eigen Casual Silence. Soms zwaar en altijd symfonisch, maar bovenal gewoon mooi. Wie op Morphelia gokt, krijgt daar bijna vijf kwartier oerdegelijke prog voor terug. Info: www.morphelia.de.

Antonie Deelen

MPG

Martie Peters Group

(MTM MUSIC 0681-109 / BERTUS)

Als een megaruime gezinsauto tegenwoordig een MPV (multi purpose vehicle) heet dan verdient de Deense rockzanger Martie Peters met z'n band de fictieve naam multi purpose group (MPG) zeker. Van stevige rockers als Riot On The 5th Floor en Bird On A Wire tot een ballade als Takes Some Time; daar draaien de jongens hun hand niet voor om. Daarbij moet

opgemerkt worden dat de groep en de zang in het hardere werk net iets geloofwaardiger klinkt. Je hoort elf afwisselende tracks in een goede productie en dito mix langs komen. En toch blijft er na de ruime drie kwartier amper iets hangen of het zou de afwijkende afsluiter Dixie Toot moeten zijn, een cover van Rod Stewart en Ron Wood uit 1974. Die klinkt wat bluesy en lijkt prima geschikt voor Martie's stem waar een aangenaam raspe op zit. Kenners zullen trouwens een grote gelijkheid horen tussen MPG en Mike Tramp (White Lion). De achtergelaten indruk is echter nog niet echt overtuigend, daarvoor is het allemaal net iets te gewoontjes.

Robbert Schuller

NO LIFE ORCHESTRA

No Life Orchestra

(LUFTWAFFEL RECORDS WAF 007)

De eerste van No Life Orchestra is niet lang. Net iets meer dan 15 minuten muziek, maar wel 15 minuten die kunnen plezieren. Afkomstig uit Trondheim begint Prescrewed nog als feestmuziek, een beetje in de lijn van Alamaailman Vasarat. Wat NLO met deze band van Finse feestneuzen gemeen heeft, is dat de muziek genreoverschrijdend is, en met reden. De combinatie van ruizige gitaren uit de Amerikaanse indie-scene en de punkenergie en complexiteit van een Victims Family zijn dominant, maar moeten zeker niet onder symfonische rock worden geschaard. Prog wil ik het zeker nog wel noemen; prog die naar meer smaakt.

Jurriaan Hage

NAUTILUS

In Search Of Castaways

(PRUDENCE)

De vijfde melodieuze instrumentale EM-plaat van het Duitse Nautilus, de formatie rond toetsenist Martin Ludwig, is een feit. Samen met Werner Strätz (gitaar, mandoline) en Ralf Weiden (synth, sampler) speelde hij het album vol met elf stukken, samen goed voor ruim 67 minuten luisterplezier. Geen hooggravende composities of overweldigende staaltjes van techniek maar gewoon mooie, instrumentale melodieuze muziek om bij weg te dromen. De opening Prelude, geschreven door Strätz doet denken aan het oude Eloy. In de overige stukken zijn de verschillen in componeren tussen de drie heren vrij duidelijk. De mooiste dromerige sequences (vooral in de twee lange nummers Time To Turn en de titeltrack) komen van Ludwig, de meer recht-toe-recht-aan maar toch ook enigszins psychedelische gitaargeoriënteerde stukken komen van Strätz en de enige compositie van Weiden, The Final Discovery, is wat klassieker getint. Evenals bij vorige albums klinkt de gitaar mij niet steeds even warm en zuiver in de oren maar dit stoort niet. Een nummertje als Back On Earth doet wel heel erg aan TD (jaren '70) denken. Een aardige plaat, maar niet meer dan een logisch vervolg op North Pole Pilgrim. Website: www.nautilus-records.de.

Menno von Brucken Fock

OLYMPUS MONS

Conquistador

(LIMB MUSIC LMP 0410-071 CD)

In 2002 formeerden gitarist Jari Sundström en zanger Ian E. Highhill deze Finse melodieuze power metalformatie die haar naam ontleent aan de hoogste berg op Mars. Al in de eerste track Seven Seas blijkt de veelzijdigheid van de Finnen vanwege het gebruik van doedelzakklanken. De melodie staat centraal bij deze song, zoals in alle elf nummers op deze schijf. De basis wordt daarbij gelegd door het felle gitaarspel van Sundström en het zeer functionele, prachtige toetsenwerk van Vili Ollila, die in Stars een orgelsound laat horen als van Jon Lord en een mooi klavecimbelgeluid in Through The Ice And Snow. Naast enkele toetsensolo's zorgt hij vooral voor een goed tegenwicht voor de gitaar, zoals in The Last Light Of The Moon. Ondanks de stevige aanpak van de nummers blijft het een melodieuze geheel met hier en daar enkele klassieke verwijzingen. Bovendien heeft men een zeer acceptabele vocalist in de persoon van Highhill terwijl ook de meerstemmige zang gehoord mag worden. Het album wordt afgesloten met de 11 minuten tellende epische titeltrack. Een mooie CD met zo nu en dan wat AOR-invloeden en referenties richting Stratovarius en Royal Hunt. Info: www.olympusmons.com

Leo Hoekstra

OMINOX

Contemporary Past

(LIQUID NOTE LNR0005)

Contemporary Past van Ominox wordt gebracht als het openbaren van een soort jeugdzonde. De zondaar in kwestie, het Zweedse toetsenwonder Lale Larson, nam in zijn late tienerjaren (tussen 1993 en 1995) drie sessies op met zijn toenmalige band Ominox en die worden nu aan het grote publiek gepresenteerd. Dat zo'n jonge knaap ongegeneerd allerlei invloeden op zich liet inwerken is vrij natuurlijk. Invloeden die hem uiteindelijk vormden tot de coming man die hij nu in de progwereld is. Het materiaal op Contemporary Past is dan ook net zo min origineel te noemen als het van de Deutsche Grammophon gejatte hoersontwerp. Maar omdat de kwaliteit die hier bijna 70 minuten tentoongespreid wordt dermate hoog is, zijn dat soort kritieken minder relevant. Ominox werd vooral geïnspireerd door de virtuoze jazzrock van bands als Tribal Tech en Chick Corea Elektric Band. Groepen waarin uiteraard de keyboards in hoge mate het geluid bepalen, maar waarin de gitarist vaak evenzeer een groot aandeel heeft in de solistische hoogtepunten. Zo ook bij Larsons formatie, waarin in die korte periode maar liefst vier smaakvolle snarenbespelers hun plek opeisten. Daardoor is nu te genieten van zowel spectaculair synthesizerspel als melodieuze werk in de stijl van Frank Gambale, Scott Henderson en Allan Holdsworth. Laatstgenoemde was tevens compositorisch van invloed; In Time vertoont namelijk sterke overeenkomsten met zijn vocale

werk waarin zangeressen de hoofdrol vervulden. Omdat ook het ritmekoppel haar werk uitstekend deed en op de productie niets aan te merken valt, is Contemporary Past in zijn algemeenheid een lekkere jazzrock-CD. Info: www.liquidnoterecords.co.uk en www.lal Larson.com.

René Yedema

OZARK HENRY

The Sailor Not The Sea

(EPIC)

Ik kwam met de muziek van Ozark Henry in aanraking door middel van het kijken naar Pinkpop. Hij was daar vorig jaar een van de smaakmakers. Achter deze merkwaardige artiestennaam schuilt de Belg Piet Goddaer. Hij had al enkele platen gemaakt met aparte muziek (onder meer voor een film) totdat hij in 2001 doorbrak met de progressieve popplaat Birthmarks. Goddaer was ook nadrukkelijk betrokken bij de totstandkoming van het fraaie album Another Lonely Soul van zijn landgenoot Novastar (iO 52). Op The Sailor Not The Sea zet hij de op Birthmarks ingezette koers verder door. Dat doet hij samen met enkele illustere namen als Jaki Liebezeit (de drummer van Can) en bassist Jah Wobble. Ik moet eerlijk bekennen dat de plaat een behoorlijk positieve indruk op mij heeft achtergelaten. Hoewel Ozark Henry een vrij eigen geluid heeft, zijn er vergelijkingen te maken met muziek uit de jaren '80 maar dan met een progressieve inslag met namen als David Sylvian/Japan, The Nits, The Blue Nile en Sting. Zo horen we in de openingstrack La Donna È Mobile en in het laatste stuk April 4 vreemdsoortige ritmes plus korte keyboardaanslagen die van Sylvian/Japan af hadden kunnen komen. Goddaer heeft een merkwaardige stem maar die past wel prima bij de songs. De CD kent enkele juweeltjes, zoals het piano/zangstuk Give Yourself A Chance With Me (met enkele sterke bijdragen op synths) en het rustige Cry (Goddaer vrijwel solo achter de piano). Bijzonder indrukwekkend. At Sea schreef hij samen met Joost Zweegers (Novastar). Het had van een plaat van Coldplay af kunnen komen, terwijl Free Haven juist weer iets Stingachtigs heeft. Ik betrap mij er de laatste tijd steeds vaker op dat het soort melancholische popmuziek als van Coldplay, Keane, Saybia, Travis, Novastar maar ook van Porcupine Tree en Blackfield iets bij me los weet te maken. Ozark Henry is een zeer welkome aanvulling op dit rijtje.

Paul Rijkens

PALADIN

Jazzattack

(ROCK SYMPHONY RSLN075)

Het Engelse Paladin (1970-72) heeft vooral bekendheid vergaard doordat de hoes van de tweede LP, Charge!, getooid werd met één van de mooiste schilderijen van Roger Dean. Vlak na deze plaat werd de band, die twee jaar daarvoor als een originele act de progressieve rock was binnengehaald, ontbonden. In 1996 verscheen een schitterend dubbel uitklapbaar digipack, uiteraard voorzien van

Dean's futuristische strijder. Charge! en het titelloze debuut waren daarop aangevuld met 14 bonustracks, die vooral bestonden uit instrumentale versies van de oorspronkelijke vocale stukken. Rock Symphony lanceerde in 2002 Jazzattack, dat juist put uit die instrumentale extra's; alleen de drie toegevoegde nummers etaleren de vocale kwaliteiten van het kwintet. Hoewel de titels anders doen vermoeden zijn er geen nieuwe nummers toegevoegd (de BBC schijnt overigens wel over live-opnames te beschikken). Trip To Venus heet op de eerste plaat nog Flying High, terwijl het korte The Gong, met het indrukwekkende geluid van de grootste gong ter wereld, daarop het eind van The Fakir sierde. Toch is dit een mooi initiatief om Paladin weer in de picture te zetten. De musici namen alles vrijwel live in de studio op, waardoor de diverse genres die men beheerste (blues, folk, rock, jazz en zelfs al worldmusic) een natuurlijk soort warmte en eenheid uitstraalden en er geregeld een jamsfeertje ontstond. Door het rijke gebruik van percussie-instrumenten, rollend orgel en snerpande gitaar is een zekere parallel met Santana te trekken (Third World Part II, Bad Times) en Pink Floyd-liefhebbers zullen zich afvragen of voor Money wellicht een rijfje uit Dance Of The Cobra is geleend. De band gebruikte daarnaast als één van de eerste onder haar stijlgenoten de viool. Al met al een aardig alternatief voor de nog steeds verkrijgbare dubbel-CD. Info: www.rock-symphony.com en www.terrapiinmusic.com.

René Yedema

CARL PALMER

Working Live – Volume 2

(SANCTUARY SANCD288)

Working Live is typisch zo'n CD die over het algemeen vlot wordt neergesabeld door de recensenten omdat de uitvoerende muzikant zwaar leunt op zijn roemrijke verleden en in het heden niet veel meer klaarspeelt. Op Working Live ligt namelijk de nadruk op songs uit Palmer's glorieuze Emerson, Lake & Palmer-verleden: Hoedown, Trilogy, Tarkus en Fanfare For The Common Man. Er staat maar één origineel nummer op en dat duurt niet eens 3 minuten. De recensenten hebben dus helemaal gelijk met hun hakwerk... en toch vind ik dit een aardige release. Dat komt omdat de Carl Palmer Band weliswaar uit een trio bestaat maar de rol van toetsenist Emerson is ingenomen door gitarist Shaun Baxter wat een geheel nieuwe dimensie aan de nummers geeft. Voeg daarbij dat Palmer nog steeds heel lekker kan wegroffelen en dat bassist Dave Marks ook geen kleine jongen is, en dan moet de conclusie wel zijn: een leuke plaat voor ELP-fans. Info: www.carlpalmer.com.

André de Waal

DAVID PARSONS

Vajra

(GROOVE UNLIMITED)

David Parsons is een veteraan in ambient en wereldmuziek. De Nieuw Zeelander

heeft veel reizen gemaakt waar hij impressies heeft verzameld van de bezochte gebieden, zowel muzikaal als psychisch. Vooral het Oosten heeft zijn interesse. In zijn composities worden de sferen uit diverse landen vermengd met een andere liefde van hem: elektronische muziek. In het verleden heeft dit al geleid tot fraaie albums als Sounds From The Mothership, Hymalaya en Yatra. Vajra is zijn eerste plaat voor Groove Unlimited. Op deze CD worden zachte ambient soundscapes gecombineerd met traditionele akoestische instrumenten. Het openingsnummer Cloud Gampa kent enkele prachtige en ontspannende melodieën en sferen. Other Realms is nog rustiger met excellente loops. Dan wordt de muziek levendiger in Masked Dancer. Hier gebruikt David een Oosters klinkende sequence, kalme ritmes en speelt hij een viool. Ook kan er een sitar worden gehoord op de achtergrond. Above Clouds brengt hem terug naar de ambient, opnieuw met een toegevoegde sitar. In Kangra Yatra gebruikt hij wederom ritmes en een Oosterse sequence, dit brengt de muziek in de richting van Klaus Schulze uit de jaren '80 of de vroege werken van Steve Roach. Het titelstuk is de meest ambient klinkende compositie op de plaat met lang uitgestrekte soundscapes. Vajra is een meesterwerk geworden met een elegante mix tussen ambient, wereldmuziek en traditionele EM. Info: www.groove.nl.

Paul Rijkens

PICTURE OF THE MOON

Waxing Crescent

(EIGEN BEHEER)

POTM is een jonge progressive metal formatie uit Oost-Nederland. Opgericht in 2001 zijn Sander Riebergen (bas), Franz Klaver (gitaar), Michiel Borkent (zang, toetsen), Sjoerd Kolk (lead-gitaar) en Rudolph Saathoff (drums) na vele wisselingen in de bezetting tot een (hopelijk) stabiele line-up gekomen. In ruim een kwartier op deze mini krijgen we een indruk van wat de band in huis heeft. Een basje opent First Picture en orkestrale toetsen en de rest van de band valt in op deze instrumentale track. In diverse variaties wordt een drie-akkoorden schema uitgewerkt waarbij de baspartij (tweeëntwintig voornamelijk) zeer herkenbaar blijft ondanks afwisseling van piano, Mellotron (samples) en een synth solo na een tempoversnelling. Het nummer gaat naadloos over in Evil Live Secure, waarbij zanger Borkent met zijn uithalen doet denken aan Geddy Lee. De drums klinken wat blikkerig en op basis van het orgelgeluid zou het net zo goed uit 1975 afkomstig kunnen zijn. Ook het reggae-achtige intermezzo klinkt eerder gedateerd dan supermodern. Het mooiste is echter voor het laatst bewaard, want Depressive Garden is een aansprekend stuk dat zowel symfonische als Rush-achtige metal bevat naast een enkele grunt à la Autumn in de reïfrenen. In het epische instrumentale gedeelte bewijst de band dat ze zeker potentie heeft. Een aardige binnenkomer, maar POTM heeft nog een behoorlijke weg te gaan. Website: www.pictureofthemoon.net.

Menno von Brucken Fock

PSYCHO SYMPHONY

Silent Fall

Schizoid

(EIGEN BEHEER)

Psycho Symphony is een band uit Roemenië. Van Emil Gherasim (gitaar, zang), Attila Mogyoros (gitaar), Robert Gindele (bas) en Gabor Gindele (drums) hebben we twee CD's ontvangen: Silent Fall uit 1997 en Schizoid uit 2002.

Eerstgenoemde schijf bevat technische muziek à la Watchtower en Sieges Even uitgevoerd door eersteklas muzikanten. Technische metal, met raakvlakken met de jazzrock, is van huis uit al niet echt melodieuze, maar deze Roemenen maken het toch wat te rommelig. Daarnaast is de zang niet echt om over naar huis te schrijven. Hoewel de opnamekwaliteit te kort komt aan diepgang, zijn de instrumenten wel redelijk zuiver en goed te volgen. Als je de hoop op melodie laat varen en gewoon luistert naar het technisch kunnen (koptelefoon!), dan valt er toch voldoende te genieten. Zet je een van deze CD's echter bij een feestje op, dan is binnen no time je kamer leeg. Silent Fall telt zeven nummers welke in ruim 47 minuten voorbij trekken. Opvolger Schizoid telt twee lange nummers en gaat ruim 20 minuten mee, maar hoort eigenlijk gewoon bij Silent Fall. Er is geen merkbare verandering in het gebodene. Interessante muziek, met een aantal fraaie momenten, maar hoofdzakelijk leuk voor de liefhebbers van techno metal.

Hans de Vos

PUCKSPONY

People Are Not For Killing
(VESPER VESCD04015)

Het Zweedse Pucksponty is een collectief onder leiding van Huxflux Nettermalm (drummer van Paatos) dat een behoorlijk avanterige uitstraling heeft. Zo klinkt opener The Kite als een duet tussen twee zingende zagen, begeleid door wat elektronica van gelijke toonvastheid. Iets soortgelijks wordt herhaald in de te trage speedoos For Those About To Die. Hoewel Huxflux geassisteerd wordt door mensen die bij tijd en wijle instrumenten als bas, gitaar of klarinet berouwen legt hij een grote voorkeur voor elektronica aan de dag. Het opzoeken van de grenzen van die elektronica is meer regel dan uitzondering. Het gevolg hiervan is dat een 'gemiddeld' nummer op deze plaat flarden melodie combineert met ruim experiment, vaak ritmisch. Dat maakt de plaat lastig te categoriseren: het is geen elektronisch experiment zoals we af en toe horen op Cuneiform. Het is geen drum 'n' bass, hoewel de ritmes daar regelmatig aan doen denken. Maar het is ook geen EM, omdat daarvoor te veel op ritme wordt gewerkt. Uiteindelijk zou ik het album in de categorie stoppen waar ook avant dance-achtige gezelschappen als Chemical Brothers, Air en het moderne Kraftwerk zitten. Info: www.pucksponty.com.

Roberto Lambooy

REDD LAND

De Tiempos Pasados
(VIAJERO INMOVIL)

De redactie van iO houdt ervan om haar recensenten scherp te houden dus sturen ze je zo nu en dan een CD van een band waar je nog nooit van gehoord hebt en waar je eigenlijk helemaal geen zin in hebt. En als het dan ook weer zo'n Zuid-Amerikaanse re-release is met de bijbehorende traditioneel doffe geluidskwaliteit, nou dan gaat de schijf helemaal met lange tanden de speler in. Helaas blijken deze vooroordelen in geval van Redd Land met hun plaat uit 1983 helemaal te kloppen. Maar juist voordat ik vol walging het ding het raam wil uitslingeren sta ik als aan de grond genageld door het felle gitaarduel in de openingstrack. Potdorie, in bijna elke track vindt zo'n tweegevecht plaats, gitaren-keyboards, gitaren-gitaren, keyboards-drums, het vliegt je om de oren, toch maar houden deze 40 minuten lekker ouderwetse prog.

André de Waal

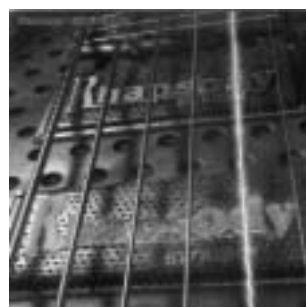
RETROHEADS Retrospective (UNICORN RECORDS)

Tore Bo Bendixen was werkzaam als producer bij de Noorse televisie en radio. Binnen progkringen is hij wellicht beter bekend als die bassist met dat dreunende geluid op de eerste Fruitcake-CD's. Bendixen is weer terug bij z'n oude liefde, de prog, waarvoor hij de band Retroheads oprichtte. Hierin speelt hij toetsen, gitaar en bas. Tevens is hij verantwoordelijk voor de programmering en een deel van de zang. De groepsnaam laat niets aan duidelijkheid te wensen over en op hun debuut-CD Retrospective word je dan ook ondergedompeld in een zee van symfonische, met keyboards gegeneerde geluiden, zoals Hammond B3, Mellotron, ARP en MiniMoog. Retroheads combineert symfo met avontuurlijke space. Dit doen ze op twee manieren. Zo zit de muziek vol met NASA-achtige geluidsfragmenten, maar de meeste aandacht gaat toch uit naar het fantastische gitaargezweef van Tommy Berre. Hij krijgt daarvoor volop gelegenheid van Tore Bo die daarnaast de ene na de andere toetsensolo de ruimte inslingert. In nagenoeg alle nummers is het prijs met de heren. Daarnaast is er de nodige variatie met o.a. akoestische gitaar in Man, jazzy harmonieën in World Reveal en Gentle Giant-achtige loopjes in Urban Flight Delight. Soms heeft de muziek een beetje het karakter van een jam op een Pink Floyd-achtig thema. Belangrijk hier is ook de stuwende percussie van Harald Skullerud. De instrumentale passages steken met kop en schouders boven de zangdelen uit. Niet dat deze slecht zijn, maar ze zijn zeker niet goed, laat staan geweldig. Het is dan ook opmerkelijk dat de zanglijnen zo matig gecomponeerd zijn. Tore Bo zelf heeft het niveau van een redelijk achtergrondzanger en alhoewel zangeres Ann-Kristin een prima stem heeft, klinkt ze op deze CD nogal misplaatst. Een musical zou haar beter passen. Voor de teksten is de hulp ingeroepen van o.a. Pal Søvik (Fruitcake). Uiteindelijk kan alles prima door de beugel en geeft Retroheads me net zo'n plezier als RPWL, Taproban of Solar Project. Info: www.retroheads.com.

Dick van der Heijde

RHAPSODY SWEDEN Strange Vibrations (MTM CLASSIX / BERTUS)

"File under hard rock" staat er op de begeleidende informatie bij deze heruitgave van

VETTE KRENT

RPWL

World Through My Eyes
(INSIDEOUT / BERTUS)

Pink Floyd blijft de goeroe voor RPWL. Gelukkig maar, want deze Duitsers verstaan de kunst om de kracht van die sfeer optimaal te benutten. Vanaf het nummer Hole In The Sky was dit duidelijk, de weergalozes opening op de debuut-CD God Has Failed. De uitdunning tot kwartet (geen aparte toetsenman meer) is niet funest. Integendeel! Na de CD's Trying To Kiss The Sun en de aangename restanten op Stock, presenteert RPWL met World Through My Eyes haar beste album tot nu toe. De tikje duffe sitar/basiek van de openingsong Sleep doet nog vrezen voor middelmaat, maar de variatie in rustig en vol/druk maakt al veel goed. De kracht van deze formatie is een optelsom van vakmanschap, ontspannen sfeer, prachtige productie en vooral zeer sterke melodieën! Dat laatste zit hem niet alleen in de pakkende zangpartijen van Yogi Lang (geen accent), maar ook in de uitgekookte gitaar- en synthesizersolo's. Deze band laat onbeduidende krachtpatserij voor wat het is en heeft één doel voor ogen: het raken van de luisteraar. Alles in harmonie, geen gefreak. En toch is RPWL spannend. Three Lights klinkt à la Wish You Were Here met de akoestische gitaar. Dat nummer van ruim 8 minuten vormt de piek van het album wanneer halverwege de Mellotron al je beslommingen wegspoelt en Lang zijn synthesizersolo inzet, op de nek gezeten door de fabelachtig mooie gitaarsolo van Karlheinz Wallner. Die toetsenpartij is op nog twee plaatsen zeer geïnspireerd op de typische sound van Manfred Mann's Earth Band ten tijde van albums als Solar Fire en Angel Station, met die prachtige toonverbuigingen. Dan weer bevliegt je ineens de associatie met Coldplay, wanneer telkens stevig op de bekkens gemept wordt, zoals in een repetitief slotstuk van Everything Was Not Enough. Dat nummer begint overigens vergelijkbaar met Us And Them, want de zwaar Floydiaanse trekken borrelen overal boven. De metro, geroezemoes, sitar, tablas, Fripp, Beatles, ook die voegen iets toe aan World Through My Eyes. De ex-Genesis zanger Ray Wilson verleent nota bene een werkelijke bijdrage in het midtempo Roses, een mooie hitgevoelige song die hem op het lijf geschreven is. RPWL verstaat de kunst om moderne popsongs te verpakken in symfonisch boeiende composities en instrumentaal genot. Het gedragen slotstuk Bound To Reach The End is daar een uitstekend voorbeeld van, met de Duitse 'David Gilmour' in topvorm!

Freek Wolff

de bij mijn weten eerste en enige langspeler van de Zweedse Rhapsody. De band was eind jaren '70 redelijk populair in Hongarije en eigen land maar haalde nooit het grote succes. Lekker, soms zelfs uitstekend gitaarwerk, wel wat oubollig, maar ja, zeven van de negen tracks zijn uit 1977 of daaromtrent. Pomprock kun je het noemen of misschien wel AOR. De nummers liggen makkelijk in het gehoor, maar geven soms snel het gevoel van 'al eerder gehoord' omdat ze nèt niet pakkend genoeg zijn. Denk een beetje aan de vroege REO Speedwagon of hun fameuze landgenoten Europe, niet al te 'hard' maar wel rock of soms wat blues zoals in Crazy Dance. Een wereld-intro vinden we in Belly Dancer, dat majestueus opent met orkestrale keyboards maar daarna overgaat in een wat hogere versnelling. Met diverse leuke overgangen en sfeerwisselingen en heerlijk orgelwerk is dit mijn favoriete track. Het oorspronkelijke album wordt afgesloten met twee lange nummers (ruim 8 respectievelijk 9 minuten) die beide leuke en afwisselende instrumentale passages hebben. De zang lijkt enigszins op die van Angel. Ook de twee nieuwe songs zitten in dezelfde stijl, maar de stem is wat minder scherp en de geluidskwaliteit logischerwijs een stukje beter. Het lijkt erop dat men Europe in zijn geslaagde reünie probeert te volgen.

Menno van Brucken Fock

RPM

RPM

(MTM MUSIC SPV 085-59942 / BERTUS)

In deze tijd waarin de 'melodic rock' (of is deze muziek dezelfde die bekend stond in de jaren '80 en '90 als AOR?) aardig populair is, zijn 'reunions' en heruitgaves aan de orde van de dag. Het leuke aan deze RPM is, dat dit album nooit eerder op CD is uit-

gebracht. Dankzij de medewerking van zanger Robert White Johnson bleek het mogelijk aan de bestaande tien nummers nog vijf bonustracks toe te voegen waardoor er een respectabele lengte van ruim een uur uit is gerold. Johnson, samen met gitarist Robert Grendel, drummer Tommy Wells en Jimmy Lee Sloas op bas en toetsen waren met RPM actief aan het begin van de jaren '80. Ondanks de grote platenmaatschappijen EMI (eerste album) en Warner Brothers (opvolger Phonogenic) mocht het grote succes er niet zijn, mede vanwege de concurrentie. Het is de vraag of anno 2004 deze ruim 20 jaar oude muziek wel veel zal worden verkocht. De melodieuze maar niet echt originele songs zijn weliswaar aardig geremastered, toch klinkt duidelijk door dat het om ouder werk gaat. Muzikaal technisch zit het allemaal wel snor. De muziek doet denken aan Ambrosia en de minder harde kant van Van Halen (jaren '80) en zeker ook aan Mark Free. Voor AOR liefhebbers zeker een interessante re-release, voor 'progers' duidelijk minder. Natuurlijk zijn de ballads I Don't Feel The Same en Don't Make It Hard weer niet te versmaden, terwijl de bonustracks absoluut volwaardige aanvullingen zijn.

Menno van Brucken Fock

KLAUS SCHULZE

Mirage (1977, deluxe edition)
X (1978, deluxe edition)

Dreams (1986, deluxe edition)
Le Moulin De Daudet (1994, deluxe edition)

(SPV REV 001, 002, 003, 004 / BERTUS)

Vele werken van EM pionier Klaus Schulze zijn inmiddels op CD verschenen, maar sommige waren slecht of niet meer verkrijgbaar. Door zijn overeenkomst met SPV zijn de eerste vier 're-issues' inmiddels uitgebracht, allen in luxe verpakking, apart

boekje en...niet te versmaden bonusmateriaal! Als eerste Schulze's achtste album Mirage, met als extra het ruim 19 minuten lange In Cosa Crede Chi Non Crede, dat nog niet eerder is verschenen. Uitiem genieten van zweverige klanktapijten, zwoele langzame synthesizers en lichtvoetige heldere sequenties met hier en daar wat donkere bastonen. Uitermate geschikt om 's avonds of 's nachts bij weg te dromen en eigen fantasieën de vrije loop te laten. De bonustrack opent met orgelklanken en laat duidelijk horen dat Schulze naast zijn kennis van elektronica ook wel degelijk weet hoe hij toetseninstrumenten moet bespelen. Een simpele sequence en een melodieuze synth worden toegevoegd en later verrijkt met meer sounds en sequenties.

Het dubbelalbum X (zijn tiende soloalbum) is min of meer in dezelfde stijl maar kent ook TD-invloeden uit die periode, is vaak iets onrustiger (Friedrich Nietzsche), met meer effecten, stemgeluiden en Harald Grosskopf op drums en percussie. Terwijl Wolfgang Tiepold op Heinrich Von Kleist als cellist te horen is, dirigeert diezelfde Tiepold het Vlaams Jeugdorkest in Oostende tijdens de live versie van Ludwig II, de bonustrack op dit album (ruim 21 minuten). In tegenstelling tot de eerder uitgebrachte versie op CD bevat deze uitgave de volledige versie van het nummer Georg Trakl (26:04 minuten).

Dreams is zijn 21ste album uit 1986 met klassieke inslag (A Classical Move en Dreams), wat jazzy trekjes (Five To Four) tot zelfs symfo (Flexible) en 'oude stijl' (Klaustrophony), zij het dat de zang van Ian Wilkinson van mij achterwege had mogen blijven. De ruim 23 minuten lange bonustrack Constellation Andromeda is een uitgewerkte versie van een track die als promo werd gepresenteerd door de firma Alesis in 2004, een echte Schulze demonstratie van deze beroemde synthesizer!

Het laatste album heet Le Moulin De Daudet en is een soundtrack uit 1992 met maar liefst 21 korte, soms donkere of sferische maar vaak ook melodieuze of sterk klassiek getinte stukjes. Typische filmmuziek, niet geheel vergelijkbaar met zijn andere werk maar zeker de moeite waard. Als extra staat er het bijna 16 minuten durende Ion Perspective op, ook een promo voor Alesis, gepresenteerd op de Frankfurt Music Fare in 2004. Een prachtig, ritmisch stuk met schitterende samples van fluiten, orgel, trompet, koor en ga zo maar door: een ware demonstratie! Website: www.klaus-schulze.com.

Menno van Brucken Fock

ERIK SEIFERT

Thrust Avis
(SYNGATE)

Deze Duitse synthesizerspeler opent de CD in het titelstuk met een werkelijk schitterende compositie. Kalme en ontspannen sequencerpatronen, prachtige synthesizerklanken, af en toe een uitbarsting op gitaar en sitar (wellicht gesampeld), rustige ritmes en een heerlijke sfeer komen mij tegemoet. Mensen als Patrick O'Hearn of Patrick Forgas (op zijn CD Synchronicité) maken vergelijkbare muziek. Het tweede nummer Blue Biotop is ook mooi. Het heeft wel wat weg van het Duitse Software uit de jaren '80. Dat geldt ook voor Nightzone. De geluiden die Seifert hanteert herinneren ook aan deze tijd. Helaas weet hij dit niet vast te houden, want vanaf de vijfde track Jet Pilot wordt het allemaal wat moderner. Met uitzondering van afsluiter Cosmonaut Dream, dat begint als het stuk Dawn van de Vangelis CD The City. Kennelijk hanteert hij dezelfde synthesizer of sampler. Een half gelukke plaat,

maar met name in het openingsnummer is van enige klasse zeker sprake. Info: www.syngate.net en www.sphericmusic.de.

Paul Rijkens

SERAPHIQUE

Chrysalis

(EIGEN BEHEER)

In iO 33 besprak ik de debuut-EP Nehalennia van Seraphique uit 2000. Daarna is er veel gebeurd: het bereiken van de tweede plaats in een wedstrijd van het blad Aardschok, een tour door Nederland, een nieuwe bassist en deelname aan een compilatiealbum. Chrysalis is de eerste volledige CD van het Zwolse zestal en aan de volgende, Black Alpha, wordt reeds gewerkt. Nehalennia was al veelbelovend, maar Chrysalis laat een band horen die enorm gegroeid is. De muziek is weliswaar geworteld in de metal en met Rein heeft men zelfs een gruntende zanger, maar er worden ook de nodige elementen uit jazz, rock en gothic in hun composities verwerkt. En daar komt ook nog eens een sterk gevoel voor melodie bij (bijvoorbeeld in openingsnummer Foil). In het wat meer rustige A Barrier In Every Bridge zingt Rein met donkere stem. Een vergelijking met Opeth doemt bij me op. Ook de meer traditionele hardrock van bands als Iron Maiden en Deep Purple komt af en toe voorbij. In Umbra laat toetsenist Eduard fraaie pianopartijen horen. Dat gitaristen Chris en Ray goed samenspelen, komt o.a. sterk naar voren in Helix. Time Is Idle is een van de twee meer epische stukken op de CD. Piano introduceert dit bijna 10 minuten durende nummer waarna Rein zijn zangstem weer laat horen. Er is veel afwisseling in sfeer en tempo, terwijl het tussenstuk zelfs wat weg heeft van de muziek van Pink Floyd. Troy is een lekker bombastische track, maar het hoogtepunt wordt tot het einde bewaard met Promise. Het begint met prima piano- en orkestpartijen en een sterke melodie, waarna opnieuw veel muzikale onderdelen samen komen in een boeiend geheel. Met dit album heeft Seraphique zich genesteld aan de top van de Nederlandse metal. Bestellingen en overige info: www.seraphique.com.

Paul Rijkens

SHINGETSU

Shingetsu Live 25.26 July
1979, ABC Kaikan Hall Tokyo
(POSEIDON PRF-019 / MUSEA FGBG
4571.AR / BERTUS)

Van dit concert is al eerder een CD uitge-

bracht in 1994 op het Japanse Belle Antique label onder de titel Akai Me No Kagami. Er zijn enkele verschillen op beide CD's. Van AMNK mis ik Fui No Tabidachi, terwijl op de nieuwe in een digipack gestoken uitgave twee onbekende songs staan, Influential Street en Return Of The Night. Bij het beluisteren van deze schijf waan je je in de jaren '70 ten tijde van het album Wind And Wuthering van Genesis. Shingetsu heeft duidelijk invloeden van deze legendarische band. De songopbouw is nagenoeg hetzelfde en het toetsenspel van Akira Hanamoto en gastspeler Takashi Kokubo lijkt wel heel sterk op dat van Tony Banks. Dat neemt niet weg dat het een genot is om naar deze live registratie te luisteren, want de muzikanten zijn technisch zeer bedreven. De Japanse vocalen van Makoto Kitayama zijn even wennen, maar klinken beslist goed. Shingetsu was in de jaren '70 en '80 een toonaangevende band in de Japanse progscene en dat is duidelijk te horen op deze plaat. Het enige wat je tegen kan houden om deze release aan te schaffen, is de geluidskwaliteit die niet boven een matige bootleg uitkomt. Erg jammer, want de prachtige muziek verdient beter. Info: www.musicterm.jp/poseidon of www.musearecords.com.

Leo Hoekstra

SKYRON ORCHESTRA

Skyron Orchestra

(TRANSSUBSTANS RECORDS)

Een nieuwe band uit Göteborg die nu eens geen heavy metal speelt maar een psychedelische vorm van stevige symfo waarin het orgel een grote rol heeft. De driemans- en tweevrouwsband klinkt en ziet eruit alsof ze net uit de jaren '60 naar de 21e eeuw zijn getransporteerd. Normaliter hou ik niet zo van vrouwenzang in onze geliefde muzieksoort, met uitzondering van klassebands als bijvoorbeeld Renaissance of Magenta, maar er is helemaal niets mis met Veronica Lostjärna. Haar stem past prima bij het ietwat zeurende orgeltje (en dat bedoel ik positief) van Anna Glans die duidelijk goed naar Ray Manzarek van The Doors heeft geluisterd. Bassist Jonas Elgemark komt van de onderschatte, eveneens Zweedse band Lotus en daar heeft de muziek van Skyron Orchestra ook wel wat van weg, zeker tijdens de meer bluesy passages. Een veelbelovend muziekorkest, dit Skyron, ik verwacht er nog meer mooie dingen van. Info: www.skyron.nu.

André de Waal

JÓZEF SKRZEK I GOSCIE

Kantata Maryjna

(OSKAR 1017 CD)

Opnieuw een live solo project van de toetsenist van de Poolse formatie SBB. Evenals op de twee eerder besproken albums van Józef Skrzek, Concert Swietokrzyski (iO 41) en U Stóp Krzyza...(iO 51), speelt het kerkorgel een hoofdrol. Op deze release is het repertoire echter veel gevarieerder. Een keur aan gastmuzikanten en zangers werkt mee, waaronder enkele leden van SBB. Ook

nu zijn de onderwerpen het geloof in God en vaderlandsliefde. In het openingsnummer Narodziny begeleidt de Kurzweil piano een woordloos zingende sopraan. Zelfde sopraan, nu zingend in het Pools, wordt in de song Madonna begeleid door piano en kerkorgel. Het eindigt met een Moog synthesizersolo ondersteund door kerkorgel en drums. Het kerkorgel gaat ook combinaties aan met percussie (Matka Slowa), en viool en meerstemmige zang (het mooie, melancholische Matka Polskiej Mowy, waarin ook een Slowaakse gajdy (= doedelzak) is te horen). Tryptyk, Skrzyzyc, Okaryna is Poolse traditionele muziek sfeervol neergezet door violen en verderop in de compositie laten ook de Moog en de percussie zich weer horen. Verder staan er twee lange gesproken stukken op deze ongeveer 76 minuten tellende schijf, te weten Poezja Cz. I en Poezja Cz. II respectievelijk 15 en 16 minuten lang. Zang en verschillende instrumenten zorgen voor een achtergrondbehangetje. Het is een interessant album als je houdt van traditionele (Poolse) en kerkmuziek, aangevuld met rockelementen. Alles is echter in het Pools, zowel de vocalen op de CD als de tekst in het boekje. Info: www.skrzek.com en www.oskar-cd.com.pl.

Leo Hoekstra

SOMETHING LIKE SILAS

Divine Invitation

(SPARROW RECORDS / GMI)

Dit is zo'n doorsnee rockbandje om maar met de deur in huis te vallen. Toch happen de songs van Something Like Silas goed weg. Divine Invitation heeft in Eric Owyoun immers een krachtige zanger die doet denken aan andere sterke gospelbands als Delirious? en Jars Of Clay. De band speelt met dynamiek en als dan de melodietjes niet verkeerd zijn, werkt dat snel. Bovendien zorgt Malina Owyoun met haar tweede stem voor een aangename verfraaiing. Ze speelt ook keyboards. De refreinen zijn meestal lekker vol en in nummers als Words That You Say kun je zelfs spreken van symfonisch bombast. In Rains Pour Down hoor je de echo van U2 en de slaggitaren van Sixpence None The Richer. Met het hart van de formatie The Choir haalde dit vijftal een ijzersterk producersduo (Hindalong & Daugherty) in huis. Het kan echter niet voorkomen dat Something Like Silas net iets te gewoontjes klinkt.

Freek Wolff

SPARTA

Porcelain

(GEFFEN RECORDS)

At The Drive-In was het eerste bandje waar een deel van het Amerikaanse Sparta in heeft gespeeld. Een emo-rockformatie die direct een fikse schare fans voor zich won, ook in Nederland. Meningsverschillen over de te verren koers liet de groep klappen. Uit de as vrees als eerste The Mars Volta, met een geweldig progressieve heksenketel van stijlen en pure passie. Hun debuut De-Loused In The Comatorium is nu al een klassieker. Sparta doet wat conservatiever van zich spreken. Ook de emotie is voor mijn gevoel minder intens en de vaak schreeuwerige zang komt erg geforceerd over. De vocalist kan het wel, getuige de coupletten van het balladige Lines In Sand, met een bijna David Baerwald-achtige schoonheid. Sparta blijft vooral een typisch exponent van bands als Audioslave en The Offspring. De groep doet qua songs en melodieën echter opvallend veel denken aan de stevige kant van Vigilantes Of Love, maar dat zal weinig mensen iets zeggen. Die vergelijking is dus weer een plus. Strakke, wave-achtige poprock dus, met

KLASSIEKER

SHADOWFAX

Watercourse Way
(PASSPORT RECORDS PPSD-98013)

Iedere Klassieker heeft zijn verhaal en Watercourse Way van het Amerikaanse kwintet Shadowfax is geen uitzondering. De LP, gecoproduceerd door Larry Fast (Synergy), verscheen in 1976 bij Passport. Een officiële CD is nooit gemaakt, maar toch bestaan er zilveren schijfjes van. Naast een alleen in Japan uitgebrachte persing in een kartonnen CD-single hoesje is er ook een deels nieuw opgenomen en gemixte versie uit 1985 op het New Age-gerelateerde Windham Hill. Voor dit platenlabel maakte de band vanaf 1982 reeds drie albums en had ze haar stijl wezenlijk omgezet in gestroomlijnde wereld-fusion. Een behoorlijke switch na de wervelende symfonische rock met jazzrockinjectionen van deze klassieker, die ondermeer doet denken aan David Sancious (wisselwerking toetsen en gitaar), Yes (complexiteit, dynamiekverschillen), Mahavishnu Orchestra (gitaarsound van belangrijkste componist Greg Stinson) en Happy The Man (virtuoze keyboardpatronen). The Shape Of A Word herbergt al deze kenmerken: klaterende pianoaanlagen, jengelende MiniMoog, jazzy Lyricon (elektronisch blaasinstrument), gierende gitaarsolo en een voorzichtige introductie van de Chamberlin (voorloper van de Mellotron) zetten direct de toon. Linear Dance, het enige vocale stuk, gaat op dezelfde voet verder. De in 1995 overleden Chuck Greenberg creëert in Petite Aubade met dwars- en blokfluiten de klassieke sfeer van Anthony Phillips' The Geese & The Ghost, daarbij ondersteund door vleugel en klavecimbel van Doug Maluchnik en klassieke gitaar. Book Of Hours begint vrij ingetogen met prachtige toetsen, maar barst vervolgens uit in het meest jazzgetinte, door gitaar en sopraansaxofoon gedomineerde stuk. The Watercourse Way is daar het wederom akoestische antwoord op, waarbij de tabla het Indiase element dat hiervoor al met een sitar was ingebracht, continueert. Hoogtepunt is A Song For My Brother, een dramatisch getoonzette gitaarballade met een majestueuze terugkeer van de Chamberlin-trings. Het thema wordt als een soort bolero eerst zacht aangezet en werkt vervolgens met toevoeging van allerlei instrumenten naar een meesterlijke climax toe, waarbij de reprise eigenlijk nog indrukwekkender is. Midden in deze grootse finale voegen een paar subtiele klavecimbelloopjes nog datgene toe wat alleen deze track al tot een klassieker maakt. Info: <http://www.geocities.com/BourbonStreet/Delta/4420/>.

René Yedema

helaas gebrek aan prog. Nog net geen olifant door een Porcelain-kast..., maar het scheelt niet veel.

Freek Wolff

SURRENDER

Surrender / No Surrender
(ESCAPE MUSIC ESM104 / BERTUS)

De naam Zappacosta klinkt enkelen misschien bekend in de oren. Gedurende de jaren '80 was hij erg actief binnen het filmwereldje. Een aflevering van de serie Danger Bay, getiteld "Rock Star", was geheel aan hem gewijd en hij schreef het nummer Overload voor de kaskraker Dirty Dancing. Voor deze solocarrière van start ging, was hij actief als zanger van de groep Surrender. Zappacosta blijkt een begenadigd tekstschrijver en muzikant en wanneer nummers als Turn Down The Mission, Find Your Way en Buddy bij het concert bezoekend publiek aanslaan, toont Capitol interesse en tekent de groep kort daarop een contract. Met de hulp van producer Terry Brown wordt in 1979 het acht nummers tellende titelloze debuut opgenomen. De AOR die op het album ten toon wordt gespreid, valt zeker niet als mainstream te catalogiseren en kent links naar Rush, Triumph en Yes. De groep probeert gevarieerd te werk te gaan en maakt veelvuldig gebruik van pakkende melodielijnen op gitaar en toetsen. Twee jaar later levert het tot trio gereduceerde Surrender de EP No Surrender af, waarvoor men maar liefst vijf toetsenisten inhuint. It's All Been Done Before en Start Again weten het in Canada tot goed verkopende singles te schoppen en Capitol geeft de groep in 1983 de ruimte voor een extra album. Zappacosta ontpopt zich tegen die tijd als solo-artiest en uiteindelijk wordt dat album als eerste solo-album onder de titel Zappacosta op de markt

gebracht. Het levert de zanger een Juno Award op voor meest belovende mannelijke zanger van het jaar. De nu verschenen CD bevat beide albums Surrender en No Surrender plus acht bonustracks die tijdens de periode 1979-82 door de groep zijn opgenomen. Een totaal van twintig nummers waarin Surrender laat horen waartoe ze in staat waren. Het is dat de foto's in de binnenhoes zo gedateerd zijn, anders zou je denken aan retro-AOR. Want ondanks lichte verwijzingen naar AOR uit de periode eind jaren '70, klinkt het allemaal fris en fruitig.

Wilco Barg

SYRENS CALL

Emoceans
(BRENNUS BR 8130 / MUSEA / BERTUS)

Na Fantasea is dit het tweede werkstuk van de Franse melodieuze metalband. Emoceans is mijn eerste kennismaking met de formatie en de beluistering heeft mij enige aangename uurtjes opgeleverd. Het 68 minuten tellende album bestaat uit dertien songs die alle hetzelfde onderwerp hebben, namelijk de relatie tussen werkelijkheid en droom, zoals fantasie, ideologieën, verhalen en legendes. De muziek is een mix van stevige,

WELKOM IN DE SPACERO

ZONE SIX

Live Pebbles Vol. 1

(SOS 001)

Live Pebbles Vol. 2

(SOS 006)

Live At Raw-Temple

(SOS 003)

Zone Six

(EIGEN BEHEER)

Triprock Live '99

(EIGEN BEHEER)

Psychedelic Scripture

(SUNHAIR SH003)

Anno 2004 wordt de hele muziekwereld gedomineerd door dance en hiphop. De hele muziekwereld? Nee, een kleine Duitse enclave blijft moedig weerstand bieden aan de wansmaak en maakt het leven van Top 40 liefhebbers zuur door het continu uitbrengen van ferme space-rock. Laten wij eens nader kennismaken met de bewoners van dit door multi-instrumentalist Dave Schmidt (Weltraumstaunen, Zone Six, Sula Bassana) geleide muziekdorp. De eerste bewoners die we tegenkomen zijn de muzikanten van Zone Six. Hun twee live albums Live Pebbles vol. 1 (1998) en Live Pebbles vol. 2 (1999) bevatten pure spacerock in een live omgeving, zoals de oude Hawkwind die placht te produceren. Veel vervormde gitaren en gitaarsolo's over een stuwend ritme en keyboardgezweef, waarbij telkens van langzaam slagtaargedreven muziek naar een heftig crescendo toegewerkt wordt. Een goed voorbeeld is My Mind Hasn't Left Me, But I Wasn't There dat alles heeft wat een goed spacerocknummer betaamt. Regelmatig sluipen er reggae-invloeden (qua ritme) in de muziek waardoor deze op de hippieband Ozric Tentacles begint te lijken (maar dan zonder fluit). Op Live At Raw-Temple (2002) worden vier nummers, met songtitels die bestaan uit een of meerdere Bla's, sterk ritmisch aangevlogen met veel percussie en drumwerk, waar overheen een Ashra-achtige gitaar zijn spacerockwerk doet, ondersteund door een sprankelende piano (Bla), synthesizertapijten (Blabla), vervormde gitaren (Blablalabla) en fijne drones (Blablalabla). Op Zone Six (1998) klinken onze dorpsbewoners beurtelings als Led Zeppelin, Pink Floyd en Bob Marley (!) maar dan met een zangeres. Het is niet zozeer space-rock als wel hypnotiserende drones die je hier vindt. We volgen onze ontmoeting met Triprock Live '99 dat zondermeer beschouwd kan worden als een moderne variatie op Hawkwind's beroemdste live-album Space Ritual. Zwarte bassen dreunen de luisteraar voort op golven van spacerock, met tracks die niet onder de 19 minuten klokken. Topnummer is het erg bekend in de oren klinkende Masters, Lost In The Universe (hoe heette dat nummer van Hawkwind nou ook alweer?)

dat 26 minuten doordendert en ons geheel in extase brengt. Vlak voordat we afscheid nemen, wordt ons de nieuwe CD in handen gedrukt: Psychedelic Scripture (2004). Die begint met de track Extremadusa die in ruim 14 minuten alles biedt wat een goed spacerocknummer moet hebben. De twee andere megastukken (The Pipe Dream, 21:36 en The Sacred Toad, 14:28) dronen lekker door en werken sterk hypnotiserend zodat wij in hogere sferen onze wandeling vervolgen.

LIQUID VISIONS

From The Cube

(FUNFUNDVIERZIG 143)

Hypnotized

(SYSY CD 4206.UG)

Een straatje verder vinden we Liquid Visions dat op From The Cube (2004) begint als een doorsnee jaren '70 rockband. Pas tijdens het vierde nummer Pink Cloud gaat het 14 minuten op z'n spacerockst loos waarbij de oude Pink Floyd zeer nadrukkelijk om de hoek komt kijken. De volgende track Moonspell is lekker up-tempo met synthriedels die onderbreken en tijdens de afsluiter Ebola-Monster gaan alle stonerockerschuiven open (maar wat doet dat jazz-tussenstukje daar nou?).

Op Hypnotized (2002) klinkt de band meer als een kruising van Hawkwind met de betere Britpopbands: vlotte songs zoals State Of Mind die lekker wegrocken. Maar je mag alleen in de enclave blijven wonen wanneer je (ook) lange nummers maakt. Gelukkig laat het spacerockgeweld op Butterflight, Morning Rain en Paralyzed (resp. 8, 10 en 15 minuten) horen dat Liquid Visions voorlopig nog niet hoeft te verhuizen.

VIBRAVOID

Void Vibration

(NASONI RECORDS)

VIBRAVOID / SULA BASSANA

Phasenvoid / Retronique

(NASONI RECORDS AS001)

SULA BASSANA

Sulatronics

(EIGEN BEHEER)

Op het sportveld zijn de mannen van Vibravoid aan het oefenen. Op Void Vibration (2002) rennen ze er gelijk als gekken vandoor in openingstrack Black and White. Zwaar tromgeroffel geeft het hoge tempo aan waar de gitaristen net bij kunnen aanhaken. Creepy People dreunt ook lekker dreigend door en Echovoid neemt ons mee naar Indiase sferen. En verder gaat het weer op de baan met Vivid Vision en Void Vibration, lekker effe de stress eruit! Dan nemen ze ons mee naar Sula Bassana om naar de split-CD Phasenvoid/ Retronique (2003) te luisteren. Hierop doet Vibravoid in zeven nummertjes nog eens dunnetjes en wat rustiger (saaier) over van wat er op

maar zeer melodieuze powermetal en sfeervolle ballads. Het enige dat op sommige momenten aan metal herinnert is de dubbele basdrum van de strak drummende Sebastien Paul. Grote klasse is ook het melodieuze en afwisselende spel van gitaristen Thibaut Coisne en Stephane Thuriot en toetsenist Frank Manier. Bassist Eric Serre completeert het instrumentale deel van de band. De goede, accentloze vocalen worden

verzorgd door Valerie Paul en er zijn enkele fragmenten, zoals in Fears & Hopes, dat een referentie met Heather Findlay (Mostly Autumn) voor de hand ligt. De korte opener The World Of Emoceans ligt in het straatje van Rhapsody met orkestrale toetsen en koorzang, maar heeft veel minder bombast. Syrens Call is een band die de barrière tussen prog en metal doet slinken. Luister maar eens naar Silence Of

ROCKENCLAVE!

Void Vibration staat: hypnotiserende spacerock. Sula Bassana stelt daar in vier langere tracks en met vrouwenzang wat meer up-tempo muziek tegenover. We kunnen blijven uitpuffen bij Sula Bassana die op Sulatronics (1998) een aardige mix van synthesizermuziek en spacerock voorschotelde. De meeste nummers zijn vrij rustig en doen aan het werk van Tim Blake denken, een mooi plaatje voor op de zondag.

VARIOUS ARTISTS

Psychedelic Monsterjam (SUNHAIR MUSIC SH002)

Op het dorpsplein hebben verscheidende muzikanten zich verzameld om een Psychedelic Monsterjam (2004) te houden. Helaas staan de versterkers niet goed afgesteld wat het geluid niet al te best maakt. De muzikanten lijken goed naar Black Sabbath te hebben geluisterd dus we krijgen zware kost te verwerken. Sommige nummers schakelen gelukkig over op meer regulier voortdurende spacerock (het bijna 12 minuten durende Moonlight Flight bijvoorbeeld). Al met al leuk om er even bij te zitten.

JOHNSON NOISE

Smoke The Tape (NASONI RECORDS ASCD 003)

Verderop komen we nog enige verdwaalde types tegen, zoals het driemanschap de Johnson Noise die op Smoke The Tape (2004) een soort punkrockversie van spacerock ten gehore brengen. De nadruk ligt op vuile en gemene gitaarsolo's die worden uitgestrooid over een achtergrond van doorbeukende drums en bas. Regelmatig doen ze aan Danzig denken (in The Watcher), dezelfde gedragen zang over een muziekmuur, of zelfs als bluesrocker (in Downhill en het heerlijk 13 minuten durende Blind). Een buitenbeentje maar wel een hele aardige.

THE VOID FORUM

Turned On Acid (NASONI RECORDS AS004)

De laatste bewoners die we ontmoeten is het kwartet The Void Forum dat op Turned On Acid (2003) duidelijk laat horen goed naar Syd Barrett te hebben geluisterd. Daarmee is gelijk aangegeven dat deze band de meest psychedelische is van alle hier besproken types en muzikanten. Over het algemeen zijn het korte, lekker in het gehoor liggende songs die deze hippies produceren, waaronder de Pink Floyd cover Astronomy Domine, een mooie afsluiter van onze rondgang. Meer info: www.weltraumstaunen.de, www.vibravoid.de, www.zonesix.de, www.johnson-noise.de en www.nasoni-records.com.

André de Waal

An Angel en The Start Of A New Story. Vooral de laatste klinkt geweldig met prachtig gitaarwerk, smaakvol toetsenspel (waaronder piano), en daarnaast de uitstekende zang van Valerie. Het is één van de beste songs die ik de laatste tijd heb gehoord. Een interessant album van een power metalband met een hoog proggehalte. Info: www.syrenscall.fr.fm of www.brennus-music.com.

Leo Hoekstra

VETTE & KRETT

SPOCK'S BEARD

Octane (INSIDEOUT / BERTUS)

De brandstof voor dit vehikel is dus nog lang niet op, zo blijkt. De tweede versnelling, na Feel Euphoria, is qua stijl een logisch vervolg. Octane wil ik als meer consistente kwaliteits-CD bestempelen. Op het botte rocknummer As Long As We Ride na, happen de songs weg als Ketellapper kruidkoek. Spock's Beard heeft zich ontdaan van allerlei franje en stuurt meer aan op de pure muziek. Het kwartet boog zich over een zeer uitgekende afwisseling in ballads (veel), poprock, symfo en hardrock/metal. Doordat de heren de klasse bezitten om in al die genres rake riffs en melodieën te componeren, is het geheel geslaagd. Als progger zak je natuurlijk direct door de knieën bij Prelude To The Past (begin van The Ballet Of The Impact) met van die rake klappen en Mellotron-biefstuk, net als bij de zeer spannende gitaarlick, swingend op de drums en toetsen van het instrumentale NWC (4:16 minuten). Flash Before My Eyes duurt maar liefst een half uur, maar is geknipt in zeven stukken die toch min of meer los van elkaar staan. In het hart van dat epos hoor je She Is Everything (6:46 minuten) en deze ballad spant de kroon. De melodie is van een ongekende schoonheid en Nick D'Virgilio zingt het fantastisch, terwijl Alan Morse zelden zo goed op dreef was. Hij speelt smakelijke, heldere gitaarakkoorden en laat een sublieme, gevarieerde solo horen waar het gevoel vanaf druipet. Het zeer heavy Surfing Down The Avalanche bekoort door het slepende, doorleefde karakter, meer richting Dream Theater of Led Zeppelin. Sterk contrasterend met de akoestische basis van de popsongs I Wouldn't Let It Go en There Was A Time. Nummers als Of The Beauty Of It All en The Planet's Hum 'tonen' meer prettige variatie van zichzelf, waarbij de laatste een Gentle Giant-achtig intro kent, nu eens niet vocaal, maar met bas, gitaar en keyboard (fluitsound). Gooi de tank nog maar eens vol, al zullen sommigen misschien verlangen naar de gelode progbenzine van weleer...met Neal Morse.

Freek Wolff

TEARS FOR FEARS

Everybody Loves A Happy Ending (NEW DOOR RECORDS)

Gerommel met de platenmaatschappij zorgde ervoor dat dit reünie-album niet overal in de winkels ligt. Dat was heel anders ten tijde van hits als Shout en Sowing The Seeds Of Love. Intussen hebben de heren Roland Orzabal en Curt Smith elkaar weer gevonden en toeren ze dit jaar zelfs live rond met niemand minder dan Nick D'Virgilio (Spock's Beard) op drums. Op deze CD zit hij niet op de kruk, dat doet Fred Eltringham. Everybody Loves A Happy Ending heeft weer die typisch gemêleerde insteek en een neus voor de betere popmuziek. Velen vergelijken het daarom met The Beatles. Een song als Call Me Mellow is dan ook van topkwaliteit, sterk herinnerend aan de fab four en een bandje als The La's met de hit There She Goes (ook door Sixpence gecoverd). Sommigen zullen het soulzoete orgeltje in Closest Thing To Heaven te zien afdrijven van prog, maar de Jellyfish-achtige titeltrack, de uitgekende meerstemmigheid (Quiet Ones), de in bombast uitlopende ballad The Devil, de prachtkompositie à la McCartney (Ladybird) en de uitgekookte details maken dit album tot een hoogstaand ambachtelijk stuk werk. De gelikte productie had wel iets gedurfter gemogen met meer contrasten. Bovendien zijn niet alle nummers even boeiend, zodat dit niet de sterkste plaat is geworden van

TFF. Een Hey Jude-achtig slot in Who Killed Tangerine? doet daar niets aan af. De laatste CD's met alleen Orzabal aan het roer (en zijn solo-CD) hadden wat dat betreft iets meer lef. Maar, dit zijn en blijven klaskakken. Via www.vergelijk.nl vind je goedkope postorderadressen voor deze CD.

Freek Wolff

THEO TRAVIS

Earth To Ether (33 RECORDS 33JAZZ115)

Theo Travis is de saxofonist van Gong en van The Tangent, een mannetje dus dat we in de gaten moeten houden. Op Earth To Ether speelt hij minder freakerig of symfonisch dan bij voornoemde bands. De nadruk ligt op jazzy rock. Zo krijgt de King Crimson cover 21st Century Schizoid Man een uitvoering die lichter te verteren is dan het origineel. Theo's goede vriend Richard Sinclair (ex-Caravan) doet met zijn kenmerkende zang en basspel op drie nummers mee, songs waarin het fluitspel van Theo en het sprankelende pianogepingel van Simon Colam de hoofdrollen spelen. Soms neigt de muziek naar hotelbarniveau, maar dat geeft niet, want het relaxt je wel. Dit is muziek voor op beschaafde feestjes (zoals ik die hou) of op zondagochtend na een wilde feestnacht (zoals mijn broer die houdt). Info: www.theotravis.com.

André de Waal

TRIANA

Se De Un Lugar (GONG / FONOMUSIC 5046761792)

Triana was de meest legendarische en invloedrijke progrock band van Spanje. Zij kwamen met een boeiende mix van flamenco en symfo. Hierna volgden nog vele interessante groepen zoals Cai, Mezquita, Azahar en Medina Azahara. Triana werd in de armen gesloten van de Spaanse jeugd vanwege de teksten over vrijheid, in de periode dat de Franco-dictatuur werd verdreven. Binnen enkele jaren ontpopte de groep zich als de meest populaire (prog)rock-act binnen Spanje, vele albums werden goud of zelfs tri-

ple-platinum! Van Triana zijn nogal wat compilatie en verzamel-CD's verschenen. Deze box is vooral interessant vanwege de bijgevoegde DVD. Hierop staat (naast een biografie en foto's) een documentaire van 55 minuten met materiaal uit de periode '74-'81, afkomstig van Spaanse tv-programma's. Hoewel er af en toe mensen aan het woord komen (manager, vrienden, muzikanten en de bandleden zelf) zien we Triana veel aan het werk met hun beste nummers (periode '75-'77), alleen het gepolijste Corre ('81) valt uit de toon. Zo zijn er opnames in een fraai Moors paleis met een gastgitarist op een prachtige double-neck gitaar die heerlijke, vooral huilende gitaarklanken produceert. Samen met de klagerige zang en de flamenco gitaar is dit een even unieke als pakkende formule. Mij doet het nog steeds erg veel, maar ik ben dan ook een fan (aficionado) van flamenco muziek. Dat scheelt want je moet wel open staan voor de niet altijd even toegankelijk klinkende sound van flamenco, vooral de zang is wennen. Mooie beelden zijn er ook van Jesus De La Rosa (in '83 overleden bij een auto-ongeluk) met allerlei antieke toetsen (Moog, Fender Rhodes, orgel), hij doet ook de meeste zangpartijen. Grappig om te zien is dat de zeer goede drummer Juan Jose Palacios 'Tele' twee koppen kleiner is dan zijn twee mede muzikanten. De twee CD's (elk twaalf songs) bevatten veel composities uit de beste periode (van de eerste drie LP's), daarom mag je deze box-set als een echte aanrader beschouwen. Info: www.droeastwest.com, verkrijgbaar bij www.progwahalla.com.

Erik Neuteboom

US

The Ghost Of Human Kindness (EIGEN BEHEER)

De weliswaar moeizaam tot stand gekomen debuut-CD van de Amsterdamse formatie US belooft al veel goeds. Daarna raakte men alleen maar beter op elkaar ingespeeld, met het schitterende Eamons' Day als resultaat. Met torenhoge verwachtingen werd dit derde album dan ook in de CD-speler geschoven. Die eerste beluistering viel me eerlijk gezegd wat tegen. Dat had te maken met de geluidskwaliteit. Vooral de drums zijn erg povertjes uit de mix gekomen. Gelukkig wordt dat later op de plaat beter. Bovendien vergoedt de muziek veel. Die wordt gekenmerkt door melodieuze en vloeiende gitaarlijnen, bijpassend toetsenspel met af en toe een fraaie solo en natuurlijk klinkende wendingen. Hoewel gitarist Peter de Frankrijker waarschijnlijk niet is opgegroeid met Genesis, doet zijn spel me op een bepaalde manier toch aan een zekere S. Hackett denken. Dat toetsenist Ernest Wernars door T. Banks geïnspireerd lijkt te zijn, is allang geen geheim meer. Ook de akoestische gitaar van broer Jos wijst lichtjes in de richting van die beroemde band. Toch klinkt US niet als een flauw aftreksel, net zo min als IQ dat doet. Uiteraard is het niet toevallig dat ik die formatie noem, een muzikaal vergelijk dringt zich op. Beide bands dragen de ware symfonische geest uit waarin toetsen en gitaar in perfecte harmonie met elkaar verkeren. De zoetgevoisde

VERTIGO

VANGELIS

Alexander
(SONY CLASSICAL)

Tegenwoordig brengt Vangelis niet al te veel platen meer uit. Het begint er op te lijken, dat hij dit alleen nog doet voor speciale gelegenheden. Alexander is een film van Oliver Stone over Alexander de Grote die veel stof heeft doen opwaaien. Even een punt van kritiek: zoals meestal het geval is, gaan films in Nederland veel later in première dan in de rest van de wereld en de Nederlandse release van deze CD was hieraan gekoppeld. Dit had tot gevolg dat wij ook pas later konden genieten van de muziek, tenzij deze natuurlijk uit de import was gehaald. Vangelis' huidige muziek wordt niet meer louter gespeeld met behulp van elektronica maar is een mix geworden met orkest, koor en diverse solisten. Dit was reeds het geval op Mythodea. Achteraf gezien vind ik de melodieën van dat project niet zo sterk, gelukkig is dat op Alexander weer beter. Het begint al in Introduction en Young Alexander met brede orkestrale klanken waarna de Griekse grootmeester in het zeer herkenbare Titans het concept volgt van 1492, A Conquest Of Paradise vanwege de marsritmes en de koren. Een aantal stukken (The Drums Of Gaugamela, Bagoas' Dance, The Charge, Preparation) is dramatisch en zwaar, zoals we van Vangelis gewend zijn. Op andere momenten heeft de muziek lichte Griekse elementen (Roxane's Dance, Eastern Path). Ook is de romantiek aanwezig in Roxane's Veil (een mooi elektronisch stuk met Vanessa Mae op viool dat in de film overigens niet te horen is) en Tender Memories (een typisch ontroerend Vangelis-nummer). Daartussen zitten nog schitterende koorstukken als Across The Mountains en Eternal Alexander. Ik liet de eerste track aan mijn moeder horen en die kon het na 10 seconden al neuriën. Dat is de kracht van Vangelis. Het zijn op zich niet al te ingewikkelde melodieën maar ze blijven wel overeind. Een bewijs dat hij met Alexander wederom een meesterwerk heeft afgeleverd.

Paul Rijkens

stem van Stephan Christiaans ligt lekker in de muziek, terwijl de instrumentalisten nog volop ruimte krijgen om hun kunsten te etaleren. Het mooie aan US is namelijk dat er in alle vrijheid wordt gemusiceerd. Niks móet en iedereen mag. En naar eindtijden wordt al helemaal niet gekeken, zodat er maar liefst drie keer dik in de dubbele cijfers wordt geëindigd. Het zijn vooral de liefhebbers van IQ die ik adviseer eens naar The Ghost Of Human Kindness te gaan luisteren. Het zou me niet verbazen als zij dit, net als ik, een heerlijk album zullen vinden. Info: www.the-music-of-us.com.

Antonie Deelen

VARIOUS ARTISTS

Inkeys 18
(DEAD EARNEST)

Gelijk maar met het goede nieuws beginnen: je betaalt maar 2 Engelse ponden voor deze 77 minuten durende elektronische muziek verzamelaar. Het slechte nieuws is dat ieder nummer wordt ontsierd door een gesproken intro of outro, dat is gedaan om ervoor te zorgen dat ze niet gekopieerd worden. Op zich een slim idee maar als luisteraar word je er niet vrolijker van. De schijf bevat veertien nummers van elf muzikanten en ik pik er de leukste uit. Steve Roach, niet onbekend in EM-kringen, laat horen dat hij nog steeds top old school EM maakt, een lekker sequencer gestuurd nummer. Omega Syndicate brengt de vroege Tangerine Dream in herinnering, terwijl Otarian je meeneemt op een zwevende reis door de ruimte. Altres tenslotte verschaft ons enige optimistische geluiden, iets dat we goed kunnen gebruiken in deze donkere dagen. Leuk initiatief, nog leukere prijs. Info: www.deadearnest.btinternet.co.uk/inkeys.htm.

André de Waal

VARIOUS ARTISTS

To The Sky And Beyond The Stars, A Tribute To Michael Garrison
(QUANTUM RECORDS)

In maart 2003 stierf de Amerikaanse synthesizerpionier Michael Garrison op 47-jarige leeftijd. Hij werd gezien als het

Amerikaanse antwoord op Jean Michel Jarre. Eind jaren '70/begin jaren '80 maakte hij met In The Regions Of Sunreturn en Prisms een tweetal memorabele platen. Ter nagedachtenis heeft een groot aantal musici uit de elektronische muziek de koppen bij elkaar gestoken en daaruit volgde deze dubbele tribute-CD. Alle artiesten doneerden originele composities; het zijn dus geen covers van Garrison-nummers. Het is een afwisselend en onderhoudend album geworden waarin alle stijlen uit de elektronische muziek vertegenwoordigd zijn. Te horen op de eerste schijf zijn o.a. Redshift (met Crystalline 94, een voor hun doen vrij ritmisch stuk), Erik Wolla, Jonn Serrie, Axxess en Gert Emmens (met The Beginning Of A New Day bewijst hij wederom zijn klasse). Craig Padilla speelt een nummer op Garrison's apparatuur. Let hier eens op de gebruikte drumklanken: deze lijken veel op die op Jarre's Oxygen. Venj@ (voorheen Venja) en Paul Lawler vallen tegen met nogal poppy composities. Schönwälder, Keller en Broekhuis sluiten de eerste CD in stijl af met Water Music 2. Dom F. Scab begint schijf twee erg sterk met 12+1. Wave World valt vervolgens tegen met het moderne en eenvoudige Tizran Sundance. Verder spelen o.a. nog Numina (in de sfeer van Steve Roach), Binar (een duo bestaande uit Paul Nagle en Andy Pickford), Rudy Adrian (het ritmische Sisters), terwijl Remy en Rogue Element de rijzende sterren zijn op het retroterrein. Een oude bekende is Akikaze: hij laat zijn typische sequences horen. Fred Becker roept een sterke sfeer op in River Reverse en Stephen Parsick (bekend van Ramp) doet in Impact aan Garrison denken. Cosmic Hoffmann (Klaus Hoffmann Hoock) sluit deze CD af met Requiem, een compositie uit 1976 waarin hij voor het eerst een Mellotron gebruikt. Dit bijzondere project bewijst een waardige laatste eer aan Michael Garrison. Een deel van de opbrengst van dit album gaat overigens naar mpower, musicians for mental health (www.mpower.us.org). Info: www.quantumproductions.nl.

Paul Rijkens

VARIOUS ARTISTS

Unicorn Records – Progression In Balance Vol. 1
(UNICORN)

Ook al is 'onze' muziek sinds enkele jaren aan een forse opmars bezig en vind je 'onze' groepen zelfs terug in bladen als Aloha en Oor, toch blijft het moeilijk om deze stroming via de radio te beluisteren. Samplers blijven dan ook de beste manier om een overzicht te krijgen van wat een label aan nieuwigheden aanbiedt. Het Canadese Unicorn label heeft in haar korte bestaan reeds een indrukwekkend lijstje kwalitatieve releases achter haar naam staan. Onder de impuls van Michel St-Père zijn vooral groepen als Mystery en Spaced Out aan een wereldwijde erkenning begonnen, ondertussen aangevuld met o.a. Hamadryad, Talisma, Heon en Xinema, groepen die eveneens op deze sampler te vinden zijn. Als rode draad door hun releases valt het speltechnische element op dat van een zeer hoog niveau is en vaak jazz en fusion hoog in het vaandel draagt. Wie naar Mystery luistert, krijgt een meer toegankelijke symfo aangeboden waarbij de zang dicht aanleunt bij Jon Anderson, zo Yes, Starcastle en Styx aankaart. Normaal gesproken kost een sampler al een stuk minder dan een reguliere CD maar in het geval van deze Unicorn verzamelaar kun je hem zelfs volledig gratis krijgen als je twee andere Unicorn-releases aanschaft via hun website www.unicornrecords.com. Anders betaal je er 10 Canadese dollars voor wat omgerekend zo'n 5,50 euro is. Met andere woorden, geen geld voor datgene wat je krijgt aangeboden (72 minuten speelduur). Gewone Unicorn titels kosten 20 Canadese dollars of zo'n 11 euro, verzendkosten inbegrepen. Hoog tijd dus dat jullie het Unicorn label eens van dichtbij gaan onderzoeken.

John Bollenberg

VARIOUS ARTISTS

10th MTM Music Compilation
(MTM MUSIC 0681-115 / BERTUS)

Al een decennium lang trakteert het MTM-label, opgericht met kapitaal van de Duitse stervoetballer én melodieuze rock-liefhebber Thomas Hässler, ons jaarlijks op een verzamelaar met de betere rockers van acts uit eigen stal en nieuwe ontdekkingen. Op deze sampler overheersen de nieuwe namen en zijn alle zeventien tracks niet eerder uitgegeven. Twee daarvan zijn goed klinkende live-opnamen van de bands Dare en Fate op een festival in München in de afgelopen zomer. Afgaande op een enkel nummer mag er met verwachting uitgekeken worden naar de aankomende albums van Relapse, Shylock, Brunorock, Shy en RPM. Allezins een aardig opwarmertje voor wat smakelijke AOR/melodic rock-releases in 2005.

Robbert Schuller

VERTIGO

Moments Of Clarity
(EIGEN BEHEER)

Opnieuw Nederlands talent in de schijn-

werpers. Stevige melodieuze rockmuziek op deze EP van het Haagse kwartet rond gitarist/zanger Denny Haayen (jawel, zoon van Freddy Haayen, jarenlang betrokken bij Golden Earring) en gitarist Joris Hogewind, die samen met ex-Bodhi drummer Sander Berkvens en bassist Jim Vodegel musiceren. Rock in de stijl van bands als Pearl Jam, Golden Earring, Foo Fighters en Red Hot Chili Peppers. Van de vier tracks is de eerste een lekker stevig swingend nummer met rauwe zang van een zeer goed Engels zingende Haayen. Het had een prima Golden Earring nummer kunnen zijn. De tweede track, Back To Mine doet mij ook wat aan Blue Öyster Cult denken, terwijl de derde, Give It Back weer wat meer invloeden van moderne voorbeelden laat horen. De ballad I Only Feel Today is een bewijs dat ook Nederlandse bands prachtige rockballads kunnen maken. Een zeer professioneel begin, dat weliswaar niet direct in 'ons' muzikale straatje thuishoort, maar er desalniettemin mag zijn en waarvan we mogen hopen dat deze mannen snel met een volwaardig album kunnen en mogen komen. Website: www.vertigotheband.com.

Menno von Brucken Fock

VOYAGER

Element V
(DVS010)

Een Australische progressive metal band. Daar zijn er niet veel van. Een progressive metal band met een vrouwelijke bassist, daar zijn er ook niet veel van. Wat dat betreft dus een unieke band. Maar wat belangrijker is: is hun muziek ook enig in zijn soort? De zanger zou van een Duitse groep kunnen zijn. Het lijkt net of Engels niet zijn moedertaal is. Vreemd, maar niet storend (hij doet ook een beetje denken aan de zanger van A-Ha uit Noorwegen). De nummers zijn volgestapeld met keyboardpassages, drums zijn standaard metal en de gitarist vormt een mooi tegengewicht voor de keyboards. De bas zit ergens behoorlijk op de achtergrond. Veel keyboard sfeertjes passeren zonder de gitaar weg te drukken, best een aangename combinatie. De muzikanten komen van goeden huize, de nummers lopen lekker vlot met genoeg variatie, maar toch ontbreekt er iets. Of het nu te veel "dat heb ik al eerder gehoord" is, of dat het te teatraal is; ik weet het niet precies. Het kan ook aan mij liggen. Uniek is de muziek dus niet, wel apart. Kwaliteit van de nummers is van een constant niveau (veertien stuks variërend in lengte van 37 seconden tot ruim 6 minuten). Zoek je een toegankelijke CD waarbij het gebodene tussen symfo en metal heen en weer gaat, dan heb je hier toch een aardige koop aan.

Hans de Vos

ROGER WATERS

To Kill The Child (CD-Single)
(SONY MUSIC / JAPAN IMPORT)

Roger Waters werkt al de nodige jaren aan nieuwe muziek (het laatste studioalbum Amused To Death dateert uit 1991). In het verschiep liggen een opera en een rock-

WETTE KRENT

WICKED MINDS

From The Purple Skies
(BLACK WIDOW BWRCD 076-2)

De Hammond rules!!! De Italiaanse ondeugden van Wicked Minds brengen je spoorwegs terug naar de psychedelische jaren '70 met hun up-tempo klavierrock gestoken in een paars CD-hoesje, en brengen herinneringen terug van vrouwen in Twiggy-outfits met te grote kettingen die onder de naam 'Miss X' door het leven gingen, Starsky Et Hutch, foute Derrick-zonnebrillen, kaasfonduen gehurkt op de grond tijdens klassenfeestjes, sing alongs van Beatles-songs met de akoestische gitaar rond het kampvuur (maar dat was alleen voor watjes), uitgesponnen gitaarsolo's (mij konden ze nooit te lang duren). Thijs van Leer toen hij nog kon jodelen, echte winters met ijs op de straten en echte mannen op de schaats, chronisch geldgebrek (oh nee, da's niet zo'n fijne herinnering), je eerste opgevoerde brommer (en je eerste bekeuring), enzovoorts enzovoorts. Jawel, ik ben terug in mijn jeugd waarin alles beter was (in ieder geval de muziek dan toch). Wat een tijd, wat een headbanger, m'n hoofd is nooit meer goed gekomen. En nu komen de Wicked Minds even langs om me dit allemaal weer te laten beleven, ik boek m'n vakantie naar Italië nu al. Je wilt nog referenties, jonge man? Wat dacht je van de oude Deep Purple, Greenslade, de oude Deep Purple, de oude Uriah Heep (ze spelen zelfs een cover van het nummer Gypsy), de oude Deep Purple, vleugje ELP gemixt met Colosseum, en oh ja, de oude Deep Purple met een Jon Lord in de kracht van zijn muzikale leven en z'n handen klem tussen de toetsen. Hakken maar mannen, ik kom eraan, save me a joint ...

André de Waal

plaat. Voor de laatste heeft hij reeds een aantal songs opgenomen. Twee daarvan, To Kill The Child en Leaving Beirut, zijn onlangs beschikbaar gesteld voor download van het Internet. Het was de bedoeling dat dit de enige wijze van release zou zijn, maar in Japan is er toch een CD-single van verschenen. De stukken zijn een antwoord op de rol van de VS en Engeland in Irak. Waters nam de muziek op met behulp van een aantal vaste bandleden: Andy Fairweather Low (gitaar), Graham Broad (drums) en de zangeressen Katie Kissoon, Carol Kenyon en P.P. Arnold. To Kill The Child roept verwijzingen op naar The Pros And Cons Of Hitch Hiking: een bluesy sfeertje, de pratende zang van Waters en het nadrukkelijk aanwezige vrouwenkoor. Leaving Beirut is een lang nummer van meer dan 12 minuten waarin Waters een verhaal voordraagt over zijn jeugd toen hij in een oude ambulance Bagdad probeerde te bereiken maar in Beiroet strandde. De gezongen delen vind ik sterk, de gesproken teksten komen een beetje traag over. Ondanks het feit dat het geen spectaculaire composities zijn, klinken ze wel typisch als Waters.

Paul Rijckens

JOOP WOLTERS

Speed, Traffic And Guitar-Accidents
(LION MUSIC / BERTUS)

In iO 45 werd de voorganger van dit album besproken en exact eenzelfde beschrijving zou ook voor deze plaat kunnen gelden. Collin's bezwaar ten aanzien van de drumcomputer op Workshop is nu grotendeels ondervangen, want de drumstukken worden gehanteerd door Patrick Eijdens, Nathan van der Wouw en Daniel Flores. Behalve Joop zelf heeft hij Mike Roelofs, Alex Argento en Vivien Lalu (zijn 'maatje' in de groep Shadrane) op toetsen. Ook dit album staat bol van de meest verfinde staaltjes van techniek, vooral op gitargebied. Joop schaarft zich mijns inziens moeiteloos bij de 'groten', maar die maestro's (bijvoorbeeld Holdsworth, Malmsteen, Satriani of Petrucci) houden zich meestal bij een zeer beperkt aantal muziekstijlen of zelfs bij één. Misschien is hij wel enigszins te vergelijken met Steve Vai, die immers ook van vele markten thuis is. Zoals de titel

van het album al enigszins aangeeft, scheurt en stuurt Wolters zijn elektrische en akoestische gitaren op onnavolgbare wijze door een verkeerschaos van metal, funk, blues, (jazz)rock, Latin (Acoustimas) en klassiek, naast verscheidene 'clashes' tussen stijlen. Rustmomenten zijn spaarsaam maar wel heel erg mooi (Lovers Lane en Canned Heart). Voor de gitaarfreaks zijn deze zeventien tracks (goed voor een dik uur) continu smullen. Dit vrijwel 100% instrumentale album is door zijn enorme verscheidenheid voor mij niet een brug te ver, maar ik zou willen dat ik zo zou kunnen spelen. Website van Joop: www.joopwolters.com, maar ook www.lionmusic.com herbergt de nodige info over 'onze' gitaarheld.

Menno van Brucken Fock

YANG

A Complex Nature
(CUNEIFORM)

De afgelopen decennia speelde de Franse gitarist, componist Frédéric L'Épée in Shylock en Philharmonie. Met Yang, zijn nieuwste band, richt hij zich wedermaal op de instrumentale gitaraarproef, zij het dat Yang veel meer rockt dan zijn voorgangers. Deze debuut-CD telt acht nummers die de band, bestaande uit twee gitaristen, een bassist en een drummer in 3 dagen hebben opgenomen. Dit om zodoende de muziek spontaan te houden. De interactie is er, dus dat is gelukt. Het Yang-geluid is een mix van King Crimson-rood met jazzy geel en grijze rock en onderscheidt zich per nummer slechts in tinten. De muziek is weinig spectaculair, maar 'saa' is beslist een verkeerd woord. Daarvoor is het bevolgen gitaarspel van L'Épée te ervenend. Hij wordt hierin overigens aangevuld door

Julien Vecchié, een gitaarlerling van hem. Het verschil tussen de eerste twee nummers is nog het grootst. Les Deux Mondes is behoorlijk in de lijn van King Crimson, zonder echt heftig of hectisch te worden. De gitaarlijnen zijn intrigerend, de bas lekker smeugig en de drums denderen voort. De koele jazztonen uit het intro van Souterrain daarentegen leiden een jazzy nummer in dat steeds meer rock wordt. De Jeff Beck-achtige jazzrocker Séducteur Innocent, de mooie ballad Compassion en het rustige Manchild zijn het meest toegankelijk. Het is trouwens opmerkelijk hoe on-Cuneiform deze CD klinkt, want van betreffend label mag je meestal "moeilijke" muziek verwachten. Het meest gevarieerde nummer is Impatience dat passages kent die net niet obstinaat zijn. Yang, of beter gezegd L'Épée, is z'n 'wilde haren' kwijt, hetgeen resulteert in deze aardige, maar soms toch ietwat flauwe CD. Alhoewel de laatste twee nummers, La Masque Rouge en Orgueil, toch weer voor een wat roedere King Crimson-gloed zorgen.

Dick van der Heijde

ZELLO

First Chapter, Second Verse
(LION MUSIC LMC 117 / BERTUS)

De Kansas-kloon uit Zweden is nieuwle-

ven ingeblazen. Versterkt met Locomotive Breath gitarist Janne Stark is het debuut-album opgepoetst en voorzien van twee nieuwe songs en een extra live track (Hold On). Bovendien is de oorspronkelijke volgorde van de nummers drastisch gewijzigd. De mooie opening (Overture) van de originele plaat is als zodanig verdwenen. Gegeven het feit dat Zello anno 1996 werd opgenomen zonder (lead)gitaar, is deze nieuwe versie een uitgelezen kans voor hen die dit album nog niet in de kast hadden staan. Natuurlijk is de inspiratiebron, Kansas uit de periode Song For America tot Point Of Know Return, overduidelijk. In Traffic Jam herkennen we Down The Road en zelfs de melodie van Carry On Wayward Son klinkt er in door. Verder horen we een stukje van Jethro Tull's Broadsword in Voyager. Ook in de overige nummers kun je fragmenten oppikken van de mooiste Kansas-albums uit die tijd. Een voordeel is natuurlijk dat Saether's zang verrassend veel lijkt op die van Walsh, zij het met een iets minder groot bereik en een tikkeltje zoeter. Van de twee nieuwe nummers is eigenlijk alleen Through Clouds Of Virgin Angels interessant, een vrij stevig werkje met de nadruk op Stark's gitaar. De laatste tilt het album weliswaar naar een meer compleet en modern platform, maar tegelijkertijd is juist het onderscheid met Kansas vanwege het ontbreken van de gitaar nu verdwenen, zodat het aparte karakter teloor is gegaan. Van de in de begeleidende informatie genoemde parallellen met Magnum vind ik niet veel terug. Desalniettemin een geslaagde herkansing alhoewel ik persoonlijk meer uit zie naar een opvolger van Quod Libet: de kans hierop is nu aanmerkelijk groter geworden.

Menno van Brucken Fock

WETTE KRENT

WITHIN TEMPTATION

The Silent Force
(GUN RECORDS)

Na het immense succes van Mother Earth was de grote vraag of 's Neerlands boegbeeld in het 'gothic metal' genre in staat zou blijven de kwaliteit van voornoemd album te evenaren. Wel, deze missie is volledig geslaagd. Within Temptation heeft een dijk van een album neergezet dat ook internationaal vast en zeker zal scoren. De hier besproken limited edition bevat naast een multimedia gedeelte (video Stand My Ground, fotogalerij, screensaver en mooie beelden vanuit de diverse opname-lokaties) elf album-tracks en als twee bonussen (de klasse ballad A Dangerous Mind en het lieflijke, door diverse fluiten nogal folky getinte Swan Song). Het album opent majestueus, wat donker en al direct zijn het Russische koor en orkest te horen. Sharon valt in met haar zuivere hoge stem waarna de zaken wat steviger worden aangepakt in See Who I Am. Vervolgens een perfect live nummer om mee te zingen: Jillian, waarin Sharon laat horen zowel 'gewoon' als met sopraanstem te kunnen zingen, en dat afwisselend heftige en klassiek getinte passages bevat. De overbekende klapper Stand My Ground is track vier, waarna fluiten, viool en percussie-effecten een folk atmosfeer oproepen, terwijl orkest en melodie meer de populaire kant opgaan. Een zelfde stijl maar afgewisseld door wat steviger en tegelijk orkestrale gedeeltes, is Forsaken. Angels is ook karakteristiek voor WT anno 2005 waarin pop, metal, folk en klassiek elkaar in bombastische pracht en praal omarmen, mede dankzij een fantastische prestatie (en arrangement!) van koor en orkest. Een mooi, licht slendend nummer is Memories. Een klassieke opening met orkest vormt de inleiding tot een sensueel zingende Sharon (Kate Bush invloed) die een fors contrast vormt met de zware riffs. Uiteraard is er ook weer zo'n pakkend meezing-refrein. WT's antwoord op Nemo van Nightwish: zo zou ik Somewhere willen noemen. Als enige punt van zorg voor de toekomst zie ik dat WT amper nog meer over de top kan gaan en dat de voorleiders in dit genre erg veel overeenkomsten met elkaar beginnen te vertonen. Voorlopig lijkt de band de doorbraak naar het grote publiek met The Silent Force overtuigend te kunnen vasthouden en daarvoor een dikke pluim. Zowel qua zang, instrumentatie, productie en arrangementen een klasse-plaat! Website: www.within-temptation.com.

Menno van Brucken Fock

